

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MONTY JAY

WILL OBSESSION
BE ENOUGH?

HOLLOW BOYS BOOK FOUR

THE
BLOOD

we crave

part two

Arzuladığımız Kan Bölüm 2
Monty Jay
Telif Hakkı © 2023 Monty Jay
tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu yayının hiçbir bölümü fotokopi, kayıt veya diğer yöntemler de dahil olmak üzere hiçbir şekilde veya yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Kapak Tasarımı: Opulent Designs
Düzenleme: One Love Editing ile Sandra
[AJ Wolf Graphics](#) tarafından biçimlendirme

İÇİNDEKİLER

Telif Hakkı

Adanmışlığı

Tetikleyici

Uyarı Çalma

Listesi

Harita

Alıntı

Önsöz

Birinci Bölüm: Ölülere yemin İkinci

Bölüm: Katil olmak Üçüncü Bölüm:

Yaşayan ölülerin gecesi Dördüncü

Bölüm Hain

Beşinci Bölüm: Kar Beyazı

Altıncı Bölüm Seninle yalnız

Yedinci Bölüm Kızlar

Gecesi Sekizinci Bölüm: Sus

Dokuzuncu Bölüm Kış gülü

Onuncu Bölüm: Rüya içinde rüya On

Birinci Bölüm Teslimatçı On İkinci

Bölüm Kalp şeklinde kutu

On üçüncü bölüm: Dilini kedi mi yuttu?

Ondördüncü Bölüm: Cravin' On

beşinci bölüm: Kelebekler

Bölüm 16: Danse Macabre

Bölüm 17: Kanlı Sevgilim On sekizinci bölüm:

Kader

On dokuzuncu bölüm: Bir gülün yası Yirminci

Bölüm İnfaz

Bölüm Yirmi Bir: Gece yarısı ve kızıl

Yirmi İkinci Bölüm: Hafif Bir Dikkat
Dağınıklığı Yirmi Üçüncü Bölüm Yaratıcı
Bölüm Yirmi Dört: Doğuştan Yırtıcı Bölüm
Yirmi Beş: Sonrası
Yirmi altıncı bölüm: Bu aşk mı? Yirmi
Yedinci Bölüm: Merhaba memur bey
Bölüm Yirmi Sekiz: Sonu iyi biten her şey
iyidir Bölüm Yirmi Dokuz: Tüm bu sesler
Teşekkürler
Daha Fazla
İster misiniz?
Yaktığımız
Gerçekler YASA I
Bir Sonsöz
Monty Jay tarafından
yazılan kitaplar Stay
Connected

Ahlaki açıdan gri olana ve içinde sevdiğimiz kötülere.

Bu bir **dark romance** . Hassas konular, cinsel saldırı, seri cinayet, grafik şiddet, kan, din sorunları, kendine zarar verme, psikopati ve diğerleri ile ilgilenir. Bu konulardan herhangi biriyle ilgili bir sorunuz varsa veya benzer olanlar, lütfen devam etmeyin.

OYUN LİSTESİ

Rehine-- Billie Elilish
Moonrise-Anne Buckle
Derinizin Altında-Estetik Mükemmellik
Sizi evinize götürecek vahşi bir nehir-Kara Tepe, Sessiz
Ada Tuz ve Deniz-Gregory Alan Isakov
Persephone-Kiki Rockwell Siluet-
Aquilo'dan
To Be Alone-Hozier
Geri Gelecek-Hozier
Senin Gibi Bir Kız-Edwyn Collins

Find the full playlist [here](#)

"Seni bulmak için zaman okyanuslarını aştım."

-

Bram Stoker "Dracula"

—

PROLOGUE

Unknown

Bunların hepsini onun için yaptım.
Böylece birlikte olabilirdik.
Ve yine de, onun yasını
tutuyor.

Onun için pek çok kişiyi öldürdüm, öldürmeye devam edeceğim ve o kollarımda teselli aramak yerine yas tutuyor.

Yakında ne kadar nankör olduğunu görecek. Yakında Stephen bu kasabanın sahibi olacak ve Ponderosa Springs'in karanlık oğulları uğursuz bir saltanatın sonu olacak. Çok yakında, tatlı Lyra her zaman olması gerektiği gibi sadece benim olacak. Yakında, bunu neden yapmak zorunda olduğumu görecek.

Neden sadece o benim gibi bir adamı sevebilir ki?

Bizi kimse durduramaz. Beni durduramaz. Dokunulmaz Hollow Boys sadece ettiklerini değil, miraslarının meyvelerini de toplayacaklar. Haince taleplerle inşa edilen tahtları ve kemiklerden dövülen taşları parçalıyor.

Zayıftırlar. Kırılabilirler. Aşk onların insanlığını ortaya çıkardı.

Tanrılar ve canavarlar arasındaki ince çizgi burada yatıyor. Hepsi görecek - Lyra görecek - tanrısallıkla işaretledikleri o çocukların sadece yanlış bir iddia olduğunu.

Onları koruyacak ne bir ilahi hak ne de bir tanrı vardır. Kanarlar ve kanadıklarında da kırmızı akarlar.

TI-Œ ŐLÜLERİNE YEMİN

—

BİR

Lyra

Mezarlık benim için her zaman bir sığınak olmuştur. Dünyayı daha az ıssız hissettiren ciddi, unutulmuş toprak, sadece eterde hala kaç ruhun var olduğunu hatırlattığı için. Başka hiçbir yaşam alanının kaldıramayacağı türden ürkütücü bir bakış açısı sağlar.

Bugün, mezar taşları beni rahatlatmıyor.

Bugün, kaybedilen her şeyi hatırlatıyorlar. Sona eren tüm hayatların. Mezarlıklar bir huzur yeridir. Cenazeler ise sevdiğiniz birinin olmadığı bir geleceğe doğru acı bir dürtmedir.

Yanımdaki bir kadın mendiline sarılıp "Bu çok üzücü," diye hıçkırıyor. "Kimse bu şekilde ölmeyi hak etmiyor."

"Pierson'ların sonuncusunu görecektim kadar yaşayacağımı hiç düşünmemiştim," diye mırıldanıyor kocası, yüksek sesle söylemek istemediğinden emin olduğum bir düşünce. Belki de söylemiştir. Belki de diğerlerinden daha iyidir ve iyi davranmak yerine küçümsemesini gizlemekten yorulmuştur.

Kadın yine ağlıyor, ıslak sesi kulaklarımı yakıyor. Başımı siyah bir tabutun hareketsiz durduğu yerdeki taze delikten kaldırıp orta yaşlı kadına dik dik bakıyorum, onun ya da kocasının fark edip etmediğini hiç umursamadan.

Kederim elle tutulur bir duygu, damarlarımda dolaşan öfkeyle karışan bir duygu. Kar tenime değdikçe eriyor, yere kadar uzanan dantel elbisemin kumaşına sızıyor. Ne cüretle burada oturup yıllarca hakkında açıkça konuştuğu bir aile için ağlar?

Burada olmaya nasıl cüret ederler?

Tüm bu vatandaşlar sahte taziyeleriyle, bunu lanet olası bir yas töreninden çok sosyal bir etkinlik haline getirerek, sadece tüm sıcak dedikoduları yakalamak için ortaya çıktılar.

Bana bakın! Bana bakın! Bana bakın! derler, en güzel ipekleri ve incileriyle ortaya çıkarlar, sahte gözyaşları ve saçma özürlerle donanırlar.

"Bilmiyordun bile-" Başlıyorum, ses tonum evcilleşmemiş bir zehirle dolu, ama omzuma dayanan büyük bir el tarafından durduruluyorum, beni çekiştiriyor

onların alanına geri dönmek.

Gözlerimi yukarı dikip Alistair'in koyu renk gözlerine bakarken, bana onaylamadığını düşündüğüm bir bakış atıyor. Sessiz bir uyarı ve parmaklarını güven verici bir şekilde sıktı.

"Buna değmezler," diye mırıldanıyor alçak sesle. "Olayı kendileriyle ilgili hale getirerek kazanmalarına izin verme. Onların istediği bu. Bu kasaba seni ancak ilk ısırtığı almalarına izin verersen yer."

Kolumu çekmeye çalışıyorum ama o daha da sıkı tutuyor. "Sen benim bakıcım değilsin. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Beni parçalayabilir, umurumda değil. Yeter ki onlar işimi bitirmeden et parçamı alayım.

Bu kasaba tüm Pierson ailesini bir hayalet hikayesine, lanet olası bir vebaya dönüştürdü ve dinleyen herkesin hepsinin ne kadar kötü olduğunu bilmesini sağladı.

Şimdi burada yas mı tutuyorlar? Buraya gelip ölüye saygısızlık mı ediyorlar?

"Neler yapabileceğinin çok iyi farkındayım."

"O zaman bence beni bırakmalısın," diyorum dişlerimi sıkarak. Alistair'i incitmek istemiyorum ama beni şımartmasını da istemiyorum.

"Acı çektiğini biliyorum ve herkesin de acı çekmesini istiyorsun," diye nefes alıyor. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum Lyra. Ama şu anda yapamazsın."

Azı dişlerim birbirine sürtünüyor. "Bunun daha iyi olması mı gerekiyor? Burada öylece durup ne yapmam gerekiyor? Hiçbir şey yapmadan mı? Yaptığımız tek şey buydu ve bak bu bizim için nasıl sonuçlandı, Alistair."

Caldwell'in kaşları seğiriyor, ağzı hafifçe bükülüyor ve gözlerindeki acıyı görebiliyorum. Mantıklı düşünüyor olsaydım, olanların onun hatası olmadığını farkında olurum. Belki ona sarılır ve destek olurum çünkü o da kendinden bir parça kaybetmişti.

Ama boşum. Ben boşum.

Işığa ya da havaya izin vermeyen bu boş, karanlık alan. Ben de sırf bu sürekli ağrıdan başka bir şey hissedebilmek için içimdeki o dipsiz kuyuya öfke doldurarak telafi etmeye çalışıyorum.

Onu kaybetmenin acısı çok büyük.

Onu özlemiyorum, tıpkı eskiyen bir çift ayakkabıyı, ısıltılı bir yaz anısını ya da kaybettiğiniz bir evcil hayvanı özlediğiniz gibi. Onu özlemiyorum.

O benim için kayıp.

Bağırsaklarımdan kopan hayati bir organ. Kopmuş bir uzuv.

Thatcher'ın anısı, farklı koruyucu aileler ve yetimhaneler arasında dolaşırken her saniye sarıldığım şeydi. Her şeyimin elimden alındığı bir gecede kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlayan çocuğa tutundum. Hiçbir şeyim yokken, o kısa, kısacık süre için ona sahiptim. O her şeyimdi. Sahip olduğum tek şey oydu - bunu kimse nasıl anlayamazdı?

Okul boyunca ona tutundum, bunca yıl onu izleyerek topladığım küçük parçalara. Bana insan olduğumu hissettiren kişiye daha sıkı sarıldım. Görüldüğümü. Güvende.

Kalbim ve ruhum asla benim olmadı. Her zaman onun oldular ve şimdi hiç kimseye ait değiller. Kayboldular, unutuldular, yalnızlar.

Kendimi ona bağladım ve şimdi o sadece... gitti.

O gitti ve hatırası yeterli değil.

Yine de elimde kalan tek şey buymuş gibi geliyor.

"Her zaman bir şeyler yapmaya izin var Lyra. Sadece halka açık bir cenazede birini gözünden bıçaklamayı istemiyorum. Şu anda ihtiyacın olan son şey bu."

İstemediğim ama kendimi tutamadığım kelimeler, onları durdurmaya fırsat bulamadan ağızımdan dökülüyor.

"Beni umursuyormuş gibi davranmayı bırak." Ona bakıyorum, koyu renk gözleriyle buluşuyorum. "Ben Briar'ın arkadaşayım. Bunu sadece onun iyiliği için yapıyorsun ve açıkçası beni korumana ihtiyacım yok. En son bana güvende olacağımı söylediğinde ne olduğunu hatırlıyor musun? Neredeyse ölüyordum."

Bu sefer, muhtemelen izin verdiği için kolumu onun elinden çekiyorum, ama her halükarda onun kontrolünden kurtuluyorum. Onunla hiç böyle konuşmamıştım. Daha önce hiç kimseyle bu şekilde konuşmamıştım.

Ama pişman değilim. Tüm bu acı, bir zamanlar içimde yaşayan nezaketin her zerresini tüketmişken değil.

"Peki." Ellerini ceketinin içine sokarak alay ediyor. "O zaman şuna ne dersin? Eğer bu cenazede aptalca bir şey yapar ve Briar'ı tehlikeye atarsan, sana ne olacağını ne kadar az umursadığımı gösteririm."

Isırmasını bekliyordum, Alistair Caldwell'i ancak o karşılık vermeden önce dürtebileceğimi biliyordum.

Sözlerinin acısı beklediğim kadar sert olmadı. Uyuşukluk muhtemel bir nedendi, ya da belki de

İlişkımız böyle başladı.

"Peki," diye kabul ediyorum.

Kar yoğun bir şekilde yağmaya başlıyor ve konukların arabalarına doluşup ısınmaya çalışmasını izliyorum. Gösteri sona erdi ve Pierson aile mezarlığında sadece birkaç kişi kaldı.

"Geliyor." Alistair başını sağımıza doğru salladı, ben de yönü dikkatle takip ettim ve haftalar önce Tillie's Diner'da bize yaklaşan federal ajanları gördüm. Birbirleriyle senkronize hareket ederek bize yaklaşıyorlar.

"Umarım aralarına karışmaya çalışmıyorlar."

"Burada olduklarını bilmemizi istiyorlar. Bu bir gözdağı taktığı, bizi izlediklerini bildiğimizden emin olmak istiyorlar."

Odette Marshall ellerini ceplerine sokuyor ve önüme geçerken hoş bir gülümseme sunuyor. Gerrick olarak tanıttığı adam omzuna dokunuyor ve Alistair'e sessizce başını sallayarak onaylıyor.

"Kaybınız için başsağlığı dilemek istedik," diyor, o kadar rahat, sahte bir samimiyetle ve ben bir ömür boyu yetecek kadar sahte duygu gösterisi yaşadım.

Özellikle onlarla iyi geçinecek havada değilim.

Ne Alistair ne de ben onun açılış konuşmasına yanıt olarak bir şey söylemedik.

Boş boş bakıyoruz, hangi noktaya geleceksen gelsin diye bekliyoruz.

"Dinle," dedi. "Tek yapmak istediğimiz yardım etmek. Şu anda bunu göremediğinizi biliyorum ama biz sadece bu suçlardan sorumlu olanların cezalarını çekmelerini istiyoruz."

"Yardımları başka yerden almalısın," diye kestirip atıyorum. Belki soğğun ısırması ya da kaybetmenin acısı, ama kendimi açıkta kalmış bir sinir gibi hissediyorum. Üzerimden geçen her hava fısıltısı vücuduma acı dolu bir kıvılcım gönderiyor.

"Bu bana verdiğinden daha fazla bilgi bildiğini ve etrafı kurcalamayı bırakmamı istediğini söyleme şeklin mi?"

"Hayır," dedim. "Öyle demek isteseydim söyledim."

Odette sırtıyor, başını sallarken dudaklarını birbirine doluyor.

"Eğer planınız bizi bir cenazede sorgulamaksa, bu sadece zevksizlik değil, aynı zamanda avukatımızın da hoşuna gitmeyecektir." Alistair elini üst koluma doluyor. "Size bildiğimiz her şeyi anlattık."

Ki bu doğru.

İkisi Pierson Point'teki eve geldiklerinde bizi zaten orada bulduklarında,

hemen bizim de orada bulunmamızı istediler.

İstasyon binası.

Tüm bu deneyime karşı duygusuzdum, neredeyse sessizdim, Rook Van Doren'in babasının benim için konuşmanın çoğunu yapan avukatımın parasını ödediğinin farkında bile değildim. Hoş bir beyefendiydi ve dedektiflerden biri ya da rozeti olan herhangi biri o yanımızda olmadan bizimle konuşmaya kalkarsa pişman olacaklarını açıkça belirtmişti.

"Nedense bundan şüpheliyim." Gerrick ilk kez konuşur. "Sadakatin senin sonun olacak ve katil bunu hak etmiyor bile. Thatcher-"

"Sakin onun adını ağzına alma," diye çıkışıyorum ve tepkilerden korkmadan onlara doğru bir adım atıyorum. Kaybedecek neyim kaldı ki? "O ismi söyleyemezsin."

Ellerim sıkı yumruklar halinde kıvrılıyor, parmaklarım elbisemin kenarlarındaki kumaşı yukarı kaldırıyor. Alistair'in elinin kolumu sıkıldığını hissediyorum, kızgınlıktan ya da Gerrick'in yorumundan değil, pişman olabileceğim bir şey yapmamı engellemek için.

Bu pisliği ellerimle boğmak istiyorum. Ama hiçbir evrende kendimi bu kavanoz kafa için pişmanlık duyarken bulmuyorum.

"Kendine dikkat et, küçük kız."

Biraz daha yaklaşıp suçlayıcı bir parmak gösteriyorum, boyundan posundan ve boş ifadesinden korkmadan. "Ona kayıp bir kişiden ziyade bir şüpheli gibi davrandığınıza göre öncelikleriniz biraz çarpık görünüyor."

Bu sözler içimde yankılanıyor, boş göğsümün duvarlarından sekiyor. Belki de en çok canımı yakan şey bu - ölü mü diri mi olduğunu bilmemek. Bu taklitçi katil onu Halo için bir koz olarak mı kullanıyor yoksa cesedini balık yemi olarak çoktan okyanusa mı attı?

Nerede olduğunu bilmiyorum.

Onu bulamıyorum. Hiçbirimiz bulamıyoruz.

"Cesedini bulana kadar Thatcher Pierson, o kızların ve May Pierson'ın öldürülmesinde bir numaralı şüphelimiz. Buna şimdiden alışırdım, böylece onu hapse attığımda defterine para eklemek o kadar zor olmazdı."

"Ne kadar aptalsın sen?" Ben de karşı çıkıyorum. "En kolay hedefi bulup onu cinayetle mi suçlayacaksın? Egondan başka bir kanıt bul, sık kafalı."

Karnım dönüyor, ellerim iki yanımda bükülüyor. Saçımdaki iğneyle Gerrick Knight'ın bağırsaklarını deşmenin canlı görüntüsü her geçen gün daha çekici hale geliyor.

İkincisi. Ağzıma hücum eden metalik tadı yutmak zor ve kendi kontrolümün Thatcher'ınki kadar sıkı olmadığını biliyorum.

Bana öğretmesinin tüm amacı buydu. Şu anda çaresizce yapmak istediğim şeyi yapmamak için onu nasıl kontrol edeceğimi.

Bu işe yaramaz polisler Thatcher'ı aramak yerine işlemediği bir suç için peşine düşüyorlar. Onun May'i asla öldürmeyeceğini, o kızların hiçbirinin ölümünün onun suçu olmadığını anlamıyorlar.

Yaptıkları tek şey etrafımdakileri hiçbir kanıt olmadan çarmıha germekken, yardım etmek için burada olduklarına inanmamı mı bekliyorlar?

"Arkadaşını korumak istemene saygı duyuyorum. Senin gibi bir kıza sahip olduğu için çok şanslı." Odette araya giriyor, sesi küçümseyici olmaktan öteye gitmiyor. "Ama nerede olduğunu ya da bir sonraki hamlesinin ne olacağını bildiğinizi öğrenirsem, hepinizi bir kaçağı barındırmakla suçlarım. Bir hücrede sadık kalabilirsiniz."

"Burada her şey yolunda mı?" Rook'un eli Alistair'in omzunda belirir, solgun yüzünde zoraki bir gülümseme vardır.

Gerilim o kadar yoğun ki neredeyse beni boğuyor, ciğerlerime ağır bir sis çöküyor.

Arkadaşlarımın yanıma geldiğini hissediyorum. Briar'ın eli benimkine kayıyor ve sıkıyor, ama ben bu iyiliğe karşılık veremiyorum. Böyle hissederken olmaz. Bıkkın. O kadar boşum ki kimsenin, hatta kendimin bile yanında olamıyorum.

Hem o hem de Sage çok çabalıyor, umutsuzca bana yardım etmeye çalışıyorlar ama ben çok uzaktayım. Karanlığın içinde bana uzanan ellerini bile göremeyecek kadar inzivaya çekildim. İçimdeki o karanlık noktaya dönüştüm ve beni ele geçirmesine izin verdim.

"Mükemmel," diyor Alistair sıkılmış dişlerinin arasından. "Biz de tam gidiyorduk."

Her iki dedektif de sıra sıra dizilmiş bizlere bakıyor, her birimizi dikkatli bakışlarla süzüyorlar. Bu hiç bitmeyen savaşta yeni bir muharebenin başlangıcı gibi geliyor. Önümüzdeki beyaz karda çizilmiş bir çizgi, hepimizin hangi tarafta durduğunun net bir resmini çiziyor.

Eminim Odette ve Gerrick bulundukları yerin yasaların doğru tarafı olduğunu düşünüyorlardır. Burada bulunarak iyi bir şey yaptıklarını düşünüyorlardır.

Ama eğer bizim tarafımızda değilseniz, sebebi ne olursa olsun, o zaman karşı taraftasınız demektir.

Biz.

Onlar varsayılan olarak düşmandır.

"Sonunda incinen sadece sen olacaksın," diyor Odette her birimize ama vedalaşırken benimle göz teması kurmakta gecikmiyor. "Kendinize sorun, bu sessizlik iyiliğine karşılık verir miydi? Sizin için özgürlüğünü tehlikeye atar mıydı?"

Dönüyoruz, uzaklaşıyoruz ve toprağa bulanmak üzere olan kadına son vedalarımızı ediyoruz. Tatlı May. Muhtemelen kendimizi içinde bulduğumuz bu ağa dahil olan tek masum kişi. Bu şekilde ölmeyi hak etmemiştir.

Kesilmiş. Parçalara ayrıldı. Kalbi çalındı.

Bu kırık adamların her birine bir anne sevgisi göstermekten, küçüklüklerinden beri onlara rehberlik etmekten ve onları korumaktan başka bir şey yapmamıştı. Suçluluklarının ağır olduğunu biliyorum; hepimiz onun ölümünden ve Thatcher'ın kaybolmasından sorumlu hissediyoruz.

Rook çömelir, cebinden bir bozuk para çıkarır ve çevirir. Tahta tabuta çarptığında havada çınlıyor. "Bunu onlara ödeteceğiz, May. Sana söz veriyorum."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve boğuk bir hıçkırığı ısırarak geri çekiyorum.

"Styx Nehri üzerine yemin ederiz." Alistair'in sesi çakıl taşına boğulmuş gibi çıkıyor ve altın parasının deliğe yuvarlanıp gümbürtüyle yere inişini izliyorum.

"Styx Nehri mi?" Sage merakla soruyor, mavi gözleri yaşlarla örtülmüş ve soluk teni pembeye boyanmış.

"Homeros tanrıların Styx'in suyu üzerine yemin ettiğini yazmıştır. Bu onların en bağlayıcı yemini," diye cevap veriyorum, yanağımın içini çiğneyerek ve sessizliğin hepimizi ele geçirmesine izin vererek. "Bu bozulamaz bir sözdür."

BİR KATİL OLMAK İÇİN

—

İKİ

Lyra

Müzik kutusunun anahtarını bir kez daha çeviriyorum, gerginliği azalana kadar çeviriyorum, sonra bırakıyorum ve odamı bir kez daha sesle dolduruyorum. Parıldayan melodi dört duvar arasında yankılanıyor ve şarkının adını bulmam uzun sürmüyor.

"Once Upon a Dream" annemin evde çalışırken ya da mutfakta yemek yaparken mırıldandığı, bazen de beni yatmaya hazırlarken söylediği bir şarkıydı. Her yerde hatırlayabileceğim bir melodiydi ve bu küçük bibloyu Kütüphane Kulesi'nde bulmamın kader mi yoksa bir tür alın yazısı mı olduğundan emin değildim.

Her iki durumda da bana garip bir rahatlık hissi veriyor ve bunun için minnettarım.

Telefonum yanımdaki yatakta titriyor ve arayanın Briar olduğunu anlamak için ekrana bakmama gerek kalmıyor.

Tekrar.

Tavana bakarken çalmasına izin vermeye devam ediyorum, parmaklarım ses bitene kadar kutunun tabanı boyunca altın kıvrımları izliyor. Tuhaf nesneyi yatağın üzerine oturtup telefonumu elime alıyorum ve endişeli arkadaşşıma hızlıca bir mesaj gönderiyorum.

B:

Happy New Year, we miss you.

Nasıl olur da bir ay olmuş olabilir? O burada olmadan nasıl yeni yılın başlangıcı olur?

Happy New Year. Miss you guys too.
Just don't want to talk tonight.

B:

Lyra...

We haven't seen you since the
funeral. Why won't you let us be there
for you?

Mesajın yarısını yazıyorum, sonra daha iyisini düşünüyorum. En iyi arkadaşıma bir mesajla onu burada istemediğimi söylemek istemiyorum ki oturup bana her şeyin yoluna gireceğini söylesin. Her şeyin daha iyi olacağını.

En başta Thatcher'dan uzak durmam konusunda bu kadar kararlıyken değil. Onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapmazdım demiyorum ama benim durumumla ilgili sadece yüzeysel bilgilere sahipti.

Kuşkusuz bu benim hatam ama bana söz verdirdi. Aramızda olan şey sessiz kalmaktı. Thatcher'ın beni sadakatsiz olarak görmesindense Briar'ı korumayı tercih ederim.

Just want to be alone is all, B.

B:

We could come over and help you clean? I know there are at least ten empty water bottles on your bedside dresser. We don't even have to talk. Alistair is worried too.

Kendimi bir süre daha boşluğa bakmaya bıraktım ve komodinime bakarken yüzümü buruşturdum; komodinin üzerinde gerçekten de çok fazla plastik kap vardı.

Odamın haline bakarken utanç bile duymuyorum. Etrafa saçılmış ve umutsuzca suya ihtiyaç duyan asma ve saksı bitkileri, çeşitli tahnit eşyalarının bulunduğu rafları kaplayan toz, yerdeki çöpler, etrafa atılmış kıyafetler.

Yapacak enerjim olan tek şey Alvi'yi beslemek. İki katlı teraryumu evimdeki en temiz şey. Beyaz kral yılanıma bakmakta kendimden daha iyiyim.

Kendimi doğrulmaya zorlayarak kirli bir kot pantolonu odanın öbür ucuna fırlatıyorum ve sessizce dolabıma doğru yürüyorum; eskiden güvenli sığınağım olan odanın şimdi bir depresyon kasırgasına dönüşmesine hayranlıkla bakıyorum.

Kulübede yeniden düzenlediğim son alan burasıydı. Her santimetrekaresini düzenledim, farklı böcek türlerini sergileyen her altın resim çerçevesini tasarruf etmek için zaman ayırdım. Birkaç farklı hayvan kafatası satın aldım ve bunları tavandan tabana kitap raflarıma özenle yerleştirdim. Mobilyaları, bitkileri ve hatta siyah kadife yatak başlığımı bile benimmiş gibi hissettiren bir alan yaratma umuduyla seçtim. Dünyanın unutulmuş küçük bir köşesi.

Bütün bir yılımı evimi tasarlamak ve restore etmekle geçirmiştım, sadece kendimden nefret ettiğim bir yuvaya dönüşmesine izin verdim. Bu konuda üzölmeyi bile kendime yediremiyorum.

Her şey bu kadar kasvetli hissederken olmaz.

Kimseyi görmek ya da bir şey yapmak istemiyorum. Sürekli olarak sessiz depresyon ve dizginlenemez öfke arasında gidip gelirken neden yapayım ki? Acım bir savaş yolu, düşmanca etkileşimler ve etrafımdaki herkese bu kaybı hissettirmek için sürekli bir ihtiyaç.

Dolabımın kapısını açıp askıdaki siyah kazağı hızla çekiyorum, yumuşak kumaşını burnuma bastırıp kolonyasının belli belirsiz kalıntılarını içime çekiyorum.

Gözlerim yaşıyor ve başlayan yanma hissini dindirmek için yumruğumu göğsümün önünde ovuşturuyorum. Hayatta olduğuna, iyi olduğuna ve bir şekilde geri dönüş yolunu bulacağına inanmayı o kadar çok istiyorum ki.

Yine de May'in öldürülmesinin üzerinden bir ay geçti ve takip edecek bir iz bulamıyoruz. Hiçbir cevabım yok, sadece dışarıda bir yerlerde hala nefes alıyor olduğuna dair acınası bir umudum var.

Burada ne kadar durduğumdan emin değilim - şu anki zihinsel durumum için sağlıklı sayılamayacak kadar uzun bir süre. Ama aşağı inip bir poşet çay bulmak için dolaplarımı karıştıracak motivasyonu bulduğumda, kutuyu boş bulduğumda hayal kırıklığına uğruyorum.

Güleceğim ama daha fazla almak için kasabaya gitmem gerektiğini fark ettiğimde durumdaki mizah kayboluyor. Bir an için Briar'a bana biraz getirip getiremeyeceğini sormayı düşünüyorum, getirecekti de ama sonra kalmayı isteyecekti.

Yumuşak gülümsemesiyle, Sage'in yedeğinde, Rook'un otlarından çaldığı bir zulayla sinsice içeri girer ve geceyi televizyonumun önünde bir yığın battaniyenin üzerinde geçirirdik. Kapımın dışındaki dünya boka batarken hepimiz normal üniversite öğrencileri gibi davranırdık.

Eğlenceli olabilirdi ve neredeyse kendimi adayacak kadar enerji toplayabilirdim ama bu enerji çabucak kayboluyor. Zihinsel olarak onların gözlerindeki acıma duygusuyla başa çıkamayacağım ya da iyi bir arkadaş olamayacağım çünkü endişemi gizlemem imkansız gibi geliyor.

Sürekli onu tekrar görmeden önce ne kadar zaman geçeceğini düşünüyorum. Bir ay daha mı? Yıl mı? Hiç mi? Bu katlanılması çok zor bir gerçeklik gibi görünüyor ve ölümünü kabullenmeyi ertelemek istiyorum, ancak her geçen gün umutlu olmak daha da zorlaşıyor.

Rüküş ekose paltomu kaptığım gibi ayaklarımı kapının yanında duran sarı yağmur çizmelerinin içine sokuyorum. Kapının önündeki aynada kendime şöyle bir bakıyorum ve gözlerimin altındaki koyu halkalardan irkiliyorum.

Eminim dünyanın bir yerinde, cenazede giydiğim gotik dantel elbise, bu ceket ve bu botlarla eşleştirildiğinde yüksek moda oluyor. Burada, birinin beni fark edecek kadar uzun süre dikkatini bana vermesi pek olası değil.

Bu sabah neden taktığımı bilmiyorum, belki hatırlamak için. Yas tutmak ya da kaybın acısını hissetmek için. Kendime acımak konusunda her zaman enayi olmuşumdur.

Boynumu saran yüksek dantel yaka tenimi tırmalarken arabamın sıcaklığı yüzüme vuruyor. Sessizce, kar telaşının içinden geçiyorum, güneşin uzaklaşmasını ve karanlığın çamları ıslatmasını izliyorum.

Birkaç araba dışında otoparkın boş olduğunu görmekten memnunum. Keşke mağazanın içindeki floresan ampuller bu kadar parlak olmasaydı. Işık tenimi ve gözlerimi yakarken kendimi bir vampir gibi hissediyor, sert parıltıdan korunmaya çalışıyorum.

Normalde mağazanın içinde saatler geçirir, reyonlarda dolaşır ve gözüme kestirdiğim yeni yiyecekleri ya da henüz denemediğim tatlıları keşfederdim. Şimdi tek istediğim eve dönmek, battaniyemin içine kıvrılmak ve önümüzdeki yarım yüzyıl boyunca uyumak. Belki uyandığımda her şey bitmiş olacaktı. Halo yok edilmiş, taklitçi katil parmaklıklar ardında ve arkadaşlarım mutlu olacaktı. En azından hepimiz biraz huzur bulacaktık.

Alt dudağımı çiğniyorum, önümüzdeki hafta için hangi çay çeşidini istediğime karar vermeye çalışıyorum. Lady Grey, Chai, Lemon Delight, Ginger Black, English Breakfast, Pomegran-

Ağır botlar karo zemine vuruyor, dışarıdaki kardan ıslak ayak sesleri geliyor. Nasıl bildiğimi açıklayamam ama kişinin koridora döndüğü anı hissediyorum. Boynumdaki tüyler diken diken oluyor, kalbim biraz daha hızlı atıyor.

Hareket eden bir arabanın sesi kulaklarımda yankılanıyor ve sessizce başımı çeviriyorum. Bir sürprizle karşılaşıyorum.

Kolalı bir düğme ve pantolon giymiş, ileriye doğru attığı her adımda ıslık çalan, uykularıma dadanan bir adam.

Birinci oyuncu.

Beni bir sandalyeye bağlayan, yara bere içinde kalana kadar döven ve boğmaya çalışan adam gevşek bir özgüvenle koridorda yürüyor. Varlığımdan habersiz, işten yeni çıkmış, karısının mesaj attığı bir şeyi almak için mağazaya uğramış sıradan bir adam gibi görünüyor. Ya da belki

Kocası. Her iki durumda da, parmağına sarılı altın bir bant var, yani birine ait.

Onun kadar aşağılık biri bile başka birine aittir ve tek neden o olmayabilir, ancak bu niteliği paylaşmamamın bir parçasıdır.

Bana ait olan kişi neden artık burada değil.

Bakışlarımı hissetmiş olmalı çünkü göz göze gelene kadar etrafına bakınıyor. Tanıdık geliyor ve kim olduğumu bildiği çok açık. Midemde açlık birikiyor, parmak uçlarımda tanıdık bir kaşıntı başlıyor.

Fırsatın elektriksel uğultusu içimde hızla akarken kanım alev alacakmış gibi hissediyorum. Öfke damarlarımda şiddetli bir hızla dolaşıyor ve Oyuncu Bir'e saldırganım olarak değil, çok daha iyi bir şey olarak bakıyorum.

Bir çıkış.

Tüm bu sefil öfke ve suçluluk duygusunun nihayet gidebileceği bir yer var, bir an için bile olsa intikam susuzluğumu gidermek için mükemmel bir şans verildi. Ellerimi yumruk yapıp sıkıyorum, parmak eklemlerim bembeyaz oluyor.

Hepsi onların hatasıydı, onun hatasıydı. Thatcher'ın benden kaybolmasının sebebi onlar. Tek bildiğim, bu adamın onu öldüren kişi olabileceği. Stephen Sinclair'in köpeği olduğunu bildiğimden, bu olaya karıştığından şüphe etmem.

Ortağı Michael'a, bedenime ellerini koyan ve hayatıma son vermeye çalışan diğer adama yaptıklarım, Oyuncu Bir'e yaşatmak istediklerimin sadece bir önizlemesiydi.

Onu benden alırlarsa ne olacağım konusunda onları uyarmıştım. Artık Azrail'den korkmaya gerek yok. Onu seven kadından korkmalılar.

Yumuşak bir tebessümle tanıyıp tanımadığımı gizliyorum ve o başımın arkasına bakarken çay seçimlerine geri dönüyorum. Bana bakmasına, benden nasıl kurtulacağına dair planını hesaplamasına izin veriyorum.

Bir zamanlar içimde yaşayan arzuya karşı beslediğim korku artık yok. Henry Pierson'ın beni dönüştürdüğü şeyi benimsedim ve onu zincirlerinden kurtarmaya hazırım.

Ama bu sefer Oyuncu Bir'i incitmek için bir nedene ihtiyacım yok. Bir bahaneye ya da gelecekteki suçluluk duygumu hafifletecek bir şeye ihtiyacım yok. Artık yanlış bir şey yapıp yapmadığı ya da ölümü hak edip etmediği umurunda değil.

Onu tek bir sebepten dolayı öldüreceğim.

Çünkü bunu istiyorum.

Kanını parmaklarımın arasında hissetmek için duyduğum ezici arzudan başka bir şey yoktu.

Raftan rastgele bir çay alıp topuklarımın üzerinde dönüyorum, yağmur botlarım gıcırıyor. Neredeyse her adımında arkamda olduğunu bilerek reyondan çıkıp kasaya doğru yürüyorum.

Ben ödeme yaparken bir gölge gibi beliriyor, çantayı raftan alıyor. "İyi geceler."

Genç kasiyere "Yapacağım," diye cevap verdim.

İstikrarlı bir yürüyüşle omuzlarıma çöken ürkütücü sükûnete yerleşiyorum. Kapılara doğru yürüyorum ve bir kez daha karın içine giriyorum. Elimi ceketimin cebine sokup parmaklarımı sakladığım pürüzsüz metalin üzerinde gezdiriyorum. Thatcher'dan çaldığım daha pahalı eşyalardan biri ama muhtemelen en sevdiklerimden biri. Lise ikinci sınıftayken dolabının şifresini çözmek için bir hafta uğraştıktan sonra ondan almıştım. O gün ondan bir paket sakız da çalmıştım.

Başparmağımı sustalının üzerinde gezdirerek onun anısını canlandırıyorum. Arabama doğru yürürken Thatcher'ın bana öğrettiği her şey -kesin olmak, bir plana sahip olmak, kontrollü olmak- zihnimin gerisine düşüyor. Tek planım, onun en önemli kurallarından birini çiğniyor olacağım.

Duygularınızla öldürmeyin.

Bu gece, sırf bu yüzden öldürüyorum.

Toplumu iyileştirmek ya da yardım etmek için değil, içimdeki acıya yardım etmek için bir hayat almak. Tüm hüsrânımı ve acımı başka bir şeye dökmenin bir yolu. Biraz daha iyi hissedebilmek için öldürmek istiyorum.

Birinci oyuncu benim farem, hileli ve şüphesiz bir labirentte yakalandı. Geçen sefer kontrol ondaydı ve eminim loş ışıklı otoparka park ettiğim arabama doğru yürürken hâlâ öyle hissediyordur.

Sokak lambası titriyor, sönmekle tehdit ediyor. Parmaklarım kilit açma düğmesine basıyor, ses yankılanıyor. Kalbim sabit bir ritimle atıyor, sanki bedenim bile ne olduğumu kabul etmiş gibi.

Duygularımı ayırmış, denklemden çıkarmıştım ve hayatta kalmamı garanti altına almak için içimdeki katil devreye girmişti. Arka kapıyı açıp çay poşetini sürücü koltuğunun arkasındaki döşemeye fırlatırken parmaklarım heyecanla uğulduyor.

Zihnimden üçe kadar sayıyorum. Vücudunun tüm gücüyle beni itmesi ve arabamın arka koltuğuna doğru hızla itmesi için gereken tek şey bu,

kalın bir elini sırtıma bastırarak.

Adrenalin sistemimde dolaşıyor, o üstüme uzanırken ağzım kapalı kalıyor. Mücadele ediyorum, ayaklarımı tekmeliyorum ve yüzüm ona dönük olacak şekilde dönüyorum. Vücudunun ağırlığı beni deriye bastırıyor. Parmaklarımı cebimdeki silahın etrafında kıvrarak, sabırlı gözlerle ona bakıyorum, sessiz, tahmin edilebilir olmayan bir şey yapmasını bekliyorum.

"Beni hatırladın mı?" Sesi karanlıkla örtülü. Beni sıkıca kavradığını hissediyorum ve eminim güçle dolup taşıtığını hissediyordur. Eminim kontrolün kendisinde olduğunu, güçlü, durdurulamaz bir adam olduğunu hissediyordur.

Ve ben sadece onun avıyım. Bağlanması gereken yarım kalmış bir iş.

Gözlerimi kırıştırıyorum, pis nefesinin kokusundan kaçınmak için başımı biraz eğiyorum. "Fırsatın varken beni öldürmeliydin."

Şaşkınlık kaşlarını birbirine kenetliyor ve ben de bunu bir açılış olarak kabul ediyorum. Bıçağın yan tarafındaki düğmeye basıyorum, bıçağın tutunduğu yerden koptuğunu hissediyorum ve o göz kırpmaktan başka bir şey yapamadan bıçağın kenarını boğazının ön tarafına doğru kaydırıyorum.

Deri metalle buluşuyor ve keskin kenarı boyunca eridiğini, soyulduğunu ve kırmızı bir sıvı şelalesi açtığını hissediyorum. Yarıktan sızarak vücudumun ön tarafını kaplıyor. Elbisemi ıslatıyor, boynumu boyuyor ve sıcaklığı bedenimi uğultuya boğuyor.

Güç beni boğuyor, sıvı altın gibi üzerime dökülüyor ve parmaklarımı ve ağzımı lekeliyor. Beni yutuyor ve tek istediğim daha fazlası, dilimde bıraktığı tat için açgözlüyüm. Güç damarlarım boyunca kıvrılıyor ve beni ele geçiriyor. Kemiklerimde zonkladığını hissediyorum, ağrıyor.

Sanki zihnim ve bedenim sonunda aynı fikirde birleşmiş gibi, içimdeki tüm anahtarlar tıkırdıyor ve yerlerine oturuyor. İşte bu anda, bir adamın kanında boğulurken, bir zamanlar korktuğum tüm korkunç şeyler için kendimi kabul ediyorum.

Ölüm ve çürüme. Ürkütücü şeylerin aşığı. Bir katil.

Tüm bu kan beni farklı bir yere gönderiyor gibi. Lyra zihnimin dolabında güvenle saklanırken, tamamen başka bir şey kontrolü ele geçiriyor.

Gözleri genişlerken ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor. Dehşete kapılmış elleri kanamayı durdurmak için çırpınıyor ve ben onun paniklemesini izliyorum. Ağa yakalanmış bir sinek, yaşam mücadelesi veriyor, farkında olmadan ölümün ellerine doğru yürüyor.

Gururumu, egomu körüklüyor, onun parçalanışını izlemek, tüm hayatının benim mutsuzluğumun ellerinde olduğunu bilmek. Yok olmadan önce göreceği son şey benim. Yüzüm her hayatında onun ruhuna musallat olacak. Öldüremediği kız, kontrolünü yiyip ayaklarının dibine tüküren kız.

Ödemesi gereken bir bedel vardı ve bu bedel onun hayatı olmuştu.

Sessiz kalıyorum, gözlerindeki ışığın söndüğünü görüyorum. Yüzündeki renk azalıyor ve bir çeşit yalvarışla boğuluyor. Kan sızmaya devam ediyor, sonu olmayan bir musluk. Bir intikam banyosu. İçimdeki ahlaksız öfke için kıpkırmızı bir yemek.

Bana öyle geliyor ki, o birçoklarının ilki olacak, sıranın önündeki egemenlik olacak ve tüm suçlular yaptıklarının bedelini ödeyene kadar durmayacağım. Benden aldıklarını.

Derin metalik kokuyu içime çekiyorum, vücudunun benimkine karşı gevşediğini hissediyorum. Üstümde bir ceset olduğunun korkunç farkındalığı yerleşmeye başlıyor. Ardından suçluluk duygusunun gelmesini bekliyorum.

Ama asla gelmez.

Sadece derin bir rahatlama ve adrenalinimin kan dolaşıma karışması var.

Bıçak döşeme tahtalarına düşüyor ve şimdi onu bir marketin otoparkında bırakamayacağımı bildiğim için cesedinden kurtulmanın bir yolunu bulmam gerekiyor. İtiraf etmek istediğimden daha fazla mücadele ederek ellerimi göğsüne bastırıyorum ve arka koltuktan kayabilmek için vücutlarımızı hareket ettiriyorum.

Ayağa kalktığımda, kendim için yarattığım karmaşaya bakarken, neredeyse paniğe kapılmak istiyorum. Donuk uyuşukluktan başka bir duygu, ama hiçbir şey bana çarpmıyor.

Belki Thatcher'ın bana öğrettiği onca şey yüzünden, belki de kaybedecek bir şeyim kalmadığı için. Eğer o özgürlüğümün bir parçası değilse, özgürlüğümün ne anlamı var?

Oyuncu Bir'in vücudunun büyük kısmı deri koltuklarıma doğru sarkıyor, ancak ayakları kenardan sarkıyor ve bana Oz Büyücüsü'ndeki evin üzerine düştüğü cadıyı hatırlatıyor.

Çizmeli ayaklarından tutup onu arabanın içine doğru itmeden önce boş otoparka bir göz atıyorum, dizlerini göğsüne doğru kıvrıyorum ki iri gövdesi sığsın.

Ön koltuğa geçtiğimde boyalı ellerime bakıyorum. Kan hâlâ yapış yapış ve direksiyona yapışıyor. Ağartmak için zihinsel bir not alıyorum

yarın bunun içinde.

Otomatik pilota hareket ediyorum, motoru çalıştırıyorum, eve dönüyorum, bu arada arkaya tıktırılmış cesedin farkındayım. Belki yarın, adrenalin azalıp gerçekler ortaya çıktığında, kendimi suçlu hissedeceğim. Korkmuş ya da paniklemiş hissedeceğim.

Bu gerçekleşene kadar, bu yeni sakinlik hissini bedenden kurtulmak için kullanacağım.

Kar yağmura dönüşmüş, garaj yoluma girdiğimde ön camıma sıçırıyor. Kapıyı iterek açıp soğuk havayı derin bir nefesle içime çektiğimde keskin ölüm kokusu içimden sökülüp atılıyor.

Gökyüzünde gök gürlerken buz gibi yağmur yağıyor.

Planım onu buraya getirmekten öteye gitmedi. Şimdi cesedi ne yapacağım konusu geliyor. Yakayım mı? Hayır, dışarısı çok ıslak. Asit mi? Hiç yok.

Yine de onu gömebilirim. Arka bahçem tadilat ve bahçe kurma çabalarım yüzünden zaten harap olmuş durumda. Biri soru sorarsa, bozuk zemini ev bakımı olarak göstermek kolay olacaktır.

Elimdeki tek seçenek bu ve daha iyi bir fikri olan başka kimse de yok.

Birini öldürmekle ilgili hiç bahsetmedikleri bir şey, öldükten sonra bedenin ne kadar ağır olduğudur. Bu adamı ayaklarından tutup evimin dışına doğru çekerken bu gerçeği zor yoldan öğreniyorum.

Geriye doğru tökezlerken ciğerlerim yanıyor ve ayaklarım ağrıyor. Soğuk hava nefes almayı neredeyse imkânsız hale getiriyor. Saatler süren bir çekişme gibi geliyor ama neyse ki arka bahçem görünmeye başlıyor.

Ortasına yatana kadar onu birkaç adım daha sürüklüyorum, ayaklarını indiriyorum ve ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum. Her şeyi yanlış yapıyorum, biliyorum. Hayal kırıklığı içimi kemiriyor ve tek istediğim onun burada olması.

Thatcher ne yapılacağını bilirdi. Bana gösterirdi. Burada olmalıydı. Neden burada değil?

Ağzımdan bir hıçkırık dökülüyor ve göğsümün dayanılmaz bir şekilde sıkıştığını hissediyorum. Bıçak elimdeyken saklanıp gitmiş olan tüm o duygular geri geliyor.

Onu özlüyorum.

Benden her şeyi alabilirlerdi, her şeyi, ama onu değil.

Gökyüzünde şimşekler çakıyor, gök gürültüsü evimi çevreleyen ağaçları sarsarken bulutlar da benimle birlikte ağlıyor. Gözyaşları yağmurla karışıyor ve

yorgunluk beni sert vuruyor.

Bir dalın kırılması dikkatimi yukarıya çekiyor. Sulanmış gözlerimi kaldırıyorum, fırtına nedeniyle bir ağacın devrilmesini bekliyorum, ama hepsi sağlam.

Orada duruyor.

Tam karşımda siyahlar giymiş, ellerini ceplerine sokmuş, yağmurun saçlarını solgun yüzünün önüne ittiği karanlık bir figür. Soğuk havanın gözlerindeki bakış üzerinde hiçbir etkisi yok.

Ağzından süzülen su damlaları, köşeli çenesi boyunca kayıyor.

Zihnim bana bunun bir hayalet olduğunu söylüyor. Onun kaybıyla başa çıkmak için TSSB'min neden olduğu bir başa çıkma becerisi. Ama kalbim, bağımlılık yapan kalbim, o kaybolduğundan beri ilk kez atıyor.

Bu sensin! Sensin! Geri geldin, geri geldin!

Kan kulaklarıma hücum ediyor, kalbim göğsümde şiddetle çarparken gümbürdüyor. Dünya biraz daha yavaş dönüyor gibi görünüyor ve onun adını duyduğumda boğazımın düğümlendiğini hissediyorum.

İkimiz de hareket etmiyoruz.

Orada öylece durup birbirimize bakıyoruz.

Yıkıcı biri. İnsanlar arasında sessiz, hastalıklı bir tanrı.

Neredeyse zihnimin kazanmasına izin veriyordum.

Neredeyse onun bir hayalet olduğuna inanacaktım. Ta

ki-

"Merhaba, sevgili hayalet."

YAŞAYAN ÖLÜLERİN GECESİ

—

ÜÇ

Thatcher

Lyra'nın kıyafet seçimlerinden hiç hoşlanmamışımdır. Bu gece, durum böyle değil.

Siyahlar içinde bir görüntü.

Bu renk sadece onun için yaratılmış olabilir.

Grim'in düğün hediyesi olarak ayaklarının dibinde bir ceset olan güzel gelini. Işığın baştan çıkarıcısı. Benim tek hatam, ölümü aldatan kız.

Vücudunu inceliklerle saran, her bir santimini çerçeveleyen dantel kumaştan bir kuzgun anası. Dudaklarım biraz titriyor, açıkta kalan tenindeki kıpkırmızı çizgilerin kumaşı lekelediğini görüyorum.

Pahalı bir elbiseyi sırf kan ve doğa koşulları mahvetsin diye giyebilirdi. Ama hiçbir zaman paketi saran şeyle ilgilenmedi, sadece altında yatan şeyle ilgilendi. Yüksek yakası saçlarının ıslak, mürekkepli bukleleriyle karışıyor ve birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını söylemek imkânsız hale geliyor.

"O güzel küçük elbiseyi benim için mi giydin Lyra?"

Ayrıldığımdan beri ona söylediğim ilk sözler, gözlerim tam tersini söylese de, hoşnutsuzluk damlatıyor. Yağmur porselen yüzüne dökülüyor, alt dudaklarının titremesi ay ışığına takılıyor.

Geri dönmem onu rahatlatıyor ama beni ciddi şekilde engelliyor.

"Büyükannenin cenazesinde giymiştin," diye fısıldıyor, sesi son zamanlarda yaşadığı acının bir yankısı. "Annemindi."

Çenemi sıkıyorum, yanağımdaki kaslar zıplıyor.

Göğsümde sessiz bir öfke mayalanıyor.

Hiçbir zaman cenazelerden ya da ölülerin yasını tutmaktan yana olmadım. Ama bir parçam May'i huzur içinde görmek isterdi. Belki de onun son görüntüsünü silmek için.

Hayatım boyunca onu hep güçlü, inatçı, çalkantılarımda kıpırdamayan biri olarak düşünmüştüm. Oysa son gününde daha farklı olamazdı. Çocukluk günlerim beni tüm o kana karşı bağışık hale getirmişti. Kesilen vücut parçalarına ve açığa çıkan kemiklere.

Kadınların insanlıktan çıkarıldığını, kesilecek inekler gibi vahşice asıldıklarını ve sonrasını temizlemek zorunda bırakıldıklarını gördüm. Boş zamanlarımda en sevdiğim hobim diğer seri katillerin derilerini yüzmektir.

Cinayet bölümünde beni şok eden bir şey olmadı.

Ama May'i mutfakta yerde gördüğümde içimde dalgalanan şey şok değildi. Tenimde kaygan bir şey hareket ediyordu; kendi bedenimin içinde bir fırtına varmış gibi hissediyordum.

Onun gömülüştünü izlemenin bana bir tür şemsiye sağlayacağını düşünmek istiyorum.

"Nerelerdeydin?"

Stephen Halo'yla bağlantısı nedeniyle tutuklanana kadar cevaplamayı planlamadığım geçerli bir soruydu, ancak avlanmam onun pervasızlığı yüzünden kabaca kesintiye uğradı.

Ona cevap vermiyorum; sadece ilerlemeye devam ediyorum. İkimizi ayıran tek şey çok daha fazla acı çekmiş olması gereken bir adamın cesedi olana kadar bacaklarım arayış kapatıyor.

Ölüm her zaman Lyra ve benim aramdaki o ince çizgi gibi görünüyor. Her zaman orada, bizim alanımızda, ikimizin arasında hava gibi var oluyor. Biz nereye gidersek, o da bizi takip eder.

Parmaklarım uzanıyor, yakasındaki dantel kumaşı arıyor. Temas ettiğimde ıslak kumaşı başparmağımla ovuyorum. Vücudu yumuşuyor, gevşiyor, dokunuşuma doğru eğiliyor.

Omuzlarındaki ağırlık kalkıyor ve onu dünyadan koruyan o sağlam demir duvar parmağımın her dokunuşuyla yıkılıyor. Bu sadece ona zarar verme işimi kolaylaştırıyor. Bu şekilde kırılması çok kolay, ellerimin altında esnek.

İşaret parmağımı kaldırıp rahatlatıcı darbelerle boynunun yan tarafını okşuyorum. Teninin yumuşaklığı ensemdeki tüyleri diken diken ediyor, zihnimin rızası olmadan tepki veriyor.

O yeşim gözleri neredeyse parlıyor, içinde hala hangi ışık varsa onunla aydınlanıyor ve sanki onun kahramanıymışım gibi bana bakıyor.

Onun meleği.

"İlahi," diye nefes alıyorum.

Hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Hiç bu kadar dürüst olmamıştım. "Thatch-"

"O kadar ki, bu gece yaptığın pisliği neredeyse telafi ediyor," diyorum sakince. "Neredeyse."

Kaşları çatılıyor ve parmağımı boğazındaki nabza bastırarak sabit ritmi yakalıyorum.

"Söyleyin bana, bu mutlu bir cehalet miydi, yoksa yakalanmak mı istiyordunuz?"

Kıpırdamıyor, üst dudağını yalıyor, muhtemelen havadan ona kim olduğumu hatırlatmak üzere olduğumu hissediyor. Ne ona ne de bir başkasına karşı asla bir melek olmadığımı.

Dikkatimin dağılmasına, onun karmaşasında kaybolmama, aynadaki görüntümün geçici olarak bulanıklaşmasına izin vermiştim. Bir şeylere zarar vermek, huzuru asla bilmemek için yaratılmışım ve kısa bir an için her türlü duyguyu öldürmem gerektiğini unutmuştum.

İçimde onun için bir yer yok. Yaşayabileceği bir ev yok.

Ben boşum, ego ve birinin hayatına son vermenin getirdiği kontrol tarafından yönlendiriliyorum. İşte ben buyum. Onun ölümüne aşık olmadığını anlaması için uğraşması gereken kişi benim. Ben tüm kötülüklerin köküyüm, ahlaksızlığın tohumuyum.

"Halka açık bir otoparkta birini öldürmek için ne kadar sıkıcısın?" Elimi çenesinin altına koyuyorum ve gözlerimin içine bakması için yukarı kaldırıyorum. "Sana asla duygularını yakıt olarak kullanarak öldürme demiştim. Ama işte buradayız Lyra."

Gözyaşlarından birkaçı yağın yağmura karışıyor.

"O oradaydı," diye mırıldanıyor. "O orada alışveriş yapıyordu ama sen yoktun.

Sen gitmiştin ve ben düşündüm

ki-" "Düşündün mü?"

"Sen ölmüştün. Öldüğünü sanmıştım ve bana yaptığı onca şeyden sonra hâlâ nefes alıyordu. Bize yaptıklarından sonra. Yapamadım." Baş sallanıyor, elleri adrenalinden titriyor. "Kontrol edemedim. Dürtüyü hissetmek üzüntüyle başa çıkmaktan daha kolaydı. Yani evet, duygularım yüzünden öldürdüm. Ama bu benim suçum değil."

Oh, beni bağışla.

Parmaklarım çenesinde sıkılaşılarak cevabını onaylamadığımı gösteriyor.

"Kimin hatası, Lyra? Onun mu? Tanrı'nın mı? Ne olduğunu kabullenmemeye geri mi döndün? İnsanlara yapmaktan hoşlandığın şeyi?"

"Senin," diye suçluyor. "Bu senin lanet olası hatan."

Yanıt karşısında başımı sallayarak alay ediyorum. Tartışmak için ağzımı açıyorum, belki de sert bir şey söyleyip ölümüne neden olmadan önce

benden ayrılma şansını yakalayabilirim, ama o beni alt ediyor.

"Sen gittin." Sesi titriyor, her bir kelimededen hüznün ve keder yayılıyor. "Alistair'i terk ettin. Rook ve Silas'ı bıraktın. Beni terk ettin." Küçük elleri kelimelerle göğsüne vuruyor, sanki her birini kalbine saplanmış bir bıçak gibi hissediyor.

Onun duygularını her yağmur damlası gibi hissediyorum.

Duygularının her zerresini yüzünde ne kadar kolay gösteriyor. Her zaman gerçek, çok çığ.

"Nereye gittiğin ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Öldüğünü sanmıştık! En iyi arkadaşlarını öldüğüne inandırdın ve benden iyi olmamı mı bekliyorsun? İyi olmamı!"

Fırtına tenime çarpıyor ve gök gürültüsü ağaçları sallayarak yüksek sesle yankılanıyor. Doğanın unsurları, tenimizin altında kaynayan tahribatla uyum içinde.

"Ne yaptığınızı anlayamayacak kadar insanlıktan uzak mısınız? Her yere baktık. Bulamadım-"

"Bulunmak istemediğimi hiç düşündün mü? Kimse tarafından?" Çılgılığını yarıda kestim. "Bir amatör gibi arabanın arka koltuğunda bir adamın boğazını kesmeden önce bunu düşündün mü?"

"Ben kimse değilim."

Cevabı anında. Kararlı. Sözlerinden o kadar emin ki bir an için ben bile ona inanıyorum. Rüzgâr saçlarını yüzüne savuruyor, ben de saç tellerini nazikçe kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

Başımı eğip elimin tersiyle yanağını okşuyorum. "Öyle değil mi?"

Lyra'nın bedeni sarsılıyor ve sanki hâlâ tenini okşayan elimle yüzüne bir tokat atmışım gibi irkiliyor. Onunla tanıştığımдан beri ilk kez dokunuşumdan çekindi. Sevgili hayalet kendini benden uzaklaştıran kişi oldu.

Fırtınanın içinde boğuluyor, sert rüzgâr saçlarını başının etrafında savuruyor. Omuzları dikleşiyor ve tüm duygu kalıntıları sel olup akıyor, sözlerimle yıkanıyor.

O duvarları inşa ederken her bir tuğlanın döşenişini gözümün önünde görebiliyorum. Ben de inşaata yardım ediyorum.

"Bunu hissediyor musun?" diye sordum. "Seni terk etmenin benim için ne kadar kolay olduğunu bilerek mi?"

Bu duvarlar onu korkutan şeylere karşı bir savunma. Bir stres tepkisi, babam sağ olsun. Onları daha önce de görmüştüm ama bu kalkanlar bu gece korkudan dik durmuyor.

Acı yüzünden.

Yaklaşıyorum, dudaklarımda yırtıcı bir sırıtışla başparmağımı alt dudağında tembelce gezdiriyorum.

"Beni tekrar sevmeye çalıştığında bunu hatırla."

Yıllarca kendime tek istediğimin onun gözlerindeki ışığı yok etmek olduğunu söyledim. Ellerimle boğazını sıkarak onu boğmak. Bunun işe yarayacağını kim bilebilirdi ki?

Karanlığa doğru kanat çırpıyor ve ben onu saklamak istiyorum. İçindeki o son güzel parçayı, bir kavanozun içine sakladım. Ama tadını çıkarmaya fırsat bulamadan gitti.

Bu tam olarak istediğim, arzuladığım şey olsa da kendimi muzaffer hissetmiyorum. Güç damarlarımda dolaşmıyor.

Sadece nemli hissediyorum.

Ve yüzündeki ifadeden nefret ediyorum, bilerek oraya koyduğum ifadeden. Boş, hareketsiz, saklanıyor.

Ama başka seçeneğim kalmamıştı.

Elimi yüzünden itiyor, çenesi gıcırıyor, gözleri kısılmış, av gibi bana bakıyor. Elleri iki yanında sıkıca yumruk olmuş durumda ve beni gerçekten öldürmeye çalışabileceğini düşünüyorum.

Güzel, övmek istiyorum. Kendini benden koru, buna herkesten çok ihtiyacın var.

"O zaman neden geri geldin? Bizim için değilse ne için, egon için mi?" Gülüşüm soğuk, mizahtan yoksun.

"Bu kadar şaşırmış gibi davranma, tatlım. Benim kim olduğumu biliyorsun. Her şey egomla ilgili."

Colin'in bu gece için son kurgusunu yaptığını düşünmüştüm, ama o bana başkalarının kanını akıtmayı bitirmediğini çabucak gösterdi.

"Bunca yıldan sonra hâlâ babanın onayının peşindesin."

Acıyı hemen hissediyorum, bıçağı tam hedefine isabet ediyor ve o da bunu biliyor, hareketsiz bir omurgayla önümde duruyor. Aynamla burun buruna duruyorum.

Uysal, sevgi dolu Lyra Abbott gitti. O bir kenara itildi ve yerine çok daha kana susamış bir şey geldi. Bir zamanlar Scarlett adını kullanan küçük kızın varlığından bile şüpheliyim.

Henry şu anda beni görseydi genlerimi inkar edeceğini söylemek istiyorum. Taklitçi katilini avlamak için neden izimi kaybettirdiğimi çok iyi bilirdi ve ne yazık ki bunun egomla hiçbir ilgisi yoktu.

Babam benden iğrenirdi.

Yine de, arka bahçesinde bir cesedi doldurmak için bir çukur kazmaya başladığında bile sessiz kalıyorum.

Orada sessizce duruyorum, evet, Henry'nin ona bir merak doğuran travmayı verdiğini, hastalıklı bir arzunun tohumunu ektiğini kabul ediyorum. Bir açlık. Bir arzu.

Ama Lyra'yı bir canavara dönüştüren babam değildi.

Bendim.

TRAITOR

—

DÖRT

Thatcher

Alistair Caldwell'in önce yumruklarıyla düşündüğü bilinir. Dövüşmek, hırçın bir adama dönüşen ihmal edilmiş bir çocuk için bir kartvizittir.

Yumruğu çeneme çarpıp yüzümün yan tarafına sert bir darbe indirdiğinde, geçmişte ondan dayak yiyen tüm insanlar için neredeyse empati duyuyorum.

Neredeyse.

Yüzümde donuk bir zonklama sekiyor, metalik bir ses ağzımı dolduruyor. Başımı çevirip karanlık gözleriyle buluşmak için başparmağımı alt dudağımda gezdirmeden önce az önce uyguladığı şiddeti kabullenerek bir saniye yere bakıyorum.

Onu çok uzun zamandır tanıyorum ama bir kez bile fiziksel şiddetine maruz kalmadım. Bir kere bile.

"Beni özledin mi, Ali?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece sessizce duruyor. Gözlerindeki kelimeleri görebiliyorum, yüksek sesle söylemediği tüm kelimeleri. Odada tarih, anılar var.

Eğer farklı olsaydı, gölgelerde doğup unutulmak üzere yetiştirilmemiş olsaydı, şöyle bir şey söylerdi,

"Beni terk ettin."

Ve eğer farklı olsaydım, hissedebilseydim ve çocukken insanlığım elimden alınmasaydı, cevap verebilirdim,

"Senin için geri gelirdim. Her zaman."

Ama bizim gerçekliğimiz bu değil.

Bizler sadece yıkım için yaratılmış, barış için umutsuz olan ve sadece sonsuz savaş verilen bilenmiş silahlarız.

"Bu kadar mı?" Rook homurdanıyor, babasının boş ofisine hışımla girip kapıyı arkasından kapatırken omzunu benimkine gereksiz yere sertçe çarpıyor. "On iki yaşındayken bana daha sert vurmuştun. Bir azı dişimi kırmıştın."

Vurgulamak için çenesine vuruyor, Alistair'e bakıyor ama bana sırtından başka bir şey vermeyi reddediyor. Bakışlarımla karşılaşmaktan korkuyor, gizlemeye çalıştığı her şeyi göreceğimden korkuyor.

"Her zaman daha çok bağırın sensin baba," diye ısıırıyorum, gözlerimi kısarak. Başını çevirip omzunun üzerinden bana bakıyor, kibriti dişlerinin arasında döndürürken dudaklarında hastalıklı bir sırıtma beliriyor.

"Nasıl oluyor da en sevdiğin o oluyor, hiç anlamıyorum," diye mırıldanıyor Rook, yanından geçerken Alistair'in omzuna bir tokat atıyor. "Tanrı mükemmel olana zarar vermemizi yasaklıyor. Onun yaralanmasına ve cinayetten aranmasına izin veremeyiz."

Tembel tembel babasının masasına doğru yürür, sandalyeye oturur ve ayaklarını tahtaya dayar.

"Umarım baban iştendir ve yakın zamanda dönmeyecektir? Benim bir polis arabasının arkasına itilmemi izlemekten daha çok seveceği bir şey yoktur."

"Bütün gün ofiste, geç saatlere kadar dönmeyecek. Muhtemelen senin yüzünle benim solgun kığım arasındaki farkı anlayamayacak kadar sarhoş olacak."

Birlikte büyüdüğüm her iki insana da bakıyorum, bizi bir arada tutan sadakatin ayrılma kararımın büyük ölçüde yıprandığını biliyorum. Onlara nedenini söyleyemeyeceğimi anladıklarında durum daha da kötüleşecek.

Zaten gerçek sebep bu değil ve söz konusu gerçek olduğunda tazı gibiler. Yalanın içini görürler ama gerçeği asla anlayamazlar.

Bana güvenmeleri gerekirdi. Kör inanç.

Şu anda ellerinde çok az şey var ve bu da içimde uçucu bir etki yaratıyor. Hiçbirini bir kez bile tehlikeye atmadım; onları bir kez bile riske atmadım.

Neden beni şimdi sorguluyorsun?

"Hadi şu işi bitirelim," diye iç geçiriyorum, ağrıyan çenemi çalıştırarak. "Gitmem herkesin yararınaydı. Herhangi birinize söylemem sadece sizi zor durumda bırakırdı."

Alistair alay ediyor, yumrukları iki yanında sıkılıyor. Bana tekrar vurmak istediğini biliyorum ama bundan kaçınıyor, onun yerine şiddetli sözcükler seçiyor.

"Büyükanneni parça parça bulmak için bizi terk ettin. Başka bir cevap dene.

Bu sefer saçmalamayı kes."

İkisi de ne söylerse söylesin, hissediyorlar. Her ikisi de duygularını çeşitli şekillerde hissediyor, Alistair daha sert bir ölçekte. Ya kızgındır

ya da içerik, tüm duygularını bu iki kutuda kategorize ederken, Rook hepsini gizli bir kayan ölçekte hissediyor.

May'in kaybının onları incittiğini, kederlerinin gerçek olduğunu biliyorum ama bunu anlayamıyorum. Onlara gerçek bir şefkat gösteren tek ebeveyn figürlerinden biriydi. Tatillerini benim evimde geçirdiler, hayatımdaki tek sağlıklı yetişkini tanıdılar.

Onun kaybı her birimizde dalga dalga yayılan bir etki yarattı. Hepimiz bunu hissettik, hepimiz farklı şekilde ele aldık ama yine de hissettik.

"Başka seçeneğim yoktu. Polis olay yerini görecekti ve o kızların her birinin cinayetinden ben sorumlu tutulacaktım. Bileklerime kelepçe takılmadan Ponderosa Springs'ten çıkamazdım."

"Bize söyleyebilirdin. Bizi uyaraabilirdin." Rook konuşuyor, esrarının ucunu yakıyor ve düzenli nefesler alıyor.

"FBI'nın hakkımda tutuklama emri var. Onlar aç köpekler gibi etrafı koklarken Stephen ve Halo hakkında daha fazla bilgi bulmayı nasıl bekliyordun?" Ben de karşı çıktım. "Ortadan kaybolmam gerekiyordu. En iyi seçeneğimiz buydu." "Senin için," diyor yüzünün etrafında uçuşan dumanın etrafında, gözleri bana doğru sertleşmiş bir şekilde. "Senin için en iyisi buydu. Bize söylemek, saklanma planına bizi de dahil etmek en iyisi olurdu. İz bırakmadan ortadan kaybolmak senin içindi - o kadar da saptırma, bencil herif."

Yılın birçok günü Rook ve benim nasıl hala arkadaş olduğumuzu sorguluyorum. Nadiren aynı fikirde oluyoruz ve daha da nadiren aktif olarak anlaşıyoruz.

Ama nedense onu hâlâ koruyorum. Hepsini.

May'i bulduktan sonra aklımdaki tek şey buydu. Bu taklitçi cinayetin neden olmaya çalıştığı geri tepmeden zarar görmeden korunduklarından emin olmak.

"Bilseydiniz beni bulurlardı."

"Öyle mi? Nasıl yani? Bu sırrı saklayacak kadar bize güvenmediğiniz için mi? Tanrı kompleksiniz gerçek dışı; her güdünüze sorgusuz sualsiz güvenmemizi bekliyorsunuz ve en delice olanı da güveniyoruz."

"Beni sorgulama-"

"Neden geri döndün?" Alistair kollarını göğsünde kavuşturarak araya giriyor. "Madem planın buydu, neden buradasın?"

Soru yumruktan daha sert vurdu, ses tonundaki... inançsızlık. Sanki cevabım ne olursa olsun buna inanmayacak, sözlerimi şimdiden yalan sayacak.

Rook'un ifadesinin aksine, ben onları hiç sorgulamadım. Yöntemlerini mi? Elbette. Ama güdülerini, kırılğan duygularını değil. Bir kere bile.

Alistair'e bakıyorum, gözlerim soğuk.

"Briar bu işe karıştığında seni hiç sorgulamadım. Hoşuma gitmedi ama yargılamadan olmasına izin verdim. Sen Dorian ve ailenle ilgilenirken o sakinleştirici aldığında hastanede kalan bendim. Yıllarca seni körü körüne takip ettim," diye nefret dolu bir kinle tükürdüm.

Oynamak istiyorlarsa, oynayabiliriz.

"Ve sen." Bakışlarımı dumanının arkasına saklanan Rook'a çeviriyorum. "Kim senin acı çekme ihtiyacını hiç sorgulamadı ki? Kapıma gelip seni kesip açmam için yalvardığında sana ihtiyacın olanı verdim. Bir kızın intikamını almak için bir polisi kaçırmak üzere hayatımı tehlikeye attım ve sen bana sormak zorunda bile kalmadın."

Kelimeler toz zerrecikleri gibi havaya karışıyor, hepimizin arasında bir sarkaç gibi sallanıyor ve ben sadece hangimizin daha kötü kesileceğini görmek için bekliyorum.

Neredeyse tüm hayatım boyunca onlara sadık kaldım ve geri ödemeleri bu mu?

"Bana bunu yapıp yapmadığımı sormamanıza şaşırdım. Kendi büyükannemi katlettim. Yani, bana bunu yakıştırabilir misin? Bana güvenmiyorsun ki."

"Thatcher-"

"Artık kötü adam benim. Ne kadar ilginç. Ben de hepimizin aynı tarafta olduğunu sanıyordum," diye mırıldandım. "Belki de babana çekmişsindir, Caldwell. Hainlik gen havuzunda var gibi görünüyor."

Öfke, erimiş ve sıcak, gözlerinden dökülüyor. Havada yandığını hissedebiliyorum. Yakın olmak böyle bir şey işte. Hangi kesiğin en çok acıtacağını, hangi kelimenin en derinden keseceğini bilirsin.

Rook ikimizin arasında tampon olmaya hazırlanarak yaklaşırken sandalyenin gıcırtısını duyuyor ve otun kokusunu alıyorum. Az önceki vuruşu bir uyarıydı. Alistair'in eline fırsat geçse suratımı dağıtacağına hiç şüphe yok. Benim iki katım adamlarla dövüşüp tek bir çizik bile almadan ayrıldığını gördüm.

Ama acı çektirmek için ona dokunmama bile gerek yok. Onun aklı böyle alışmıyor. Hiçbir zaman da olmadı. İnkâr ederdi elbette, ama ondan, onlardan uzaklaşırsam? Bu onu mahveder.

Çünkü ben onun damarlarındaki öfkeyi donduran buzum. Ailesi evdeyken pencereden gizlice girmesine izin veren benim. Ona yaralarını nasıl saracağını gösteren bendim. Benim katımda uyumasına izin veren, o uyuyana kadar uyanık kalan kişi benim.

nemsediğim için yapmadım.

Yaptım çünkü buna ihtiyaç vardı. Her zaman ihtiyaç duydukları ama kendileri için yapmaya cesaret edemedikleri şeylerle ilgileniyorum. Alistair'in fkesi, Rook'un acısı ve Silas'ın şeytanları.

Ben onunum, bunu o da biliyor, tıpkı onun benim olduğu kadar, ama aradaki fark ne? Ona ihtiyaım yok.

Hiçbirine ihtiyaım yok.

"Sadece lanet soruya cevap ver, Thatcher."

Başımı eğdiğimde, cevap vermeden önce boynumun çatlamasının tatmin edici sesini duyuyorum.

"Bir ipucunu takip ediyordum. Siz ikiniz diğerlerini hallederken ben de taklit katili hallederim diye düşündüm. Ama bir şey çıkmadı." Gerçekten, sanırım. "Ondan sonra seçenekler tükendi."

Kendimi savunmam gerekirse, hepsi doğru.

Colin'in izini sürüyordum - babamın spot ışıklarını kimin çaldığına dair bilgi bulma konusunda tek gerçek ipucum oydu. Diğer seri katilleri öldürmenin iki yılda bir yaptığım bir ritüel olduğunu bilmelerine gerek yok. Bu zentinin varlığı yaptığım her şeye doğrudan bir hakarettir.

Ayrıca Lyra patladığı için geri dönmek zorunda kaldığımı ve marketteki güvenlik kayıtlarının temizlendiğinden emin olmam gerektiğini bilmelerine de gerek yok. Kendime açıklayamadığım bir şeyi onlara açıklamak gereksiz geliyor.

Bu benim saklamam gereken bir sır. Hepsinde var. Bazı şeyleri kendime saklamama izin var.

"Hayatta olduğunu bilmek güzel olurdu," diye mırıldanıyor Rook, muhtemelen bu konuda benden alacağı tek şeyin bu olduğunu varsayarak.

"Ne istiyorsun, Rook?" Tersliyorum. "Özür mü?"

Parmak uçlarının arasındaki kütüğü sıkıca sıkıştırıyor, kırılmadan önce çenesini gıcırdatıyor.

Zamanı gelmişti. Normal sayılamayacak kadar sakin davranıyordu.

"Sen benim kardeşimsin. Senden nefret ediyorum, senden o kadar nefret ediyorum ki, ama sen benim kardeşimsin," diye tıslıyor ve pazusunun iç tarafındaki, benim sahip olduğum tek dövmenin aynısı olan madeni para dövmesini gösteriyor. Alistair ve Silas'ta da aynı dövme var. "Sen onun kardeşisin! Silas lanet olası bir koğuştaki kilitli. Sevdiğim birini sensiz gömdüm ve sıranın sana geleceğini düşündüm. Soğuk kişiliğin ne olursa olsun seni daha fazla kaybetmeyeceğim."

Kardeşim.

Hayatım boyunca başkalarının isimleriyle etiketlendim.

Katil. Sapık. Oğlum.

Ama kardeşim öyle biri değildi.

"I-"

Ne söylemek üzere olduğumdan bile emin olmasam da kapı çalınıyor ve sesim kesiliyor. Dönüp omzumun üzerinden baktığımda kızıl saçlı birinin içeri girdiğini görüyorum.

"Kötü zamanlama mı?"

"Her zamanki gibi mükemmel, TG," diye nefes alıyor Rook, sanki o yanında olana kadar bunu yapamamış gibi. "Buraya gel, bebeğim."

Sage yanında iki kişiyle birlikte içeri girmeden önce odaya sertçe bir göz atıyor. Briar ağzını açmaktan başka bir şey yapamazken o sakince Rook'un yanına çöküyor.

"Ah," diyor biraz sırtarak. "Bunu kullanabilirmişsin gibi görünüyorsun."

Donmuş bir buz torbası elinden fırlayıp göğsüme çarpıyor ve düşmemesi için hemen tutuyorum. Pekâlâ kulak misafiri olabilirlerdi ve erkek arkadaşının çeneme yumruk attığını bu şekilde öğrenmiş olabilirdi ya da belki de onu düşündüğümünden daha iyi tanıyordu.

Briar buzdan bir şey daha tutuyor ve başını sallayarak dikkatlice Alistair'in parmak eklemlerine yerleştiriyor. Ama Alistair teşekkür etmek için dudaklarını onun alına koyuyor.

Lyra içerideki son kız, hâlâ arkamda duruyor ve kapıya yaslanmış durumda. Tüm vücudum onun önünde olacak şekilde yer değiştiriyorum ve onu çerçevemin arkasında koruyorum.

Küçük bedeninden dalga dalga yayılan öfkeyi hissedebiliyorum. Duyguları yüzünden erkekleri bıçaklamaya bu kadar eğilimli birine sırtım dönük durmam muhtemelen aptalca.

"Ölmediğine sevindim," diyor Sage bana. "Sadece ben Rook'a bok atıyor olurum ve bu inanılmaz sıkıcı olurdu."

"Artık hayatta olduğuna göre onu koyacak bir yer bulmamız gerekiyor. Bizim evlerimizden hiçbirinde kalamaz; şu anda burada olması riskli. Onu saklayacağımızı biliyorlar."

"İşte bu yüzden biraz daha ölü kalmalıydım," diyorum Alistair'e, bunun bir sorun olacağını zaten biliyordum.

"Sen Tanrı'dan daha zenginsin. Bir yer satın alamaz mısın? Ülke dışına uçamaz mısın?" Briar ekliyor, sanki o kadar kolaymış gibi.

"Kullanabileceğim tek şey, ayrılırken büyükbabamın kasasından aldığım nakit para. Kredi kartlarımı kullanmak, pasaportumu denemek, bir taşın altına girmekten başka her şey Odette Marshall'ın beni ulusal televizyonda tutuklamasına neden olacaktır."

"Yani yapabiliriz-"

"Benim kamaram." Lyra'nın sessiz sesi omzumun yanından geçiyor. "Ormanın derinliklerinde, radardan çok uzakta. Polis gelse bile, temelin altında bir sığınak var. Onu asla bulamazlar."

Omurgam kaskatı kesildi. "Hayır."

Yavaşça arkamı dönüp ona bakıyorum. Saçlarını topuz yaptığını fark ediyorum ve nedense saçlarını açmak istiyorum. O vahşi bukleleri tutması fikri hoşuma gitmiyor.

"Neden? Burası bir malikane değil ki. Uşaklar ya da özel aşçılar yok." Kaşlarını kaldırıyor, hiç hoşuma gitmeyen bir tavırla. "Ama saklanacaksınız. Güvende olacaksınız."

"Olmayacaksınız."

Bunu yüksek sesle söylediğim için nefret ediyorum. Kendimi söylemekten alıkoyamadığım için.

Kaşlarının arasında derin bir V oluşuyor, bu yüzden kırıksıklıkları yatıştırmak için başparmağımı alnında gezdirmemek için ellerimi ceplerime sokuyorum. Ona dokunmak, onun içinde olmak -Tanrım- korkunç bir hataydı.

Ona bir kez sahip olursam bir daha duramayacağımı söyledim ve bunda ciddiydim.

O etraftayken düşünebildiğim tek şey bu. Nasıl hissettiğini, sesinin nasıl çıktığını, kanımın onunkiyle aktığını ve verdiğim her şeyi ne kadar iyi karşıladığını.

Onu istiyorum, bunu kendime inkar edemem. Herhangi bir şekilde fiziksel çekim hissettiğim tek kişi o, ama hepsi bu, fiziksel, biyolojik bir

tepki. Olabilecek tek şey bu.

Gözler sırtımda, hepsi farklı sorularla, ama hiçbirisi cevap alamayacak. Gitmemin, kaybolmamın ve geri dönmemin nedeninin onun yüzünden olduğunu kendi zihnimde zar zor itiraf edebiliyorum.

Hepsi Lyra yüzünden. Kanlı, kiraz aromalı kızımı korumak için.

Taklitçi May'in peşine düştüyse, listesinde sırada o var. Odette Marshall bunu anladıysa, uzun sürmeyecektir. Onu riske atamam. Ona ne kadar yaklaşırsam, o kadar tehlikeye düşer.

"Senden mi?" diye soruyor kollarını göğsünün önünde kavuşturarak. "Ne yapacaksın, beni uykumda öldürecek misin?"

"Benimle böyle flört etme." Sırıtarak yanaklarının renginin pembeleşmesini izliyorum.

Öfkesi bana olan arzusunu ortadan kaldırmıyor. Bu onun içine işlemiş ve benim yapacağım hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Biliyorum çünkü benim için de aynı şekilde işliyor. Bağlantımız büyük bir rahatsızlık.

"Başka bir seçeneğin yok." Yanağının içini çiğniyor ama normalden biraz daha uzun duruyor. "Ya benim kulübem ya da hapisane. İlk etapta bunu teklif ettiğim için minnettar ol."

Ağzımı bir gülümseme kaplıyor. "Etkileyici bir omurga geliştirmişsiniz Bayan Abbott. Teşekkür kartını kime göndereceğimi bana bildirin."

Belki de derslerimizden bir şeyler öğrenmiştir.

Önümde duruşunu seviyorum, her ne kadar özgüveni sahte olsa ve sebep olduğum acıdan beslense de. Lyra derisinin altında gizlenen yaratıkla daha rahat olmaya başladı, artık ondan saklanmıyor.

Tüm bunlar fikrimi değiştirmiyor.

Ona bir şey olmasına izin veremem. Özellikle de orijinal olmayan bir seri katilin ona sahip olmasına izin veremem. Nefretimi hak etmiyor ama yaşamayı daha çok hak ediyor. Onu riske atmayacağım.

"Ben de alanımı seninle paylaşmak istemiyorum, Thatcher. Ama sahip olduğun tek şey bu."

"Hayır."

Gözlerini devirerek küçük bir iç çeker. "Hapisane o zaman. Çürümek umurumda bile değil."

"I-"

"İkinizin arasında bir şey mi oldu?" Briar sözümü keserek Lyra'yı çizdiği yanlış tablo için uyarıyor.

Bana bakıyor ve beni etkileyeceğini düşündüğü kelimeleri kusuyor. Solgun göğsünün içindeki o küçük kalp benim için atmıyormuş gibi davranıyor. Sanki hayalet benim için var olmuyormuş gibi. Sanki benim için kanamıyormuş gibi.

Ancak, bu odadaki diğer insanların bunu bilmesine gerek yok.

"Evet, sevişmek gibi mi?" Rook ekliyor.

Çenem gerildi.

Onun yanına taşınmak istemiyorum ama kimsenin kendim ve Lyra hakkında sorular sormasına da kesinlikle ihtiyacım yok. Buna boyun eğmek onun ölüm belgesini imzalamak gibi geliyor, ama belki birkaç gün onunla kalabilirsem, çabucak başka bir düzenleme bulabilirim.

Sadece birkaç gün.

"Komik," diye düşünüyorum, "ama hayır. Hapishane ve Lyra'yla geçirilen uzun zaman şu anda birbirine çok benziyor. Ben üçüncü bir seçenek umuyordum."

Yüzünde acı ifadesi beliriyor ve onu tutmak istiyorum. Omuzlarını sarsmak ve ona bunun en iyisi olduğunu söylemek. Keşke bana yakın olmanın ne kadar tehlikeli olduğunu, tüm bunların onun için olduğunu görebilseydi. Her ne sebeple olursa olsun, beynimin onun genç cesedini düşünmeyi kaldıramadığını anlamasını sağlamak.

Ama ben sessiz kaldım, hakkımdaki tüm kötü şeylere inanmasına izin verdim.

"Bunun senin için sorun olmayacağından emin misin?" Briar arkadaşına endişeyle sorar.

Briar Lyra Abbott'un ne kadar korkutucu olabileceğini bilseydi, onun güvenliği için asla endişelenmezdi. Kendisi de bu küçük katilden korkardı. En iyi arkadaşı onun karşısında durur ve bu tatlı kız nasıl böyle korkunç bir yaratığa dönüştü diye düşünürdü.

Duvar gözlerinin önünde yıkılıyor, arkasındaki tüm duyguları koruyor, bakışlarını sıkı bir gülümsemeyle arkamdaki insanlara çeviriyor.

"Evet," diye mırıldanıyor. "Bu hafta sonu Godfrey ile olan planlarımı iptal etmek zorundayım. Üzerinde çalıştığım bir örümcek sergisine yardım etmek için gelecekti."

Çenem geriliyor, ellerim ceplerimin içinde esniyor. Onu evine davet etmesi için gözlerimle meydan okuyorum. Akşamı onun parçalanmış vücut parçalarından oluşan bir su birikintisinde ağlayarak geçirecek.

Ona sahip olmasına da izin yok.

Kimsenin yok.

Çünkü ona sahip olamasam bile, o hala benim hayalet. Hâlâ

beni rahatsız ediyor.

Ve her bir öldürücü santim bana ait.

KAR BEYAZI

BEŞ

Lyra

Thatcher'a kapıyı açmak sanki onu ruhuma daha fazla sokmak gibi geliyor, sanki oraya yeterince gömülmemiş gibi. Onun zayıf bedeninin evime, kendi unutulmuş dünyama adım attığını görmek göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

İçerideki her şey benim iki elimle hazırlandı. Oturma odasının duvarlarına yapıştırılmış Nevermore kolajından koyu mor mutfğa kadar. Gotik, rahat, loş bir başyapıt. Her yere serpiştirilmiş tahnit eşyalar, lavanta kokusu - ben buyum ve o tüm bunları görüyor.

"Dört oda var," diye mırıldanıyorum, ayak seslerinin beni merdivenlerden yukarı doğru takip ettiğini duyuyorum. "İki banyo."

Bu herhangi bir tepki yaratmadı. İçeri girdiğinde, onu selamladığımda başını zorlukla salladığını düşünürsek, böyle olacağını düşünmemiştim.

Muhtemelen o kalın kafasının içinde inandığının aksine ben aptal değilim, saf da değilim.

Onu tanımayan biri bana karşı olan sert davranışını büyükannesinin yeni ölmüş olmasına bağlayabilir ki bu kısmen doğrudur. Bir başkası ise onun böyle biri olduğunu, en başından beri hiç umursamadığını ve sadece benim değersiz duygularıyla oynadığını düşünebilir.

Ama ikisi de doğru değil.

Thatcher'ın aramıza soktuğu mesafe - onun gidişi, tüm o saçma davranışları - korkunun sonucuydu. Elbette bunu kendisine ya da yüksek sesle asla itiraf etmezdi ama ben bunu görebiliyorum.

Korkuyor.

Bu taklitçi katil, ona bakan yaşayan son akrabası olan büyükannesinin peşine düşmüş. Aynı şeyin adamların başına gelmesinden korktuğunu anlamak için roket bilimci olmaya gerek yok. Bana göre.

Boşluk, zalimlik, mesafe. Sahip olduğunu düşündüğü tek seçenek buydu. Bizi uzaklaştırırsa güvende kalırdık. Adının Colin olduğunu öğrendiğim Oyuncu Bir'in cesedini gömerken belli olmamıştı ama dün Rook'un evindeyken belli oldu.

Benim, hepimizin güvende olmasını istiyordu ve onun için bu uzaklaşmak anlamına geliyordu.

"Burası benim yatak odam." Elimi salona bakan balkonun karşısındaki ilk kapıya doğru sallıyorum. "Benimkinin yanındakini alabilirsin."

"Neden o değil? Ya da alt kattaki?"

Benden olabildiğince uzaklaşma çabası karşısında gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum.

"Alt kattaki benim çalışma alanım, tabii evcil yılanım ve tüm ölü böceklerle uyumak senin için sorun değilse."

Çenesini sıkarak başını sallıyor. "İnsanların kabarık ve sizi yeme ihtimali olmayan evcil hayvanları olması gerekmiyor mu?"

"Bunun neresi eğlenceli?" Temiz boş odanın kapısını açarak bir kaşımı kaldırıyorum. "Ayrıca, Alvi sessizdir ve işine bakar."

"Peki o odada ne var?" Eliyle üst kattaki koridorun sonundaki kapıya doğru işaret ediyor. "Sürünen hayvanlarınızın geri kalanı için güvenli bir sığınak mı?"

Yanağımın içini çiğneyerek loş ışıktaki gizlenmiş odaya bakıyorum. Yüzümde bir sıcaklık belirliyor ve boğazımı temizleyerek ona bakıyorum.

"Burası depo ve hâlâ tadilata ihtiyacı var, o yüzden kilitli." Bu kusursuz bir yalan, umarım öylece bırakır. "En-suite banyo, yatak ve şifonyer var. Çok bir şey değil ama idare eder."

Koridorun sonundaki kapıya bir süre daha bakıyor ve odaya girmek için yanımdan geçmeden önce avuçlarımı terletiyor. Tanıdık parfümünden bir nefes alıyorum, izin verdiği saniye boyunca yakınlığın tadını çıkarıyorum.

Thatcher eşyalarını yatağın üzerine bırakıyor, sonra ellerini ceplerine sokuyor ve etrafına bakınıyor. Kollarındaki damarları gözlerimle takip ediyorum, parmaklarım mavimsi çizgiler boyunca gezinmek için kaşınıyor. Özel dikim pantolon ince bacaklarını çerçeveliyor ve sade kolalı düğmeli bluzu karnının ne kadar sıkı olduğunu gizlemiyor. Ne bir saç teli yerinden çıkmış ne de tek bir kusur var.

Işık, kör pencereden içeri süzülüyor ve tenine bir akşam parıltısı vuruyor.

Çok yersiz görünüyor. Bir akrabamın neyi sevdiğimi bilmeden etkileyici fiyat etiketi için satın aldığı yüksek fiyatlı bir mermer heykel. Thatcher, bir mağazadan indirimde aldığım yedek yatağında kalmak için fazla temiz, fazla pahalı görünüyor.

Yatağın yanındaki komodine doğru yürürken ayak sesleri parke zeminde yankılanıyor. Bir süre önce burada unuttuğum siyah deri ciltli kitabı eline alıp açmadan önce elini sırtında gezdirmesini izliyorum.

Bir kumaş parçası sayfa işaretleyicisi olarak duruyor. Parmaklarının sayfaların kenarlarında gezinmesi, sayfadaki kelimeleri içten gelen bir merakla okuması neredeyse samimi.

"Kar kadar beyaz ten, kan kadar kırmızı dudaklar ve abanoz ağacı kadar siyah saçlar," diye yüksek sesle okuyor ve bakışlarını bilmiş bir sırtışıla benimkilere kaldırıyor. "Bu sayfa durduğun yer olduğu için mi yoksa en sevdiğin Grimms masalı olduğu için mi işaretli?"

"Annemin en sevdiğiydi," diye cevap veriyorum usulca, omurgamda iğne batmaları oluşuyor. "Çocukken bana bunları okurdu."

"Kızını mutlu sonlara inanmayacak şekilde yetiştirecek kadar akıllı bir kadın." Kaşlarını çatarak odaya doğru ilerledim, kitabı elinden aldım ve sanki kitabı koruyabilecekmişim gibi göğsüme bastırdım.

İçindeki anılar.

"Kızgın kömürlerin üzerinde dans eden kötü insanlar ve açgözlülüklerinden ölen krallar mutludur. Disney klasiklerini izleyenler için değil, benim gibi insanlar için."

"Senin gibi insanlar mı?" Bir kaşını kaldırıyor.

"Sonsuza dek mutlu sonların her zaman güneş ışığı ya da gece yarısı öpücükleri vaadiyle gelmediğini bilenler." Kitabı sıkıca kavriyorum. "Gece soğuk olabilir, acı bir karanlığa bürünebilir ve o zaman bile peri masalı sonunuzu yaşayabilirsiniz."

Beni bir canavardan kurtaran Jack Frost adında bir çocukla ilgili bir hikaye gibi.

Gözlerinde bir soru var, ama bunu kendine saklıyor, odaya bakmaya devam etmek için konuşmamızı reddediyor. Kapı çerçevesine doğru yürüyorum, rahatlmasına izin veriyorum, tekrar konuşana kadar gitmeye hazırım.

"Beklediğimden daha temiz. Tasarım yapısı açısından kaotik ama temiz."

Beni aşağılaması ne kadar hoş. Merak ediyorum, acaba bana hayatındaki yerimi hatırlatmaya mı çalışıyor, böylece onunla aynı çatı altında, hemen yanı başımda olmaya bağlanmamı mı önlemeye çalışıyor? Yoksa kendini mi hatırlatmaya çalışıyor?

Omzumun üzerinden ona bakma zahmetine girmiyorum, sadece kapı aralığında sırtım ona dönük bir şekilde duruyorum.

"Vay be, evimi onaylamanız ne güzel."

Aklının nasıl çalıştığını bilmem onun için büyük talihsizlik. Nasıl oyunlar oynadığını.

Ona kızgın değilim, gerçekten değilim, geçen gece kızmak istememe rağmen. Onu seviyorum, bildiği tek şekilde davrandığı için ona kızamayacak kadar çok anlıyorum.

Soğuk. Uzak. Keskin.

Ama artık uysal olmayacağım. Ellerim üç ölümden sorumluyken olmaz. Kim olduğumu ve kim olduğumu ayıran bariyer o gittiğinde, ben onun ölü mü diri mi olduğunu merak ederken açıldı.

Thatcher beni sözleriyle yaralayacaksa, ben de ona karşılık vereceğim. Birbirimiz için ne olduğumuzu biliyorum, ama karşılık vermeden beni incitmesine izin vermekten bıktım. Aynı bıçaktan yapılmışız; hangi noktamızın daha çok kanadığını bilmek zor değil.

Belki bir kez olsun kendi ilacının tadına bakar. Tek bildiğim onun altında olmak istemediğim.

Onun dengi olmak istiyorum. Birbirimizin ayna görüntüsü. O benim içimdekini yansıtıyor, ben de onun içindekini. İki parça eşit oyun zemininde.

Bu işin sonunda biz varız ve içten içe o da bunu biliyor. İkimiz için de başka birinin olamayacağını.

"Benim burada olmam seni rahatsız ediyor, değil mi? Seni geriyor mu? Yoksa katil olmayı kabul ettiğin için yeni kişiliğin mi bu?" Arkamı döndüğümde sırtıyor olacağını biliyorum. İçimi kıvrım kıvrım yapan o aptal sırtış.

"Fark eder mi?" Karşılığında ben de hafifçe dönüp ona bakıyorum, kollarımı önümde kavuşturmuş, kitabımı sıkıca tutarak kapının pervazına yaslanıyorum. Kalbimin çılgınlıklarını duymazdan gelmeye çalışıyorum.

O çok yakın. Dokun ona. Dokun ona.

Keşke bunu bizim için ne kadar zorlaştırdığını anlayabilseydi. Sevmesi en zor adamı seçtiğini.

"Hayır." Dilini tıkırdatıyor. "Ama küçüklüğümüzden beri benim alanımı işgal eden kişinin kendi alanını paylaşmakta nasıl bir sorun yaşadığını merak etmekten kendimi alamıyorum."

Çenemi sıkıyor, azı dişlerimi gıcırdatıyor, yanaklarımı tehdit eden allıkla savaşıyorum. "Bunu bilmek hoşuna gidiyor, değil mi? Seni takip ettiğimi? Bir takipçin olduğunu bilmek zaten devasa olan egonu daha da mı körüklüyor?"

"Bu benim soruma cevap değil."

"Bana bir şey sordunuz diye cevap vermek zorunda değilsiniz."

Gülümsüyor, dilini yanağına bastırıyor, cevap verirken saçından bir parça yüzünün önüne düşüyor. "Şimdi de benden sır mı saklıyorsun, tatlım?" Gözleri sertleşiyor. "Son cinayetinden ya da bir cesetten kurtulmana nasıl yardım ettiğimden kimseye bahsetmediğimi düşünürsek, bunun biraz güven gerektirdiğini düşünebilirim, değil mi?"

Sözlerinin içinde tehdit var. Aramızı açtığı için bazı şeyleri kendime saklamaya karar verdim ve şimdi paylaşmam için bana şantaj mı yapılıyor?

Bir Pierson olduğunu asla inkar edemez, bu kesin.

"Bunun sana güvenmekle bir ilgisi yok Thatcher," diyorum sesimde acıyla. "Burada herhangi birinin olmasından rahatsız olurum. Burası benim evim, benim alanım, saklanmak zorunda olmadığım yer. Bu da demek oluyor ki-"

"İnsanların sizi görmesi kolay," diye sözümü bitiriyor. "Hepinizi."

Boğazımdaki düğümü yutuyorum, bakışlarındaki sıcaklık yüzünden ağzım kuruyor. Gözleri bir saniye bile benimkilerden ayrılmıyor. Bunu yapmasından nefret ediyorum, bana her şeyi görüyormuş gibi bakıyor ve bu onu korkutmuyor.

Başımı sallarken tüylerim diken diken oluyor.

"Bu alışık olduğum bir şey değil. Dünyanın beni görmesi." Kazağımın kenarlarını karıştırıyor, etek ucundaki ince ipliği çekiştiriyorum. "Hepimiz siyasi konuşmalar ve medyada yer alma telaşı için yaratılamayız."

Girdiği her odada, her bakışı sahiplenir. Onların korkularından zevk alıyor ve bu yüzden gülümsüyor. Onu bir odada zahmetsizce konuşurken izledim. Bu kasaba onu kınıyor ama kim olduğuna saygı duyuyor ve o da bunu biliyor.

Gülüyor, mizahsız ve sert. Odadaki tüm ışığı emen bir kara delik sesi.

Acaba gerçekten gülmenin ne olduğunu biliyor mu?

"Henry tutuklandıktan sonra aylarca malikanede kilitli kaldım. Bu versiyonum mu? Henüz yoktu." Odanın etrafına bakıyor, muhtemelen çocukluk odasını hayal ediyor. Sonra tekrar bana bakmaya başlıyor, uzun bacakları onu bana daha da yaklaştırıyor.

"Bahçeden çıkmayı reddettim, büyükbabam dahil kimseyle konuşmadım, bu da onu çıldırttı. Bu yüzden, onun acısını dindirmek için May beni bahçeye götürdü ve saatlerce sessizce oturduk. O çiçeklerle ilgilenirken ve çalışanlarla konuşurken ben de onu izledim. Hava kararmaya başlayana kadar benimle konuşmadı."

Thatcher'ın dünyadan saklandığını hayal etmeye çalışıyorum ve bunu her yaptığımda yanlış hissediyorum. Her nasılsa, o gece onun hayatının da değiştiğini unutmuşum. Ben annemi kaybetmişim ama o babasını kaybetmişti. Ne kadar canavar olursa olsun ya da tüm o kadınlara ne yapmış olursa olsun, o hala Thatcher'ın babasıydı.

Onun da yalnız olduğunu düşünmek garip, tuhaf. Etrafı insanlarla çevriliydi ama çok yalnızdı. Tıpkı benim gibi.

Tam önümde duruyor, aramızda bir iki santim mesafe bırakıyor, onu hissetmeme yetecek kadar. Daha fazlasını istememe yetecek kadar.

"Bana dedi ki, 'Bir çocuğun bir bütünün iki parçası olduğu söylenir. Biri babasına, diğeri de annesine aittir. Ama" diyor, dudaklarında bir gülümseme hayaleti, "çocukların bir bütünün üç parçası olduğu unutulur ve çoğu zaman bundan hiç bahsedilmez. Onlara ait olan büyük bir parça vardır. Bu parça, yaratıcılarından farklı olarak, tamamen kendine ait."

Parmaklarının elimdeki kitaba uzandığını hissediyorum, devam etmeden önce kolaylıkla elimden çekip alıyor. "O parçanın, yani benim sahip olduğum parçanın önemli olduğunu söyledi. Babamın hataları yüzünden dünyanın gözünden saklanmayı hak etmeyen o parça."

Dalgın dalgın sayfaları karıştırıyor, dilini kuru dudaklarında gezdiriyor. "İnsanları babam öldürdüğü için öldürmüyorum. Bunu yapıyorum çünkü içimdeki parça, tamamen bana ait olan parça bundan besleniyor, güç için yaşıyor. May bana bir bakış açısı, bu kasabanın ne fısıldadığını ya da ne düşündüğünü artık umursamama gücü verdi. Sessiz çocuğu yapan babamdı, ama adamı o yaptı."

Kaşlarım çatıldı, acı göğsümü kapladı. Thatcher'ın bir zamanlar küçük bir çocuk olan versiyonu için acı çekiyorum. Babasının oğlundan başka kim olduğunu bilmeyen bir çocuk. Tüm parçalarının toplamının kötülüğe eşit olduğuna inanan genç bir zihin.

Babasının tutuklanmasından sonra onu gören herkes onu sadece saatli bir bomba olarak gördüğü için saklanan küçük çocuk için üzuldüm. Doğmakta olan bir katil. Gelecekteki bir terör.

Hiçbir zaman bıkkınlıktan başka bir şey olma şansı olmadı.

"Bunu bana neden anlattın?" May'i kaybetmenin üzüntüsünden mi yoksa nostaljiden mi emin olamadığım için soruyorum ama o hiçbir zaman bir şeyleri isteyerek paylaşmaz.

Thatcher'ın gözleri sayfaları karıştırıyor. "Çünkü belli ki arkadaşlarınla durumumuzun ayrıntılarını paylaşmamışsın." Gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, ellerinin vücudumun her yerinde gezindiği ve sonu gelmeyen bir arayışa girdiği geceyi anımsıyor. "Şimdi sırlar için eşitlendik."

Kendimi durduramayıp uzanıyorum, elinin arkasına dokunuyorum ve hemen soğuğu hissediyorum. "Ödeşmek istemiyorum. Sadece istiyorum-"

Sanki onu yakmışım gibi kolaylıkla geri çekiliyor, odaya doğru bir adım daha atıyor, kitabı kolunun altına sıkıştırıyor.

"Ah, az önceki soruna cevap vermek gerekirse," diye araya giriyor, burnunun ucuyla bana bakarak. "Benim için ne kadar ileri gidebileceğini bilerek egomdan daha fazlasını besliyorsun. Bana her şeyini verirsin. Sen ve o güzel, karanlık kalbin."

O bir anlık kırılgnlık kaybolur. Kötü adam maskesi yüzüne çarparak iniyor ve sırtıyor.

"Eğer isteseydim, benim için ölürdün, sevgili hayalet. Değil mi?"

Ona psikopat dediklerini biliyorum. O, ışığı yiyen karanlık ve onunla ilgili hiçbir şey uzaktan yakından insan değil. Hissedemiyor.

Ama onun kalbini ellerimin altında hissettim, sabit ritmini hafızama kazıdım ve kendi kalbimle eşleştğini biliyorum. Bu bir çift, onunki ve benimki, aynı et ve kastan yaratılmış, iki ayrı bedene bölünmüş.

Aşkın olayı budur. Zehirli olup olmamanız umurunda değildir. Ebeveynleri sizinkini öldürmüşse ya da hissetmekten acizse. Aşk umursamaz çünkü sizi ele geçirir. Sizi tüketir, içinizi yer ve sizi kısır bırakır.

Ne isterse onu yapar. İhtiyacı olanı alır ve ayrılırken ne yaptığı umurunda değildir.

"Belki senin için ölürdüm Thatcher Pierson," diye mırıldanıyorum. "Ama ölüm hepimiz için kaçınılmaz. Önemli olan benim için ne yapacağın."

Kaşları soru sorar gibi kalkıyor.

"Tıpkı küçük bir çocukken yaptığın gibi, sırf beni güvende tutmak için yine ortadan kaybolursun." Kapının pervazını itiyorum, gözleri hâlâ sırtımdayken koridorda yürümek için dönüyorum. "Ve ben senden bunu istemedim bile."

ALONE WITH YOU

ALTI

Thatcher

Her şey onun gibi kokuyor ve bundan nefret ediyorum.

Bedenim, bedenim bu kadar zayıfken zihnimi onu dışarıda tutma görevine odaklamak zor.

Etrafım sarıldı ve ondan kaçış yok.

Bir haftadır buradayım. Bu bir hafta içinde akıl sağlığım tüm zamanların en düşük seviyesine ulaştı. Kendimi hapsettiğim bu odanın dört duvarı onu dışarıda tutmaya yetmiyor. Kitap üstüne kitap, sayfa üstüne sayfa, kendimi ayarlarımdan uzaklaştırma umuduyla, ama onu hissedebiliyorum.

Kapının hemen dışında, var olan, yaşayan, lanet bir uğultu.

Hücre hapsi beni mantıksız davranışlarla baş başa bıraktı. Yeni oda arkadaşım hakkında öğrendiğim şeylerin listesini yapmak gibi.

Lyra bir gece kuşu.

Gecenin geç saatlerine kadar gıcırdayan döşeme tahtaları üzerinde vals yaptığını, mırıldandığını ve odasında yumuşak, melankolik bir müzik çaldığını duyuyorum. Duvarlar çok ince; her sesin geçmesine izin veriyorlar. Yatağın başlığına yaslanıp gözlerimi kapattığımda, neredeyse onun odasındayım.

Ben de onun takıntı alışkanlığını kaptım. Sevdiği bir şarkı bulduğunda, saatlerce dinlediği tek şarkı o oluyor. Bıkana kadar tekrar tekrar. Kulaklığımın engellemekte zorlandığı sonsuz bir süreç bu.

Penceremin dışında kuşlar cıvıldıyor ve bir elimi saçlarımda gezdirirken dudaklarımdan ağır bir nefes geçiyor. Sabah oldu, bu da evin gece sürüneninin mışıl mışıl uyuduğu anlamına geliyor.

Yataktan kalktığımda omuzlarım gergin, şifonyerden bir çift siyah eşofman altı ve beyaz bir gömlek alırken bacaklarım ağır. Yüzümün arananlar posterlerine yapıştırılmış olmasından tutun da rutinimin bozulmasına kadar ölçsüz bir gerginlik içindeyim.

Gençliğimden beri hayatımı katı bir programa göre yaşadım. Buna devam edememek beni uçurumun kenarına çok yaklaştırdı. Daha fazla hissediyorum

Her gün kafesteki bir hayvan gibi. Gidecek yerim yok, hücremdeki parmaklıkların arasında volta atmaktan başka seçeneğim yok.

Gürültü yapmamaya dikkat ediyorum, sabahın erken saatlerinin kulübeye girmeye cesaret ettiğim tek zaman olduğunu biliyorum. Yaratık uykusundan uyanana kadar öğlene kadar vaktim var.

Kapıyı açtığımda yer karla kaplanıyor ve dondurucu soğuk hava bedenimi titretiyor. Koşu, normal programımın sürdürebildiğim tek parçası oldu.

Lyra'nın kulübesi Ponderosa Springs'in sınırlarının dışında, küçük bir kıyı dağında saklı ve ormanın içinde. Gözlerden uzak, komşu evlerin ve trafiğin olmadığı bir yer. Birinin beni görüp polisi aramasından endişe etmeme gerek yok.

Donmuş zemin sabit adımlarımın altında çıtırdıyor, nefesim görünür puflar halinde çıkıyor. Başımın arkasına uzanıyorum, gömleğimi çekiştirerek çıkarıyorum ve eşofmanımın bel bandına sokuyorum. Soğuk hava parmaklarımı ısıtıyor, vücuduma tanıdık bir ağırlık yerleşiyor.

"Sen benim başyapıtımsın, Alexander. Sende yarattığım şeye bak. Yapılandırılmış. Kontrollü. Mükemmellik."

Üzerimde sadece bir çift boxer ile karda duruyorum ve küçük kemiklerim takırdıyor. Dişlerimin birbirine çarpma sesi kulaklarımda çınlıyor.

"Acı bir duygudur. Duygularla ne yaparsın Alexander?"

"Onları öldürürüm."

Biraz daha hızlı koşuyorum, kendimi zihnimin içindeki anıdan fiziksel olarak çekiyorum ve onu ait olduğu yere, hatırlamak istemediğim her şeyi tutan beynimdeki bu çukura geri itiyorum.

Artık üşümeyene, yapıya duyduğum özlem yatışana ve içimdeki unutkanlık ihtiyacım olmayan tüm düşünceleri emene kadar koşuyorum.

Kulübenin sıcaklığı yüzüme vuruyor, pencere kenarlarında çıtırdayan lavanta mumlarının kokusu burnuma geliyor. Islak ayakkabılarımı kapının yanına koyup yeni sabah rutinime devam ediyorum.

Eşyalarını karıştırıyordum.

Bence bu eşit bir takas. Yıllardır etrafımda sinsice dolaşıyor; bu iyiliğe şimdi karşılık vermem adil olur.

Kapıdan çıkıp kulübeye doğru ilerlediğimde, tahniçilik hobisinin oturma odasının büyük bölümünü kapladığını görüyorum. Ortalık darmadağın ve bu düzensizlik karşısında aklım neredeyse ikiye bölünüyor, aletler yerlere saçılmış

boş şöminenin önünde. Masanın üzerinde orta boy bir cam çerçeve duruyor ve sanırım bir örümcek ağını taklit etmek için mor iplikle doldurulmuş.

Felaket bölgesine girip ödev yığınının üstünde duran günlüğü alıyorum. El yazısı tam da hayal ettiğim gibiydi-karmakarışık. Sanki kalemi aklındaki tüm düşüncelere yetişemiyor gibi. Tüm sayfa boyunca karalanmış kelimeler var, düz çizgilerden vazgeçilmiş, el yazısı ve baskı arasında bir karışım.

Poecilotheria metallica, Nephila inaurata, Chrysilla lauta.

Şu anda ilgilendiği örümceklerin bir listesi sayfaları kaplıyor. Başımı sallıyorum, örümceklerin korkunç çizimlerine ve bu son eser için tasarladıklarına bakarken bir gülümsemeyi ısııyorum. Günlüğü yerine koyup eve doğru ilerliyorum.

Sağlıklı bitkiler ve hayvan kafatası dekorunun tuhaf kontrastı, onun yaşam ve ölüm dengesini temsil ediyor. Parmaklarımı altın çerçeveli manzara resimlerinde gezdiriyorum, tüm bunları bir araya getirmesinin ne kadar sürdüğünü merak ediyorum.

Mutfağa giderken sehpalardan birinin üzerinde bir yığın kitap var ve durup onlara bakıyorum. Sayfalar bükülmüş, yıpranmış ve okunmuş izlenimi veriyor.

Lady Athlyne, Doktor Moreau'nun Adası, Deliliğin Dağlarında.

Lyra'nın korku romanları için bir fetişi olduğu açık. En azından klasiklerden hoşlandığı için onu takdir edebilirim.

Yığının ortasında deri ciltli bir kitap var, ön yüzünde siyah ve altın varaklı desenler dönüyor. Başlığı olmadığı için merakıma yenik düşüp kitabı çevirip açıyorum.

Sevgili Scarlett'im, benim güzel, harika Scarlett'im.

Umarım bu anılar size bağımlılık yaratan kalbinizin ne kadar özel olduğunu hatırlatır.

Sevme şeklinizin nasıl el üstünde tutulması gereken bir hediye olduğunu.

Seni okyanusların ve dağların ötesinde seviyorum, benim garip kızım.

Xo, anne.

İthafın ötesinde, Lyra'nın çocukluğunun birçok evresini gösteren birkaç resim var. Gençliğinin bir hatıra defteri. Bebeklik fotoğraflarını karıştırıyorum, özellikle de yeni yürümeye başlayan bir çocukken çekilmiş fotoğrafının kenarlarında gezinmek için duruyorum.

Lyra ufak tefek, beş yaşlarında, üzerinde yıldızlarla kaplı bir elbise var. Saçları iki yüksek topuz şeklinde toplanmış ve genç yüzündeki gülümseme göz kamaştırıcı. Eğer biri bana saf mutluluğun neye benzediğini sorsaydı, ona bunu gösterirdim.

Annesi Phoebe onun yanında yerde oturmuş, bir yılanın kuyruk kısmını tutarken Lyra da üst kısmını tutuyor. Birbirlerine çok benziyorlar, özellikle de Lyra büyüdüğü için.

İşte bu anlarda onun her şeyine sessizce hayranlık duyabiliyorum, onun tuhaf davranışlarını takdir ettiğimi gizlemek zorunda kalmıyorum. Sabahın bu saatlerinde kendime biraz izin veriyorum ve yumuşuyorum.

Onun için zayıf.

Mutfaktan gelen bir ses araştırmamı böldü. Fotoğraf albümünü hızlıca kapatıyorum ama resmi cebime atmadan önce değil. Bıçak aramak için cebime uzandığımda kaşlarım çatılmıştı ama boştu.

Parmaklarımı büküyorum, öfke içimin derinliklerine işliyor. O adi taklitçi katil evine öylece girebilir miydi? Burada olduğumu biliyor muydu? Bir şey olsaydı Lyra çığlık atardı, değil mi?

Bu amatör beni rahatsız etmeye başladı, sanki benimle başa baş durmaya hakkı ya da yeteneği varmış gibi benimle oynuyor. Kim olduğundan emin değilim ama öğrendiğimde, bir ustanın nasıl çalıştığını izlemekten büyük zevk alacağımı biliyorum.

Eti bıçağımla dağlandı. Vücudu yavaşça parçalara ayrılacak. Daha uzun süre dayanması için kan damarlarını temizleyip dağılayacağım. Onu keserken izleyebilmesi için bir ayna kurmayı düşündüğümde omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Elimi bağırsaklarına gömüp bağırsaklarını süs olarak kullanmayı.

Öldürmeyi özlüyorum, gücü özlüyorum.

Tatlı, ölümcül bir müzik yapmadan çok uzun zaman geçirdim.

Onun için hazırlayacağım konçertonun notalarını şimdiden görebiliyorum.

Köşeyi dönüp açık mutfağa geldiğimde işkence planım suya düşüyor çünkü soğukkanlı bir katil yerine sıcakkanlı bir katil buluyorum.

Lyra mırıldanıyor.

Gregory Alan Isakov'dan "Salt and the Sea". Orijinali Lumineers tarafından söylenmiş ve iznim olmadan bildiğim bir şarkı. Son takıntısı

görünüyor.

Omuzlarına bir battaniye çekmiş ve kucağına bir kitap sıkıştırmış halde adada çaprazlama oturuyor. Yakındaki bir lambanın loş ışığı yüzünü aydınlatıyor, melek yüzünü ve başına geçirdiği kapüşondan dışarı fırlayan birkaç bukleyi gösteriyor. Girişe yaslanıp dilimi ısırarak ayak bileğinin ön tarafındaki soluk dövmeyle bakıyorum.

Nevermore.

Korkunç ve güzelin mükemmel karışımı. Yaşayanların dünyasında göze çarpmak kolaydır, ama Lyra, tatlı Scarlett, mezarlıklarda dönen bir hayattır. Ölüler arasında yankılanan bir yüz. O kadar ilahi bir güzellik ki ölüm ona dokunmaya kıyamıyor.

Bir kirazı eline alıp sayfayı çevirmeden önce parmaklarının ucunu boyayarak yapışkan maddeyi sayfaya aktarırken ellerim kaşıntıyla uğulduyor.

Dudaklarından bir damla kırmızı meyve suyu kayarak çenesinden aşağı damlıyor.

Kirazlara hiç bu kadar aç olmamıştım. Onun dilindeki, tenindeki tadı arzuluyorum. Kasıklarım arzuyla geriliyor ve bu bol eşofmanlar onun için ne kadar aç olduğumu gizlemek için çok az şey yapıyor.

"Bu bir korku filmi olsaydı," diyorum, "ölmüş olurdun."

"Kibarlık edip bakmanı bitirmene izin veriyordum." Esniyor, kollarını başının üzerine uzatıyor ve karnının alt kısmının derisini ortaya çıkarıyor.

Çenem geriliyor ve yüzümü sıcak bir şey yakıyor. Gözlerini tembelce kitaptan çekerken dudaklarının köşesinde bilmiş bir sırıtış belirliyor, benim gelişimle sarsılmamış.

Beni görür görmez gülümsemesi kayboluyor, geldiği gibi hızla düşüyor ve utanmaz bir çekicilikle çıplak üst yarımı izleyen bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyorum. Gözlerinde şehvet parlıyor ve bunu saklamak için hiçbir şey yapmıyor.

Sahibi.

Bu kadar yakın olup da ona dokunamamak özel bir işkence. Eğer geri dönüp her dokunuşu, her öpücüğü, her kesiği geri almanın bir yolu olsaydı, bunu yapardım. Çünkü şimdi, o yanımdayken beynimde yaşayan tek şey bu.

"Bu iyiliğine karşılık vermeli miyim?" Sırıtarak bir kaşımı kaldırıyorum.

Bir kedinin dili olmalı çünkü ben kahve makinesine doğru yürürken ağzını kapalı tutuyor, bir şey yapmadan önce hareket etme ihtiyacı duyuyor

Bana dokunmak gibi aptalca ve ona izin vermek gibi pervasızca bir şey yapıyorum.

Yeni demlenmiş bir cezvenin kalıcı kokusu kemiklerimdeki yorgunluğu yatıştırıyor. Üstümdeki dolabı açıyorum ve birbiriyle uyumsuz kahve fincanlarına bakıp gözlerimi deviriyorum. Hex the Patrichary'den Poe Me Another Cup'a, renk ve boyut açısından çeşitlilik gösteriyorlar.

Düz beyaz bir tane seçiyorum, içindeki kahverengi sıvıyı döküyorum ve buzdolabına doğru ilerliyorum. İçine süt koyacağımı sanıyorum ama buzdolabını açtığımda yıllardır kullandığım kahve kremasını en üst rafta buluyorum.

"Sabah kahvemi içerken beni izledin mi?" Ona bakmadan önce kremayı alıp soruyorum.

Omuz silkerek bacaklarını adanın kenarına doğru sallıyor. "Bu yaygın bir marka."

"Elbette öyle." Dilimi dişlerimin önünde gezdiriyorum. "Merak ediyorum, benim hakkımda ne kadar şey biliyorsun, tatlım?"

"Sen bir pisliksin."

"Ve sen bir sapıksın. Benim takipçim. Sanırım beni takip etmek uğruna hangi sınırları aştığını sormaya hakkım var." Kahve fincanını önüme koyuyorum, kollarımı ondan birkaç santim uzaktaki adaya yaslıyorum.

Buraya geldiğimden beri en çok konuştuğumuz an bu. O konuştu, ben sessiz kaldım ve ondan uzak durmak için elimden geleni yaptım. Çünkü bir şekilde, konuşmalarımızın nasıl biteceğini hep bilirim.

Tekrar konuşmadan önce Hollow Heights sweatshirt'ünün eteklerini usulca kurcalarken yüzü açık pembe bir renk alıyor. "Bunu ürkütücü bir şekilde ya da haberlerde gösterdikleri gibi hastalıklı bir tatmin için yapmıyordum."

"Hayır, bunu aşk için yaptın, değil mi?" Sesim sert, onu istediğim cevaba doğru itiyorum. "Her sapık yakalandığında böyle söyler. Hepsi aşk içindi."

Bakışlarında ateş yanıyor, içindeki şalter atıyor. "Hayatımın en travmatik gecesinde oradaydın. Çok fazla kötülükle dolu bir odadaki son iyi şey. Sen oradaydın ve ben sana sarıldım."

Daha önce kimse bana iyi dememişti.

Tek bir kişi bile. Çocukken bile.

"O zamanlar aşkın ne olduğunu bile bilmiyordum. Ama yalnızdım. Hayatımı kurtaran bir çocuğun anısından başka kimsem yoktu.

Nezaket, sahip olduğum tek şeydi. Koruyucu aile ve grup evlerinde sahip olduğum tek şey." Sesi biraz çatlıyor ve yanağının içini çiğniyor. "Sahip olduğum tek şey sendin."

Porselen yüzünden bir damla gözyaşı süzölüyor, ardından bir tane daha.

Sessizlik yeminimi bozduğum ve bir başka kuralı daha bozmak üzere olduğum için kendimden nefret ediyorum. Küçük Bayan Ölüm'ün yanındayken "kontrol" kelimesinin hiçbir ağırlığı yok gibi görünüyor.

Diğerlerinden daha güçlü olan bir parçam az önce yaptığım şeyi düzeltmemi, onu bir şekilde rahatlatmamı istiyor. Ona doğru çekilmekten başka seçeneğim yok.

Yalnız büyüyen, yeryüzünün çatlaklarında kaybolan ve boşlukta var olan kırık bir kızdı. Travma yaşamasaydı, annesi hayatta olsaydı ne olurdu merak ediyorum.

O kadar çok acı çekmişti ki, onun tek teselli yeri ben olmuştum.

Ben.

Küçük bedeninin önüne geçiyorum, bacakları belime yer açmak için aralanıyor. Soğuk tenime dokunduğunda kalçalarında ürpertiler yayılıyor. Ellerim yanaklarında gezinip yüzünü tutarken bir nefes veriyor.

Başparmağım yeni gözyaşlarından birkaçını yakalıyor, nazik vuruşlarla onları uzaklaştırıyor.

Hayatınız boyunca nazik olmayı bilmemenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz? Nasıl nazik olunur? Sonra bu duyguyla dolup taşan biriyle tanışırsınız ve aniden, sadece onun için yumuşak olmaktan başka bir şey yapamazsınız?

Lyra'ya dokunmak, fildişi tuşları okşamakla aynı şeydir.

Her şey dönmeyi bırakıyor ve zihnim tamamen durgunlaşıyor. Ruhunun siyah-beyazlığında bir teselli var. Parmaklarım onun benim için yaptığı müziği duymak için yalvarıyor.

Sadece o ve piyano.

Sırlarımı, dünyanın geri kalanının asla öğrenemeyeceği şeyleri biliyorlar.

"Gözyaşı yok, Scarlett. Benim için değil," diyorum. "Onları hak eden biri için sakla."

Lyra içimde eriyor, dokunuşumun soğukluğu ondan uzaklaşmak yerine aradığı bir teselli. Ben yüzündeki gözyaşlarını silerken birkaç saniye sessizlik oluyor ve o da içime düşüyor.

"Sana hiç teşekkür edemedim," diye fısıldıyor. "O gece için. Her şey böyle başladı, takip etme olayı. Beni kurtardığın için sana teşekkür etmek istedim ve birkaç kez denedim. Sen sadece..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyor, onları toparlamak için yanağının içini çiğniyor. "Bu soyut kişi. Çekici ve çok ezici. O kadar güzelsin ki insanlar dehşete kapıldı ama başka tarafa bakmayı reddetti. Ne zaman 'İşte şimdi bir şey söyleme zamanı' diye düşünsem, ağzımdan hiçbir şey çıkmıyordu. Ben kimsenin fark etmediği küçük yetim bir kızdım, sen ise kötü şöhretliydin. İşlerin bu hale gelmesini hiç istememiştim. Benden nefret etmeni hiç istemedim."

Çok güzel.

Yıllardır sessizce içeride çürüyen birini tanımlamak için ne kadar aptalca bir kelime.

Kimse onu fark etmemişti, bu doğrudu. Ama ben fark etmiştim.

Beni takip etmeye başlamadan çok önce onu fark etmiştim.

Ponderosa Springs'e döndüğünde belki on yaşındaydık. Herkesin okula döndüğü ilk gündü ve ben onu sınıfa adım attığı anda hatırladım. O günü hatırlıyorum çünkü içeri girdiğinde müzik sesi duymuştum.

Tanıştığımız geceden sonra yaptığım müzik. Bitmemiş parça, ilk eserim.

Kurbanlarım için konçertolar yapmamın sebebi Lyra. Sıra dışı ödülümün ilk ilham kaynağı o. İşlediğim her cinayetin kağıtlara notlar halinde yazılmasının nedeni o. Her cinayetin üç şekli vardır.

Seçim, Av, Öldür.

Scelta, Caccia, L'uccisione.

Müzik, siyah noktalar veya bulanık görüntüler olmadan canlı renklerle hatırlayabilmemin tek yolu. O dehşet verici güzellikteki, güçlü anları yeniden yaşamanın bir yolu. Ve Lyra benim ilk ilham perimdi.

Yine de final parçası olmayan tek kişi o, dosyasında L'uccisione için boş sayfalar var.

"Benim hoşnutsuzluğumun seninle hiçbir ilgisi yoktu, sevgili hayalet. Sen babamın olmamı istediği şeyin bir hatırlatıcısıydın," diyorum ona içtenlikle. "Ta ki bir gün öyle olmayana kadar."

"Peki ya şimdi? Şimdi neyi hatırlatıyorum?" "Asla sahip olamayacağım her şeyi."

Asla paylaşmak istemediğim sırlar. Tüm bu kelimeleri kendime saklamak istedim, hüznü bakışları uzaklaştırmak umuduyla. Sırf onun acısını engellemek için beni tanımadığım biri olmaya zorluyor.

İşaret parmağı köprücük kemiğimin çizgisini takip ediyor, dövmemin çizgilerini boyayana kadar aşağıya iniyor, kehribar yüzüğü mutfağın ışığında yanıyor. Sıcaklığının tenime damladığını hissedebiliyorum. Parmaklarımın uçları başının arkasına batıyor.

"En sevdiğin ressam Henry Fuseli ve May sana Monet'yi sevdirmeye çalışsa da sen her zaman Karanlık Sanat akımından yana oldun. Mezuniyet balosundan sonra okulun çatısından inmeye çalışırken yanlışlıkla Silas'ın burnunu kırdığını biliyorum. Sağ elin baskın tarafın olmasına rağmen sol elinle yazıyorsun."

Sözleri tenime çizdiği pürüzsüz çizgilerle eşleşiyor. Bacaklarının kalçalarımın karşı nasıl gerildiğini hissediyorum, beni daha yakın istiyor ama geri çekilmemden korkuyor.

"Alistair'in ellerini temizleyebilmek için hafta sonları saatlerce Mezarlık'ta kalıyorsun. Ve Rook'un ondan nefret ettiğini düşünmesine izin veriyorsun ki mezuniyetten sonra Theo Van Doren'a bıçak çektiğini ve bir daha vurursa parmaklarını kesmekle tehdit ettiğini asla bilmesin. İçki ya da sigara içmediğini, kabuklu deniz ürünlerine alerjin olduğunu, sıcak havadan ve sarı renkten nefret ettiğini biliyorum."

"Korkunç bir renk," diye mırıldanıyorum, boğazım daralıyor.

Başparmağım alt dudağında geziniyor ve dişlerimi yumuşak pembe ete batırmak istiyorum ama kontrolümün son parçasına tutunuyorum. O kadar dikkatli bir şekilde yaklaşıyor ki, kasıklarımın bastırıldığı göbeğinin sıcaklığını hissedene kadar fark etmiyorum.

Ona doğru biraz daha bastırıyorum, içine gömülmek ve sonsuzluğun geri kalanında orada yaşamak istiyorum. Kendime engel olamıyorum, o bu kadar yakinken olmaz. Açlığımı bastırmaya yetecek kadar, bir santim kadar teslim oluyorum.

Bir elimi bırakıyorum, süt gibi kalçalarında aşağı yukarı gezdiriyorum, kıpkırmızı damladıklarını görmek için can atıyorum. Bıçağım yumuşak etinde güzel bir çizgi oluşturuyor ve kanamasını izliyorum. Dilimi yaranın dikişi boyunca gezdiriyor ve damarlarımda erimesi için her zerresini içiyorum.

Kendime rağmen parmaklarımı beline doluyor, kalçalarını sikime doğru yuvarlıyorum. Bu sefalet, saf ıstırap verici sefalet, onu ne kadar kötü arzuluyorum. Diğer elimle başını bana doğru eğerek bana bakmasını sağlıyorum.

Şehvet gözlerini boğuyor, beni daha da içine çekiyor.

"Bunların hepsi senin olduğun şeyler, Thatcher Alexander Pierson. Hepsi ve çok daha fazlası." Elleri boynumun kenarlarına dolanıyor ve kendini ağzıma doğru çekiyor. "Senden asla alamayacağı şeyler."

Nefesindeki kiraz kokusu çok baskın ve dilimi yavaşça alt dudağının üzerinde gezdirerek tadına bakıyorum. Göğsümden bir inilti yükseliyor ve bacakları belime dolanıyor.

Öldürme dürtüsünden daha güçlü bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ta ki onun tadına bakana kadar.

Onun içinde olmak için ölürdüm. Onu tüketmek için. Onun lanet derisinin altında. Kanı boğazıma ambrosia gibi akarken onun etrafımda coşkuyla sıkıldığını hissetmek için.

Sonuçları ne olursa olsun bunu yapmaya niyetliyim, ta ki telefonu çalmaya başlayana kadar. Yüksek sesli, delici zil sesi arzu sisini temizliyor ve içimdeki düğmeyi tekrar kapatıyor.

Sımsıkı sarılmış bedeninden geri çekiliyorum, ağır bir nefes verirken sinirli bir elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum. Yüzü kızarmış ve dişleri alt dudağını rehin almış.

"Neden yapmıyorsun-"

"Buna cevap vermelisin," diye araya giriyorum, Briar'ın adının ekranda yandığını görünce tekrar sohbete dalmak konusunda kendime güvenemiyorum. "Halo hakkında olabilir."

Kahvemi unutarak topuklarımdan üzerinde dönüyorum. Hiçbir şey ikimizin arasına mesafe koymaktan daha önemli değil.

"Thatcher, bekle," diyor ve tezgahımdan kaydığını duyuyorum ama arkamı dönmüyorum.

Geri dönemem çünkü sonra olacıklardan pişmanlık duyarım.

Yürümeye devam ediyorum. Odama geri dönene ve kapı kilitlenene kadar ilerlemeye devam ediyorum. Başım zonkluyor, sanki beynim ikiye bölünüyor. Bu çok fazla, içimdeki tüm bu gümbürtüler çok fazla.

Kim olduğumu
biliyorum. Neler
yapabileceğimi.

Yine de Lyra'dan ayrıldığımda zihnim hep dönüp duruyor. Bana bunu yapıyor ve beni hep aynı soruyla baş başa bırakıyor.

Onunlayken ben kimim?

KIZLAR GECEİ

YEDİ

Lyra

"Neden sonunda kimin hayatta kalacağını hep bu kadar belli ediyorlar? Ve neden herkes yaşayamıyor? Hiç mantıklı değil."

Sage yastığı göğsüne doğru daha sıkı çekiyor, yüzünün yarısını onunla kapatıyor, sanki kendini saklamak filmdeki yaratığın perdeden atlamasını engelleyecekmiş gibi ayaklarını koltuğun altına sıkıştırıyor.

"Birinin ölmesi gerekiyor ama sizin de destekleyeceğiniz biri olsun istiyorlar. Aksi takdirde, korku yönü anlamsız olur." Bir Twizzler ısıyorum, sakızlı şekeri çiğniyorum. "Biraz umut olmadan korku olmaz."

Ayaklarımı önüme uzatıp ayak parmaklarımı kükreyen şömineye doğru oynatıyorum. Ben yerde bir battaniye yığınının üzerinde otururken, Briar arkamda, kanepenin üzerinde bir battaniyeye kıvrılmış olarak yatay bir şekilde uzanıyor.

"O kadar da korkutucu değil," diye mırıldanıyor arkamdan ve sırtımı kanepeye yaslayıp yüzüne bakıyorum.

Homurdanıyorum. "Erkek arkadaşın seni öldürmeye çalıştı. Tabii ki ormandaki iblis korku fetişi olan bir kızı korkutmaz."

Briar'ın nefesi kesiliyor, ayağıyla kafamın arkasını şakacı bir şekilde dörterken yüzünde bir sırtış beliriyor. "Belden aşağı vurdun, Abbott."

"Doğru," diye mırıldanıyorum, şekerimden bir ısırık daha alarak.

Sadece gülümsüyor, gözlerini deviriyor, çünkü bir parçası haklı olduğumu biliyor. Ama bunun bir önemi yok. Bu onun mutluluğu, gerçek ve hafif. Son zamanlarda hepimiz bu ağırlıkla dolaşıyoruz, sürekli diğer ayakkabının düşmesini bekliyoruz. Birinin kaybolmasını. Bir arkadaşın ölmesini.

Bu gecenin Rook ve Alistair'in, onlar Ponderosa Springs'ten yirmi mil uzakta günlerini geçirirken hepimizi tek bir yerde güvende tutmak için kurdukları bir oyun olduğunun fazlasıyla farkında olmamıza rağmen.

Stephen'in ofisinde tesadüfen bulduğum takvimde bugün işaretlenmişti. Çocuklar bunun en iyi şansımız olduğunu düşündüler ve arkadaşlarım onlar için endişelense de hepimiz aynı fikirdeydik. Güvenlikleriyle ilgili güncellemeler dışında onlardan henüz bir şey duymadık, ancak şu ana kadar, terminal on üç

Kıyıdaki nakliye limanı, polise teslim edilecek kadar sağlam bir kanıt getirmedi.

Bu da yetmezmiş gibi, Black Sands Koyu'nda başka bir kız daha ortaya çıkmıştı. Bir turist kopmuş kolu bir şezlongun üzerinde, tek bir gül, küçük bir fiyonk ve etin derinliklerine kazınmış bir mesajla buldu.

Bir hayalet yakalayabilir misin?

Bu katil iyi. Muhtemelen polisin Thatcher'ı suçlamakla meşgul olması nedeniyle tutuklanmaktan başarıyla kurtuldular, ancak bu gerçekleri ortadan kaldırmıyor.

İyi olduklarını. Akıllı.

Kesin. Temiz.

Omurgamdan aşağı ürkütücü bir ürperti yayılıyor ve bunun filmle pek ilgisi yok. Henry Pierson'ın Ponderosa Springs'e dönmesinin fiziksel olarak imkansız olduğunu biliyorum. Başka biri olduğunu, Halo ile ilgili biri olduğunu.

Ama Bahar Kasabı hakkında her şeyi biliyorum. Bırakılan güller ilk cinayetlerden değildi ama diğer her şey öyleydi. Ceset parçaları, polisin bulması için yaylar ve mesajlarla açıkta bırakıldı. Başka hiçbir kalıntı bulunamadı. Her yaştan ve geçmişten kadınlar.

O olmadığını biliyorum. Ama bazen zihnim bana öyle olduğunu söylemeyi seviyor. Gecenin geç saatlerinde, bu ezici déjà vu hissi beni ele geçirirdi. Sanki benim için geliyordu ve tıpkı annem gibi ben de onun son kurbanı olacaktım.

Kader, yıllar önce kesilmesi gereken yarım kalmış işleri tamamlıyor.

"Kahretsin!" Sage küçük bir çığlık atarak beni zıplatıyor ve ekrana doğru döndüğümde yan karakterlerden birinin çok büyük ve iğrenç pençeleri olan bir şey tarafından ekranın dışına sürüklendiğini görüyorum.

Bu gece diğer şeylerin hiçbirinin önemli olmadığını kendime hatırlatarak bir nefes verdim. Bu gece, sadece bu. Sağlıksız atıştırmalıklar ve korku filmleri. Şakalar ve kahkahalar. Yorgun ruhlarımıza merhem gibi geliyor.

Biz kurban değiliz. Ortada ahlaksız bir seks çetesi ya da ortalıkta dolaşan katiller yok. Bizler sadece üniversiteli kızlarız ve diğer pek çokları gibi hayatı deneyimliyoruz. İşte bu anlar, bunun gibi, her şeye değişiyor. Bu bana hepimizin diğer tarafa geçmesini ne kadar çok istediğimi hatırlatıyor.

Böylece bu anlar bir ömre dönüşür.

"Tam bir korkaksın! Bu filmi sen seçtin," diye gülüyor Briar ve ona doğru bir jelibon fırlatıyor. "Ben otun

seni yumuşatır mı?"

"Rook'a yeni şeylerin beni paranoyaklaştırdığını söyledim." Kızıl saçları yüzünün önüne düşerken kıkırdayarak ellerinin arkasına saklanıyor.

Önceden sarılmış esrarın (teşekkürler, Rook) etkisi hâlâ kemiklerimde, ağır ama ağırlıksız hissettiriyor, sanki uzuvlarım bir ton ağırlığında ama zıplasam yine de uçabilirmişim gibi.

Çok fazla alkol ya da uyuşturucu kullanan biri değilim ama ot böyle gecelerde iyi geliyor. Unutmanın, dışarıdaki dünyayı duraklatmanın ve şu anda var olmanın bir yolu.

Uyku hali zihnimin arka taraflarına doğru süzölmeye başlıyor. Daha önceki tüm coşku ve kahkahalar, rastgele yemek istekleri beni yakalamaya başlıyor ve gözlerim ağırlaşıyor.

Sage tekrar konuşmadan önce sadece birkaç sessiz saniye için filme geri dönüyoruz, muhtemelen filmin odaya yaydığı uğursuz havayı kırmak umuduyla.

"Eee," diye mırıldanarak çilekli votka şişesini yerden aldı, "Biliyorum, odadaki fil hakkında konuşmayacağımızı söylemiştik. Ama ben meraklı bir kaltağım."

Briar, sanki cesur arkadaşımızın bu konuşmaya doğru ilk hamleyi yapmasını bekliyormuş gibi koltuktan doğrulur.

"Ne demek istiyorsun?" Parmaklarımın arasında şekerimi döndürerek aptalca soruyorum.

Briar kaşlarını imalı bir şekilde oynatarak, "Üst katta Kont Drakula'yla yaşamak nasıl bir şey?" diye soruyor. "Tabutta mı uyuyor?"

Sıcaklık yüzüme yayılıyor ve aniden yanan ateş biraz fazla sıcak geliyor. Onlarla Rook ve Alistair hakkında sohbet etmek bana her zaman iyi gelmiştir, eğlencelidir ama pijama partisinde erkek dedikodusu yapan kız ben değilim.

Ben hiç pijama partisindeki kız olmadım.

"Yalnız yaşamaktan pek de farklı değil," diyorum, durumu halının altına süpürmeye çalışarak. "Pek dışarı çıkmıyor. Birbirimizi neredeyse hiç görmüyoruz."

Kabuslar gördüğünü söylemek istiyorum. Koridordan, odamdan duyabildiğim korkunç kâbuslar. Dehşetinin altında yatak gıcırıyor ve gecenin içinde saçma sapan bağılıyor.

Ama bunların farkında olduğunu bile sanmıyorum. "Onu suçlamıyorum."

"Hey!" diye gülüyorum, Briar'ın bacağına şaplak atıyorum.

"Hayır, öyle değil," diye düzeltiyor. "Yani, dinle, ben Thatcher Pierson hayran kulübünün bir üyesi değilim."

"Oh, gerçekten mi? Hiç tahmin etmezdim. İkiniz çok arkadaş canlısı görünüyorsunuz," diyor Sage kıkırdayarak ve şişeden bir yudum alıp bana uzatıyor.

Briar kendini beğenmiş bir sırıtişla onu tersler. "Sadece onun için üzülüyorum, hepsi bu. Son zamanlarda evi de dahil olmak üzere çok şey kaybetti. Artık hiçbir şey tanıdık gelmiyor. Muhtemelen ben de kendimi odama kilitlerdim."

"Güven bana, burada olmak istediği için burada değil. Bu onun hapisten başka tek seçeneği."

Onlara Thatcher'la olan ilişkimden biraz bahsetmeliyim. Ama bunu yüksek sesle konuşmaya hazır olduğumu sanmıyorum, her şey bu kadar karışıkken olmaz.

Yani, ne diyebilirim ki?

Cinayet işlemeyeyim diye bana insanları nasıl öldüreceğimi öğretiyordu, birkaç kez birlikte olduk -oh, ve her şey boka sarmadan hemen önce annemin öldürüldüğü evde seks yaptık?

Sahip olduğumuz şeyi tarif edecek kelimeler yok. En azından şu anda denemek nafile. Bir gün, bunun ne olduğunu çözdüğümüzde, bunu paylaşabileceğimi düşünmek istiyorum.

"Hadi ama!" Sage biraz somurtuyor. "Ortaokuldan beri hoşlandığın bir adamla bu kulübede kilitli kaldın ve onu becermeyi aklından bile geçirmedi mi?"

"Aman Tanrım," diye inliyorum, boğazımdan aşağı akan yakıcı sıvıyı hissediyorum. Elimin tersiyle ağzımı sildim. "Bunun hakkında konuşmayacağım. O üst katta ve sen de gürültü yapıyorsun!"

Sage'e bir yastık fırlatıyorum ama o yakalıyor. "Lyra, utangaç olduğunu biliyorum ama çok seksisin. Eğer bir hamle yaptıysan, bunu geri çevirecek kadar aptaldır."

Yüzüm alkol ve utanç karışımıyla yanıyor. Ellerimle saklıyorum, aşk hayatımın bu kadar ilgi görmesine pek alışık değilim. Arka plandaki arkadaş olmayı seviyorum. Buna geri dönmek istiyorum.

Briar, "Thatcher için sorunun seni çekici bulmak olduğunu sanmıyorum," diye ekliyor.

"Ha?" Şişeyi ona doğru uzatarak oflaya puflaya soruyorum.

"Sana derinin altında olmak istiyormuş gibi bakıyor."

Bunun için çok geç. Çok geç.

O zaten orada, olmak istemese bile, damarlarımın derinliklerine gömülü ve sürekli içimde hareket ediyor. O her zaman orada.

"Peki baştan çıkarma planın nedir? Masum bir okul kızını mı
-"

"Pekâlâ, işin bitti." Aniden ayağa kalktım. "Ben uyumaya gidiyorum. Siz aşağıda iyi misiniz?"

"Bekle, bekle!" Sage bütün gece içmiş birine göre çok hızlı bir şekilde ayağa fırlıyor. "Yatmadan önce son bir şeref."

Briar başıyla onaylayarak odanın ortasında bize katılıyor ve votka şişesinin boynunu tutuyor. Bir daire şeklinde duruyoruz, ateş gülümseyen yüzlerimizde parlıyor.

Bu gecenin neşesi havada asılı duruyor ve beni sıcak bir kucakla sarıyor.

"Yalnızlar Topluluğu'na." Briar şişeyi kaldırıp dudaklarına götürüyor ve bir yudum alıyor; boğazındaki sıvıyı yutmaya çalışarak şişeyi Sage'e uzatıyor.

Yalnızlar Topluluğu bir şaka olarak başlamıştı ama zamanla yavaş yavaş gerçek oldu. Sosyal besin zincirini kontrol edenler tarafından dışlanan bir grup insan. Üç beklenmedik kız, beklenmedik bir durumda.

"Şeref! Kalles olmayan arkadaşlarla yatıya kalmaya!" İçkisini alıp bana vermeden önce küçük bir göz kırpıyor.

Beni bekleyen ikisine bakıyorum ve burada, tanışmayı hiç planlamadığım ama onsuz yaşayamayacağım iki insanla çevrili olmaktan başka olmak isteyeceğim pek çok yer düşünemiyorum.

Yalnız bir çocukken hayalini kurduğunuz türden arkadaşlar. Şişeyi kaldırıyorum. "Hayatta kalan hepimize."

HUSH

SEKİZ

Lyra

Banyodan çıktığımda dudaklarımda kalıcı bir gülümseme var, parmaklarım ışığı kapatıyor ve üst katı karanlığa gömüyor. Duştan çıkan buhar bulutu koridora yayılıyor. Odama doğru yürürken çoraplı ayaklarım yerde kayıyor.

Otun ve alkolün kalıcı etkileri hâlâ zihnimin içinde dolaşıyor. Bu gece tam da ihtiyacımız olan şeydi. Anarşiye küçük bir ara. Bir huzur cebi.

Geç oldu ve ev sessiz. Dinlenme sesleri duvarların arasında yankılanıyor. Yatak odama doğru ilerlerken adımlarımın altındaki her ahşap gıcirtısını duyabiliyorum. Yorganın üstüne uzanıp beyaz tavana baktığımda karyola gıcırdıyor, Thatcher'ın da aynı şeyi yapıp yapmadığını merak ediyorum.

İkimizin de yatağı ortak bir duvara dayanmış, bizi ayıran birkaç kat tahta var. Dizlerimin üzerine oturuyorum, başımın yan tarafını duvara bastırıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve onu dinlemeye çalışıyorum.

Ürkütücü bir sessizlik beni karşılıyor, göğsümden hayal kırıklığı dolu bir nefes çıkarken tekrar uzanıyorum ve normal gece rutinin olan merak etmeye devam ediyorum. Rüya görüyorum.

Zihnimde, duvar orada değil. Gece çöktüğünde, sadece yan yana uzanıyor ve dünyayı soluyoruz. Söz yok, sadece birbirimizle var olmak, çünkü bazen bu yeterli oluyor.

Yatakta nasıl yattığını düşünüyorum, yüzüstü uyuduğunu sanıyorum ama huzursuz olduğunda sırt üstü dönüyor. Üzerini sadece bir çarşaf örtüyor çünkü soğuktan hoşlanıyor.

Yine de çoğu gece beni düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Birbirimize bu kadar yakın olmanın ne kadar zor olduğunu. Aramıza çektiği ince bir ayrılık perdesi.

"Sana derinin altında olmak istiyormuş gibi bakıyor."

Bunun nasıl bir his olduğunu hatırlıyor mu? Tenimin içine gömülmenin?

Bu düşünceyle meme uçlarım sertleşiyor ve ince pamuklu atletime sürtünüyor.

Geç olduğuunda ve ev hareketsiz kaldığında, kanla süslenmiş halimizi hatırlamasına izin veriyor mu? Bedenlerimiz sıvı ölüm ve canlılığın bir serabıydı, eller bağ kurmamızın tüm yollarını keşfetmeye açgözlüydü. Vücudumu sikine göre şekillendirirken, acı ve zevkin güzel bir karışımında nasıl inlediğimi duyabiliyor mu?

Thatcher mükemmel yaratılmıştı, ama ben onun için mükemmel yaratılmıştım.

Titrek bir nefes alıyorum, ellerim göğüslerimin önünden aşağı kayıyor. Kalçalarımın arasında boşluktan kaynaklanan donuk bir sızı dolaşıyor. Tekrar onunla dolu hissetmek için can atıyorum.

Gözlerini kapatıp bekaretimi aldığını, orgazmımın ortasında dar duvarlarımdan içeri girdiğini hissediyor mu? Gitmesine izin vermeyerek onun etrafında nasıl gerildiğimi?

Başımın arkasından bir yastık alıp zonklamaya yardımcı olması için bacaklarımın arasına sokuyorum. Göbeğimi malzemeye bastırırken dudaklarımdan bir inilti dökülüyor ve bu acı verici bir şekilde hayal kırıklığı yaratıyor.

Çok yumuşak.

Sertliğe ihtiyacım var. Yumuşak ya da nazik değil. Keskin kenarları ve sert ağırlığı, belinin beni genişçe açacak gücü için acı çekiyorum.

Dilim alt dudağımda geziniyor, metalik tadı kovalıyor. Buraya taşındığından beri oluşan gerginlikten biraz olsun kurtulmaya ihtiyacım var. Artık sadece zihnimde yaşamıyor; evimde. Hayatımda.

Önceden, bir anı hayal edebiliyordum, yapacağı her şeyi hayal edebiliyordum. Şimdi, gerçek versiyonunu yaşadım. Vahşi bir açıklıkla bedenimi ele geçiren bağısız versiyonunu.

Kalçalarımı tekrar kaldırdığımda hayal kırıklığı gözlerimi yakıyor, külotumun kumaşı klitorisimi tırmalıyor. Ezici hisler içimde donuk bir çakmak gibi ilerliyor, alev üretme şansı olmadan tekrar tekrar kıvılcımlanıyor. Göğsüm kabarıyor, sessiz inilti kulaklarımı gıdıklıyor.

"Thatch," diye fısıldıyorum karanlıkta, benden başka kimse duymasın diye.

Rol yapmak bana işkence gibi geliyor, beni yükseltmek ve uçurumun kenarında sallanmaya bırakmak için iğrenç bir alay. Hayallerim artık kavrayamadığım bir gerçekliğe dönüştüğünde bunun bir anlamı kalmıyor.

Bedenimi ters çeviriyorum, yastığı ikiye katlayıp amıma dayıyorum ve üzerine oturuyorum. Kendimi zihnimde kaybetmeye çalışıyorum, onun anısını kovalıyorum. Kalçalarım öne doğru sallanıyor ve ellerimi hassas göğüslerimi avuçlamak için kaldırıyorum, vücudumu yastığın dikişi

boyunca yuvarlarken karnım sıkılıyor,

kendimi onun parmağına bindiğimi hayal ederek kandırmaya çalışıyorum. Ağız. Sik. Herhangi bir şey.

Ama nafile.

Bobin içimde o kadar sıkı sarılmış ki gözyaşlarımın eşiğindeyim, sadece her yeri kaşıyorum ama gerçekten kaşındığı yeri, tatmin edici olmayan bir sona doğru çok sıkı çalışıyorum.

Hüzünlü bir inilti göğsümü sarsıyor. Dişlerim alt dudağımı yakalıyor, kan getirmeye yetecek bir güçle etime batıyor. Dilimde tadını aldığımda sakinleştirici bir uğultu boğazıma çarpıyor.

"Vay, vay." Dilinin tıkırtısı kulaklarımda çınlıyor, nefesim kesiliyor. "Kendini oraya götüremez misin, evcil hayvan?"

Vücudum uyanıyor, uykusundan bir intikamla kıvrılıyor. Kalçalarım kazara sallanıyor, klitorisimden gelen ve beni titreten çiğ bir zevk zaplıyor.

Onun gelişi bir yıldırım gibi.

Elektrikli. Tehlikeli. Baştan

çıkarıcı.

Gözlerimi açtım ve başımı çevirdiğimde onu orada

buldum. Bakıyordum.

Thatcher kapıma yaslanmış, kollarını çıplak göğsünün önünde kavuşturmuş.

Kalbim ayak parmaklarıma kadar çarpıyor.

"Ne kadar acınası." Sesi sabit ve pasif, önündeki manzaradan etkilenmemiş. Ama karanlıkta bile bakışları pasif değil.

Thatcher'ın gözleri her zaman keskin, sanki bir şey olmasını bekliyormuş gibi etrafını inceliyor. Ne olmasını? Kim bilir. Ama her zaman izliyor ve şu anda, o jilet gibi keskin bakışları sadece benim üzerimde, vücudumun hatlarını izlerken beni parçalara ayırıyor. Yukarı, sonra aşağı, tekrar yukarı çıkmadan önce kalçalarımın tepesinde duraklıyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor ve kalçalarımın arası titriyor. Kuru dudaklarımı dilimle ıslatıyorum. Koyu renk pantolonu kalçalarına hınzırca oturuyor ve pantolonunun içinde çapraz olarak uzanan iki sığ oluşu haksız bir şekilde gösteriyor.

Mermerden yapılmış, yontulmuş ve acımasız darbelerle oyulmuş ama yine de bir şekilde bir insanın yumuşak şefkatini taşıyor.

Yastıktan kalkıp dizlerimi göğsüme çekerek kendimi karşı duvara yaslarken parmaklarım battaniyenin içine kıvrılıyor. Ama ne yazık ki onu çağıran tek şey kalbim değil, artık değil.

Amım onun için çılglık atıyor, o n u tatmin edebilecek tek kişinin, istediği tek kişinin o olduğunu biliyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Kıvırcıklığı yatıştırmak için nemli buklelerime vurarak ofluyorum.

"Uyumaya çalışıyordum," diyor kapıyı iterek. "Odanızdan gelen bu kadar gürültüyle uyumak imkânsız."

Kan yanaklarıma hücum ediyor. "Fark etmedim-"

"Yatağının duvara çarptığını fark etmedin mi? Ya da o yoksun inlemelerle neredeyse kulağımın içinde olduğunu?" Dişlerini alt dudağına geçirmeden hemen önce bir sırtma beliriyor. "Hayal kırıklığına uğradım, tatlım. O solgun kalçaların arasında bir erkek bulmayı umuyordum. Bir şey öldürmek için kaşınıyordum."

Gözlerimin arkasında bir görüntü pikselleşiyor.

Asla yüksek sesle konuşmayacağım, rahatsız edici derecede erotik bir fantezinin tabu portresi. Dizlerimi birbirine doğru sıkarken kalbim göğüs kafesine çarpıyor. Bacaklarımin arasındaki sıcaklık arttı geldiğinden beri dayanılmaz.

"Bunu düşünüyorsun, değil mi?" Sırtışı bir tehditti. En sevdiğim uyarı türü.

İznim olmadan zihnimin derinliklerine inerek ilerliyor.

"Başka bir erkeği sana dokunurken yakalasaydım ne yapardım? Hayatı için yalvarırken onu parçalara ayırdığımı mı hayal ediyorsun? Sana gözlerini diktiği için benden özür dilemesini nasıl sağladım. Aptalca bir şekilde benden başkasına ait olduğunu düşündüğü için, tatlım."

Kabaca yutkunuyorum, başımı sallarken parmaklarımı bacaklarıma gömüyorum, akıl sağlığım için gerçeği inkar ediyorum. Durmasını istiyorum çünkü her saniye kendimden biraz daha nefret ediyorum. Sözlerinin, iç uyluklarımdan aşağı sızan ılık bir uyarılma dalgasına neden olduğunu biliyorum.

Dizleri yatağın kenarına çarptığında ona bakıyorum.

Thatcher beliriyor, geceyle örtülü. Muhteşem bir yıkım kulesi ve benim zevkimin merkezi. Yarattığımız endişe verici bir yanılsama. Yanlış olduğunu biliyorum ama bu kadar iyi hissettirirken umursamıyorum.

Ne kadar iğrenç olursa olsun.

"Yoksa arzuladığın şey sonrası mı?" Yatağa bir dizini koyuyor, güçlü kalçaları esniyor. Yatağım onun ağırlığıyla inliyor. "O kan kaybından ölürken parmaklarımı o güzel amına soktuğumda mı? Adımı haykırdığını duyarak ölecek. Sızlanan küçük amcığın sikimin etrafında kenetlenirken son nefesini verecek."

Ay ışığı, yüzünün sert açılarına gümüş rengi bir ton veriyor ve o dengesiz bakışlarını benim için sergiliyor. Yanlış bir hareket ve temel içgüdülerimizden mahrum kalacağız.

Av ve avcı.

"Sadece bana dokunduğu için birini öldürecek misin?" Nefes alıyorum, cevabını bildiğim bir soru soruyorum ama yine de dudaklarından çıkacak cevabı duymak istiyorum.

Parmakları ayak bileğimin etrafında kıvrılıp beni vücuduna doğru çekerken ciğerlerimden bir nefes çıkıyor. Merkezim hala yerde duran bacakla çarpıştığında inliyorum, kaslı uyluğu beni açarken diğeri kalçamın hemen dışında diz çöküyor.

Bu hareket, atletimin sütyensiz göğsümün hemen altından yukarı çıkmasına neden oldu ve yatak için seçtiğim basit siyah külot da dahil olmak üzere altındaki her şeyi ortaya çıkardı.

"Sevgilim." Ziyafete hazır, aç bir hayvan gibi diliyle beyaz dişlerinin önünü çiziyor. "Dünyayı seninle aynı havayı soluyan erkeklerden kurtarırdım."

Rahatsız edici derecede sıcak, onun altında soluyorum. En ufak bir esinti beni öne doğru eğiyor. Kendime engel olamayarak kalçalarımı onun kalçasına sürüyorum, zonklayan merkezime yardımcı olmak için mükemmel miktarda sürtünme ve basınç yaratıyorum.

"Bu hoşuna giderdi, değil mi tatlım?"

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum, rahatlamanın peşinden koşmaktan başka bir şey yapamıyorum.

İçimdeki dalganın zirveye ulaşmasına yardım etmesi için ona sessizce yalvarıyorum.

"Ne kadar kana susamış bir sürtük," diyor sertçe, soğuk elini çıplak karnıma bastırarak beni hareketsiz kalmaya zorluyor. Bana işkence ediyordu. "Arkadaşların seni böyle bulursa ne yapacaksın? Benim için açılmış ve ıslak mı?"

Sızlanışımın, bacağındaki kaslara sürtünmemi durdurduğunda neredeyse gözyaşı dökcek olmamdan utanmalıyım. Ama bu çok acı verici. -Kukumun hiçbir şeyin etrafında kenetlenmediğini, onu doldurmak için can attığını hissedebiliyorum.

Sage ve Briar'ın bizi yakalamasından korkmalıyım ama bunu umursamayacak kadar uçmuş durumdayım. Dünya yansa umurumda olmazdı.

Bana dokunuyorsun.

"Senin," diye fısıldıyorum, kaşlarını sessiz bir soruyla çatmasına neden oluyorum. "Ben senin fahişenim. Benim için başka kimse yok."

"Evet," diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde, elinin yukarı doğru kaymasına izin vererek. "Öylesin, değil mi?"

Uzun parmakları gövdemde geziniyor, arzumu hafifletmek için hiçbir şey yapmayan nazık vuruşlarla göğüs kafesimi gıdıklıyor. Kalçalarımı bacağının etrafında ahlaksızca kenetlediğimde, pantolonunun bir noktasını ıslattığımı hissedebiliyorum.

Aşağılayıcı isim bir hakaret etkisi yaratmalı. Ama bu doğru ve hoşuma gidiyor. Bedenimin onun için bu kadar açık olduğunu, onu çaresiz görünmeyi umursamayacak kadar derinden arzuladığımı bilmesi hoşuma gidiyor.

Elleri göğüslerimin hemen altında durana kadar yaptığı her hareket acı verici derecede yavaş. Gömleğimin içinden çakıllı meme ucuma hafifçe dokunduğunda gözlerimi sıkıyor, nefesimi içime çekiyorum.

Mutluluk sadece bir saniye sürüyor çünkü ne kadar hızlı gelirse o kadar hızlı gidiyor. Dokunuşunu benden çektiğinde hayal kırıklığı içinde inliyorum.

Kirpiklerimin arasından ona bakarken göz kapaklarım şehvetten ağırlaşıyor. Yüzünde bir sırıtma var çünkü bana ne yaptığını çok iyi biliyor. Thatcher kasıtlı olarak acımasız, her saniyenin tadını çıkarıyor, bana ne kadar eziyet ederse etsin, daha fazlası için yalvaracağımı biliyor.

Bedenimi görmezden gelerek daha önce kullandığım yastığı eline alıyor ve karnımın sıkışmasına neden oluyor. Yastığı burnuna götürüp ortasındaki ıslak noktaya bastırıp derin derin içine çektiğinde bakışları hararetli, şehvetle kararmış ve benimkinden kıpırdamıyor.

"Ne kadar tatlı," diye mırıldanıyor. "Aminin benim için ne kadar çaresiz olduğunun kokusunu alabiliyorum." Vücudunun öne doğru sallandığını, bacaklarımın arasındaki sıcaklığa yeterince teslim olduğunu hissediyorum.

İri ellerinden birini başımın yanına koyuyor, diğeriyle göğsümü gömleğimin üzerinden avuçluyor, kaldırıp sıkarken artık alay etmiyor, narin meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarlıyordu. "Benim için kendine dokun."

"Ama-"

"Bir daha sormayacağım," diye emrediyor ve damarlarla dolu elini boğazımın dibine kaydırıp uyarıcı bir şekilde sıkıyor.

O kadar yakınız ki vücudundan yayılan arzuyu hissedebiliyorum. Teninden yayılan odunsu narenciye kokusunu alabiliyorum, yağmurdan

sonraki orman kokusunu

-O kadar yakın ki gözlerindeki mavinin ne kadar saf olduğunu görebiliyorum. Başka hiçbir renk yok; altından kutup suyu akan buzlu bir göl gibiler.

Nefesi yüzümde geziniyor, kirpiklerimin üzerinde dalgalanıyor. Titreyen elim sıırsıklam külotumun önünden aşağı kayarken, bakışlarının altında utanmadan süzölüyorum.

Ne kadar kaygan hissettiğimi görünce soluğum kesiliyor ve Thatcher da nefesini kendi ağzına çekmek için tam orada duruyor. Bu şekilde hareket ediyoruz, o her nefesi ciğerlerime geri çekmeden önce yutarken benim elim kendimle oynuyor.

Bir inilti midemi sarsıyor ve başımın döndüğünü hissederek parmağımı ağrıyan sinir demetinin üzerinde gezdiriyor, çılgınca bir ihtiyaçla masaj yapıyorum.

"Bu kadar yapışkan olman çok tatlı." Ağzını göğsüme götürüyor, meme ucumu dişlerinin arasına alıp emiyor, diliyle özür dilemeden önce ısıırıyor. "Bensiz gelemiyorsun bile."

Sikeyim.

"Thatcher," diye mırıldanıyorum, klitorisimin etrafında daha sıkı daireler çiziyorum, "Daha fazlasına ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

"Benim için çok zayıfsın, değil mi? Çok çaresiz ve muhtaçsın." Dudaklarını kulağıma indiriyor, nefes nefese bir hırıltı. "Seni tam burada kesip açabilir ve sana güzel bir yakut kolye verebilirim. İster misin sevgilim?"

Dizini sertçe bana doğru itiyor. Parmaklarımın daha hızlı hareket etmesini isteyerek kısa bir süreliğine geri çekiliyor ve buz gibi bir metal ısırlığıyla geri dönüyor.

Boğazıma doğru ilerliyor ve elindekinin bir bıçak olduğunu görmek için bakmama gerek yok. Ilık sular külotumdan süzölerek kalçalarımın altına akıyor.

Bunu istiyorum. Neredeyse boşalmaya ihtiyacım olduğu kadar.

Onun kesmesinden gelen acıyı hissetmeye ihtiyacım var. Yaradan kırmızı bir nektar fışkırmadan hemen önce lezzetli yanık tenimde yükseliyor. Birine bu şekilde güvenmenin verdiği muazzam bir zevk var.

İsterse beni öldürebilir ve bu olasılığın yarattığı adrenalin anımda keleklerin uçuşmasına neden oluyor.

Ona kelimelerle cevap vermiyorum. Bunun yerine, boştaki elimle üstümün yakasını kavırıyorum, kendimi ortaya çıkarmak için materyali aşağı doğru çekiyorum ve ona beni istediği yerden kesmesi için geniş bir erişim sağlıyorum.

İfşa etmesi için açık bir tuval gibiyim.

"Ne kadar tatlısın, tatlım." Sırıttıyor, dilinin ucu üst dudağına değiyor.

"Sen çok iyisin, bebeğim. Bana karşı çok tatlısın, değil mi?"

Benimle oynuyor, bıçağı boğazımdan çekerken kaslı kalçasını amıma doğru sallıyor, esnek göğsümde durana kadar tenimde dans ediyor.

Tek gereken doğru miktarda baskı uygulamak. Haykırıyorum, kalçalarımı çılgınca elime doğru savuruyorum, kaçınılmaz acıdan uzaklaşmak için elimin yarattığı özensiz, ıslak sesleri dinliyorum.

Acı damarlarımda bir uyuşturucu gibi dolaşüyor ve kanın damlayıp meme ucumu kaplamasının verdiği gıdıklanma ise yüksek bir his. Bu bağımlılık yapan bir döngü ve asla durmasını istemiyorum.

Thatcher gırtlaktan gelen bir iniltiyle başını boynumun kıvrımına bırakıyor.

O kadar çiğ ve hayvani ki kemiklerimi titrettiğini hissediyorum.

"Bakalım amın ne kadar ıslanmış. Beni ne kadar çok arzuluyor," diye emrediyor, boynumun sütunu boyunca yakıcı öpücükler bırakıyor, dilini hassas deride gezdiriyor.

Sınıra o kadar yakınım ki parmaklarımı çekmeyi hayal bile edemiyorum.

"Bebeğim." Dilini kulağımın hemen arkasında gezdiriyor, hafifçe ısıyor. "Göster

"Benim için kanının akması seni ne kadar ıslattı Lyra."

Sesindeki keskinlik kayboluyor. İçindeki yumuşaklık ortaya çıkıyor, sanki yalvarıyormuş gibi. Sanki benim kıpkırmızı akan görüntüm onu diz çöktürmeye yetecekmiş gibi.

Elimi bacaklarımın arasından çekmekten başka çarem yok, orgazmımı kaybetmenin acısıyla gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Ay ışığı, parmaklarımı ve avucumu kaplayan sıvıyı yakalıyor ve onu aramıza yerleştiriyorum.

Bir elini bileğime dolayarak parmaklarımı göğüslerime götürüyor ve beni göğsümden aşağı süzülen sıvıya doğru kaydırmaya zorluyor.

Ancak hem uyarılmışlığım hem de kanımla kaplandığımda parmaklarımı ağzına götürüyor ve beni sıcaklığıyla sarıyor. Islak dilini etrafımda döndürüp onları emerken gözlerimiz birleşiyor. Şehvet dolu bakışları beni yakarken kalçalarımı bacağına doğru döndürüyorum ve sadece bu hareket bile boşalmam için yeterli oluyor.

Ağzını çıkarmadan önce mırıldanıyor, sanki doyamıyormuş gibi dudaklarını yalıyor.

"Benim için çok iyi bir kızsın, evcil hayvanım," diye övüyor. "Tadın en sevdiğim kâbusum gibi."

"Thatch-"

Tadı her şeyden kötü olan cezalandırıcı bir öpücükle ödüllendirildim. Ona doğru miyavlıyorum ve o da dilinin hareketleriyle bunu yiyor. Sanki tek bir kişide birleşmişiz gibi hissediyorum, ağzımın tavanını yaladığında ayak parmaklarım kıvrılıyor. Kollarımı boynuna doluyorum, onu içime çekiyorum, kalçalarının ağırlığının beni açtığını hissedene kadar çekiştiriyorum.

Kasıkları mahvolmuş külotumla buluşuyor ve ikimizin de ortak bir zevkle nefes nefese kalmasına neden oluyor. Onunla bu şekilde birlikteyken kendimi hiç bu kadar bütün hissetmemiştim. Tenlerimiz birbirine bağlandığında ve bedenlerimiz diğerinin verdiğinden başka bir şey istemediğinde.

Thatcher içime giriyor, pantolonlu sikini amıma sürüyor. Birbirimizin bedenlerini kavırıyor ve elliyoruz, çekiştiriyor ve çekiştiriyoruz, sadece birbirimizin içinde bulunan kendi salıvermelerimize doğru koşuyoruz.

Tek duyabildiğim dudaklarımdaki adı, daha fazlası için yakarışları ve yatak onun itişinin ağırlığı altında gıcırdarken kulağımdaki düzensiz nefesi.

Yaramdan kan akmaya devam ediyor ve dili onu yakalamak için orada, ağzına alıyor ve yutuyor. Göğüslerimin arasını yalıyor, her damlanın tadını çıkarıyor. Beni yutuyor, böylece hiç kimsenin olamayacağı bir şekilde onun içindeyim.

"Thatch," diye yalvarıyorum. "Daha fazla, lütfen. Daha fazlasına ihtiyacım var. Bana daha fazlasını vermelisin."

Dişler omzumla boynumun birleştiği yere batıyor ve ellerinden biri belime takılarak beni zonklayan aletine doğru hareket ettirmesine yardımcı oluyor. Kıyafetlerle bile ne kadar sert olduğunu, ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyorum. Her nabzını.

"Oh, çok muhtaçsın. Zavallı amcığının içini dolduracak hiçbir şey yok," diye alay ederek beni tahrik ediyor. "Beni içinde mi istiyorsun, sevgilim? Seni doldurmam için can atıyor musun?"

Başımı sallıyorum, bıkkınlıktan gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Serbest kalmak için, boşalmak için, onun içimde olması için her şeyi yapardım. Bu açlığı dindirecek her şeyi.

Parmaklarının soğukluğu kalçamda kıvrılıyor. Beni o kadar sert kavırıyor ki, yarın sabah aynada vücuduma baktığımda, tutuşunun morluklar şeklinde ölümsüzleşeceğinden eminim.

"Bunun için yalvar."

İşkence gibi bir hamle daha, ağzı benimkinin hemen üzerinde geziniyor. Dudaklarından dökülen her kelimeyi kendi dudaklarımda hissedebiliyorum. "Beni bu kadar kötü, bu kadar acınası bir şekilde istiyorsun. O zaman bunun

için bana yalvar."

"Lütfen, Thatcher. Lütfen, senin için çok iyi bir sürtük olacağım, lütfen," diye haykırıyorum, tırnaklarım omuzlarının üst kısmında bir yuva buluyor ve onu işaretliyor. "Angel."

Bu lakap bir iç çekiş, irademin yarı yarıya kırıldığının bir işareti.

Sayıklıyorum, acı veren bir coşkunun solucan deliğine hapsolmuşum, ama yine de bakışlarının nasıl yumuşadığını görüyorum. Gözlerinin nasıl parladığını ve dudaklarının kenarlarının, gözyaşlarının sisi arasından fark edebileceğim kadar yukarı doğru eğildiğini.

Ağırlığını benden kaldırarak, parmaklarını kalçalarımın arasına sokması için yeterli mesafeyi yaratıyor, külotumun içinden beni şefkatle okşuyor, malzemeyi yana doğru çekmeden hemen önce başparmağını klitorisime bastırıyor.

Soğuk hava tırnaklarımın tenine daha da batmasına neden oluyor, kalçalarım yataktan fırlıyor ve onun dokunuşunu arıyor. Avucunun topuğu klitorisime sürtündüğünde çığlık atmamak için dudağımın iç kısmını ısırarak eline doğru eğiliyorum.

"Tanrım," diye küfrediyor. "Sırılsıklam olmuşsun, sıırılsıklam. Sikimi o daracık deliğine sokmak benim için çok kolay olurdu, evcil hayvanım. Bu zavallı amcığa kimsenin dokunmasına izin verdin mi?"

Sıkıntıyla başımı sallıyorum. "Hayır. Hayır. Asla."

"Doğru, çünkü o benim, değil mi? Seni başkaları için mahvettim, değil mi? Seni uyarmıştım." Bir parmağıyla kaygan kıvrımlarımı okşuyor, ulaşabileceğim bir zevkle benimle alay ediyor, bunun için ne kadar çok çalışacağımı görmek için önümde sallıyor. "Senin sahibin benim, Lyra Abbott. Bedenin, ruhun, kalbin. Sahip olamasam bile, sana sahibim."

Bedenim üzerinde hak iddia etmeden çok önce bana sahipti. Birbirimizi tanımadan çok önce. Bu hayattan ya da daha önceki herhangi bir hayattan çok önce. Yıldızlar tozken ve evren siyah, sonsuz bir geceyken.

Bizim için gerçek bir başlangıç yok ve asla gerçek bir son da olmayacak. Kaderin ipleri bizi hiç bitmeyen bir döngüde ördüğünde değil. Ömürler boyu süren bir aşk.

Bizler asla dokunulamayacak ilahi bir bağız. Ölümün elleri tarafından bile.

"Evet!" Beklediğimden daha yüksek sesle söyledim.

Sonunda bana merhamet ettiğinde, onun etrafında kenetleniyorum. Orta parmağının dar deliğime battığını, duvarlarımın onu bir mengene gibi içine çektiğini hissediyorum. Hassas tomurcuğuma yaptığı baskıyla karışık tembel pompaları beni oraya götürmek için yeterli.

Birikim midemde başlıyor. Sıkılaşıyorum, onu yarı yolda karşılamak için kalçalarımı eline doğru itiyorum, orgazmımı tamamen ele geçiren vahşi bir arzuyla kovalıyorum.

"Hey, Lyra." Kapımın çalınması donup kalmama neden oldu. "Fazladan havlun var mı? Uyuyamıyorum, o yüzden duş alacağım." Briar'ın sesi odada çınlıyor.

Gözlerim açılıyor, sadece şoktan değil, Thatcher dışarıdaki arkadaşımı umursamadan bir parmağını daha içime kaydırduğu için. İçime girip çıkmaya devam ediyor, içimde yıldızları görmeye yakın olduğum o noktayı okşuyor.

Başını kulağıma doğru eğiyor, sıcak nefesi boynumda. Sesi alçak ve gizemli ama her kelimesini duyuyorum. "Sessiz olsan iyi olur, tatlım. Arkadaşının bir katilin ellerinin amının içinde ne kadar iyi hissettirdiğini bilmesine izin verme."

Bileğini tutuyorum, onu durdurmak için zayıf bir girişim, ama bu sadece onu teşvik ediyor. Hızlanıyor, amımı ne kadar ıslak olduğumdan müstehcen sesler çıkarmaya zorluyor, iffetsiz meyve sularımı çok kolay girip çıkmak için kullanıyor.

Kanlı dudakları göğsüme ve boynuma öpücükler konduruyor, beni en sevdiği renge boyuyor. Kalçalarım kilitleniyor, dizlerimin bağı çözülüyor ve kaçınılmaz çarpışmayı durdurmanın mümkün olmadığını biliyorum.

"Cevap ver ona." Parmaklarını içimde kıvrıyor, avucuyla klitorisimi daha sert bastırıyor. "Bunu benim için yap, ben de gelmene izin vereyim."

Yakalanma korkum, ona duyduğum arzunun yanında hiç kalır.

Onun için iyi olmak istiyorum. Bana sadece öğretirken bile onu memnun etmek istiyordum çünkü onun övgüsü beni bulutların üzerinde yürüyormuşum gibi hissettiriyordu.

"Altında-" Karnımdaki sarmal ikiye ayrılmaya başlarken ayak parmaklarım kıvrılıyor. "-banyo lavabosu!"

Elinin her hamlesine kalçalarımı sallayarak karşılık veriyorum, bir kolumu omuzlarına doluyorum ve kendimi pervasızca ona doğru iterken yataktan doğruluyorum.

Teşekkür etmek için sesleniyor ama onu zar zor duyuyorum. Kulaklarım uğulduyor, damarlarımda kör edici beyaz bir sıcaklık yükseliyor. Bilmesi ya da görmesinin umurumda olmadığını fark ediyorum. Önemli olan tek şey o, bu.

"İşte bu, bebeğim. Benim için gel. Parmaklarımı ıslat," diyor Thatcher kulağıma. "Sen benim için çok iyi bir kızsın."

Bir anlığına görüşüm beyaza dönüyor. Ayak parmaklarım yatağımın içine kıvrılırken oda dönüyor. Elinin etrafında çırpınırken Thatcher'ın omuzlarına sımsıkı yapışıyorum. Çığlıklarımı bastırmak için dişlerim köprücük kemiğinin hemen üzerine gömülüyor.

Her nefes beni titretiyor, orgazmım dalgalar gibi içime akıyor, beni tekrar tekrar yıkıyor, sonsuz bir mutluluk dalgası. Tenim vızıldıyor, artçı şokla uğulduyor.

Saçlarımı yumuşak dokunuşlarla okşuyor, kollarında uysallaşana kadar bedenimi teselli ediyor. Beni yatağa yatırmasına izin veriyorum, battaniyenin boynuma doğru çekildiğini hissediyorum.

Ona ulaşıyorum ya da ulaşmaya çalışıyorum, gelgit dalgaları yavaşlarken onu yakınımnda tutmak istiyorum. Ama yorgunluk beni sarıyor ve yüzeyin altına çekiyor. Yorganın içine daha da sokulmadan önce kollarımı kaldırıp kaldırmadığımdan bile emin değilim.

Thatcher'ın dudaklarının nemli alnımı sıyırdığını hissettiğimde bir ürperti omurgamı gıdıklıyor. Bu bir öpücük fısıltısı ve ona uzanmak, onu içeri çekmek ve odamda kalmaya zorlamak istiyorum, ama göz kapaklarım ağırlaşıyor.

Karanlık beni hızla uykuya çekiyor, ama her şey kararmadan hemen önce kulaklarımda onun sesini duyuyorum.

"Keşke seni incitmeme engel olsan, sevgili hayalet," diye fısıldıyor, "çünkü kendimi durduramıyorum."

KIŞ GÜLÜ

DOKUZ

Thatcher

Bugün üçüncü duşumu alıyorum ve onu hala tenimde hissedebiliyorum, sürünüyor, yüzeyin altında dalgalanıyor ve damarlarımın derinliklerinde bir yuva buluyor. Bunu, yakın zamanda ayrılmak istemeyen parazit bir kadın olmasına bağlayabilirim. Ama bu yalan olur.

Kendime bunları söylemeyi alışkanlık haline getirmedim.

Cumartesi gecesi onu arayan bendim. Gitmem için bir sürü fırsat vardı. Kapıyı açtığımda fark etmemişti bile - zarar görmeden odama geri dönmek benim için kolay olurdu.

Ama.

Ona dokunmadan edemedim.

Bu kadar acı çekerken, yüzü hayal kırıklığından acı içinde iki büklüm olmuşken olmazdı. Ay onun spot ışığıydı, yatak onun sahnesiydi ve o nefes kesici bir oyuncuydu. Onu gördüğüm anda hiç şansım yoktu. Kontrol tabutuma çakılan çivi, o dudaklardan dökülen ismim olmuştu.

Bir insan bundan nasıl vazgeçebilir? Ondan mı?

Hayatıma sessizce geri döndüğünden beri kendimle savaş halindeydim. Kazananı olmayan ve içimin karmaşayla parçalandığı bir savaş. Ama dün gece, beyaz bayrak çektim.

Belki izolasyondan, insanlarla temas kuramamaktan, belki de ölülerin hikâyelerini anlatan gözleri olan siyah saçlı bir kız için aslında zayıf olduğumu kabullenmiştim. Birisi içeride bir yol bulmuştu ve ben onun dışarı çıkmasını istemiyoordum.

Sanki bir şekilde benim günahımı biliyormuş gibi babamın hayal kırıklığını hissedebiliyorum. Sesi kafamın içinde yaşıyor.

"Nasıl bu kadar zavallı olabilirsin Alexander? Nasıl bu kadar zayıf olabilirsin?"

Başarısız oldunuz."

Ama Lyra'nın bana nasıl baktığını görmemişti. O odada bulunmamış, tenini koklamamış ya da dudaklarının tadına bakmamıştı. Buna boyun eğdiğim için kendimden biraz nefret ediyorum ama onu daha fazla boşaltamamaktan nefret ederdim.

Onu istemiştim ve bu arzumu tatmin ettiğim için kendimi suçlu hissetmiyorum. Dokunmaya a bir iblis için melek gibi hissettirirken değil. Hayatım boyunca başka birine dokunmaya ihtiyaç duymamış olabilirim, ama şimdi onun tenini tenime değdirmişken, onsuz olmak acı verici geliyor.

Buğun Pazartesi ve ben bir korkak gibi bu odaya saklandım, ondan ve benimle yapmak istediğini bildiğim konuşmadan kaıyorum. Dersler yeniden başladığı için ayrılmamızın daha kolay olacağını umuyorum.

Mesafem onu istemediğimden değil.

Çünkü onu çok istiyorum ve bu evde onunla yaşamak cehennem gibi.

Onu inkar etmekten acızım. Doğrudan yzleşmediğinizde günaha girmekten kaçınmak daha kolay. Bana ne kadar yaklaşırsa, kendini o kadar tehlikede bulacağını biliyorum. Sürekli onun güvenliğini düşünürsem bir katili yakalamaya odaklanamam.

Buzz *Buzz*

Islak saçlarıma bir havlu sürerek yatağın üzerindeki kullan-at telefona doğru yürüyorum. Arayanın kimliğinde bilinmeyen yazıyor ama numarayı hemen tanıyorum.

"Caldwell," diye kestim. "Bu zevki neye borçluyum?"

"Gazeteyi okudun mu?" diye soruyor.

Nezaket yok, her zaman açık sözlü ve doğrudan konuya.

"Yaptığımı söyleyemem. Lyra'nın döşeme tahtaları arasında volta atmakla meşgul olduğum için vakit bulamadım."

Telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırıp konuşmasını dinlerken giyinirken alay ettiğini duyuyorum.

"Taklitimizin adını koydular" -sesinin tonundan bundan hoşlanmayacağımı anlıyorum- "Taklitçi".

Burada bunu fark eden tek kişi ben olsam da gözlerim doluyor. "Ne kadar acı verici bir şekilde orijinal değil."

Seri katillerin yaştan cinsiyete, motivasyondan tekniğe kadar pek çok farklılığı vardır. Ancak hepimizin paylaştığı birkaç özellik vardır. Egomuz, pişmanlık duymamamız ve kontrol ihtiyaımız.

Kendim de bir katil olduğum için, bu lakabın onun zaten şişirilmiş olan imajını daha da şişirmekten başka bir işe yaramadığını biliyorum. Bir katile isim vermek bizi gerçek kılar ki bu da avladığımız kişilere korku salmaktan başka bir işe yaramaz. Bu korkuyla beslenir ve bir sonraki cinayetimiz için yakıt olarak kullanırız.

Ancak, isimlendirilmek ve bir başkasıyla kıyaslanmak aşağılayıcıdır, en azından benim için öyle olurdu. Ancak görünüşe göre, vücut parçalarını kesen bu kişinin yaratıcılıktan yoksun olmasıyla ilgili bir sorunu yok.

"Buna göre, FBI onun bir erkek olduğundan emin ve tüm bölge sakinleri için zorunlu sokağa çıkma yasağı koydu."

"O güzel ajanlar da benim olduğumdan eminler. Henüz bir kadını göz ardı etmeyelim." Kolumu siyah düğmeli bluzumun içine sokuyorum, yüzümde soğuk bir sırıtma. "Ya da senin de benim olduğuma inanmaya meyilli olduğunu düşünürsek öyle."

Sesimde son konuşmamızın acı kalıntılarından başka bir şey yok. Güvensizlik ve inançsızlık boğazımın arkasında henüz geçmeyen ekşi bir tat bırakmıştı.

"Thatcher-"

Durakladı, ben de ona izin verdim.

Geri döndüğümünden beri ilk kez konuştuk ve dudagımı patlattı. Bu da çocukluğumuzdan beri sesli iletişim kurmadan geçirdiğimiz en uzun süre olabilir.

Bana şüpheyle yaklaşmak istiyorsa, öyle olsun. Güvenmesi için ona yalvarmayacağım.

"On üç yaşındayken Dorian'ın bütün arabalarının camlarını kırmıştım."

Hatırladıkça dudaklarım seğiriyor. Güpegündüzdü ve ona bunun korkunç bir fikir olduğunu, yakalanacağını söyledim ama o çok kararlıydı, o geceden önceki olaylardan dolayı öfkeliydi ve sonuçlarını umursamıyordu.

"O tarihten sonra en az altı ay boyunca Caldwell arazisine adım atamadığımı hatırlıyorum."

"Çünkü suçu sen üstlendin. Bana sormadın; sadece itiraf ettin ve ailemin senin hakkında en kötüsüne inanmasına izin verdin."

"Evet ama bunu zaten herkes yaptı Alistair," diye belirtiyorum. "Listede iki kişi daha mı vardı?"

"Ben olduğumu öğrenirlerse beni göndereceklerdi." Evet, evet göndereceklerdi.

Onu cehennemden bir askeri okula ya da yatılı okula attılar ve varisleri için yedek parça olarak yarattıkları oğullarını **t a m a m e n** unuttular.

"Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi olduğundan emin değilim."

Yutkunuyorum, gömleğimin düğmelerini karıştırıyorum.

İç geçiriyor, muhtemelen bu konuşmadan o da benim kadar rahatsız.

Onu suçlamıyorum ve ikimiz arasında geçen sözlerden dolayı kin tutamıyorum, hele ki onun yerinde olsam nasıl tepki vereceğimden emin değilken.

"Dinle, bodrumunda ne yaptığını ya da neden her şeyi yalnız yapmak istediğini bilmiyorum." Devam etmeden önce bir sessizlik oldu. "Ama anlıyorum. Seni anlıyorum. Bunu neden yaptığını, her zaman yaptığın bu şeyleri. Rook ve Silas için de. Anlıyorum."

Motivasyonlarımın çevremdekilere ne zaman bu kadar şeffaf hale geldiğinden emin değilim ama bu beni rahatsız etmeye başladı. Bir şeyleri neden yaptığım ya da onu ailesinden korumayı neden seçtiğim hakkında konuşmak istemiyorum.

Tek yaptığı kafamı ağrıtmak ve asla cevap alamayacağım sorularla doldurmak.

Ben işimi yaparım, o kadar.

"Özür dileme şeklin bu mu?" Alay ediyorum, konuşmayı hafifletiyorum. "Üzerinde çalışılması gerek."

"Bu lanet hayat boyunca değil." Hoparlöre doğru gülüyor.

İşte böyle. Bu çok daha iyi.

"Sen ve Rook 13. terminalde bir şey buldunuz mu?" Pantolonumun içine girip konuyu değiştiriyorum. "Stephen orada değildi."

"Harika."

"Ama James Whittaker öyleydi."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Coraline'in babası mı?"

Onun olduğu yerde bir kapının kapandığını duyuyorum ve Briar'ın sesi hoparlörden geliyor, bir merhaba mırıldanıyor.

Bana cevap vermiyor, hat sessiz. Kız arkadaşıyla öpüşürken beni sessize alması ne kadar hoş. Yanağımın içini ısırarak saatime bakıyorum.

Lyra şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

Alistair boğazını temizler. "Gece yarısından hemen sonra liman kapısında buluştuklarını ve iki adamdan iri siyah bir spor çanta karşılığında bir dizi anahtar aldıklarını gördük. Rook birkaç fotoğraf çekti ve Silas'a bu fotoğrafları bilgisayarında nasıl çalıştıracağını göstererek onlar hakkında bilgi almaya çalışacak."

İlginç.

"Yani James Coraline'i Stephen'a ulaşmak için kullanıyor. Halka sadık olduğunu kanıtlamak için" diye bitiriyorum.

"Rook'un teorisi de bu."

Yatağıma doğru yürüyorum, incelediğim dosyalara göz gezdiriyorum, topladığımız tüm kanıtlar ve Rook sayesinde polis departmanından çalınan birkaç belge.

Göz gezdirirken, Sage'in babasının eşyaları arasında bulduğu fotoğrafı çabucak buluyorum. Frank Donahue, Greg West, Stephen, Conner ve James'i salonda gösteren fotoğraf. Lyra'dan hepsinin üniversite günlerinde arkadaş olduklarını biliyorduk.

Ama birkaç üniversite partisi ve ağır uyuşturucu, beşini bir seks kaçakçılığı çetesi kurmaya yetecek kadar birbirine bağladı mı? Bu kasabada kaç erkek borçlarını ödemek için kendi kızlarını satıyor? İnsan kaçakçılığının hızlı parası buna değmez gibi görünüyor, özellikle de Whittaker gibi biri için.

İnternette yazdırdığım bir sayfayı alıp içindekileri okudum. "James neden bu işin içinde? Elite, Batı Yakası'ndaki en kârlı petrol mühendisliği şirketlerinden biri. Paraya ihtiyacı olması pek olası değil."

"Açgözlülük iğrenç bir şeydir, böyle insanlar için asla yeterli değildir." Alistair'in sesi acı, kendi ailesinin zenginliğinin tadından nefret ediyor. "Halo'nun gelip giden kızları saklamak için alana ihtiyacı var, değil mi? Elite'in şirket kampüsü üç şehri kapsıyor. Bu bir ton arazi demek."

Şüphe uyandırmadan kayıp kızlarla dolu nakliye konteynerlerini saklamak için bolca yer var.

"Yani Whittaker kızları denizaşırı ülkelere satılmadan önce saklamak için güvenli bir ev sağlıyor. Frank para için sessiz kaldı, Greg bir piyundu ve Stephen da ipleri elinde tutuyor." Parmaklarımı gözlerime bastırıyorum. "Ve elimizde bunların hiçbirini kanıtlayacak somut bir şey yok."

"Bingo."

Sinirli bir elimi nemli saçlarımda gezdiriyorum. Ben bu odada durgun kalırken dünya bensiz dışarıda hareket ediyor. Çocuklar Halo hakkında bilgi toplamaya çalışıyorlar ve ben de cinayet dosyalarına baktım ama hiçbiri işe yaramadı. Hiçbiri bana bu Taklitçi karakterinin kim olduğunu söylemiyor.

Avlanmam sınırlı ve kendimi bu odada kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyorum, işe yaramaz ve amaçsız.

Birbirine uymayan yapboz parçalarını bir araya getirmeye devam ediyoruz ve bunları nasıl düzelteceğimize dair hiçbir rehberlik yok. Bu işe bulaşmanın başından beri kötü bir fikir olduğunu biliyordum, bir kere bulaştık mı biterdi. Bitene kadar durmayacaktık.

Kağıtları yapılmış yatağın üzerine atıyorum, yanlarında duran kitabı almadan önce onları dikkatlice düzeltiyorum.

Parmaklarımı kapağın üzerinde gezdirdim ve Lyra'nın kenarlarındaki dağınık el yazısını görmek için çevirerek açtım. Şerh düşme sanatından hoşlandığını keşfetmiştim ve kısa sürede kendimi kitaplarının kopyalarını ödünç alırken bulmuştum.

"Hayatımda ilk kez aşık olmuşum. Umutsuz olduğunu biliyordum ama bu benim için önemli değildi. Ve bu sana sahip olmak istediğimden değil. Tek istediğim Seni hak ediyorum. Bana ne yapacağımı söyle. Bana nasıl davranacağımı göster. Ne dersen yapacağım."

Altı çizili pasajın yanındaki nota sırtıyorum.

Bu aşk.

Ve onun el yazısının hemen altında benimki var, kırmızı kalem eski sayfalara karşı parlıyor.

Hayır. Bu yersiz bir bağılılık. Adamın kadını sevme arzusu, kadının onu sevmek istememesinden kaynaklanıyor. Şöyle diyebilirsiniz.

Cruel Intentions'daki Sebastian Valmont senin tipin, sevgilim. Bunu kanıtlamak için filme ilham veren metni incelemeye gerek yok.

Bu, içinde sohbet ettiğimiz üçüncü kitap. Elbette onun haberi olmadan, ama bununla ilgili bir şey, vücudunun yakınında olmama gerek kalmadan zihnine daha yakın hissetmemi sağlıyor, sadece en sevdiği kitapların sayfaları arasında var olmak, sanki yanımdaymış gibi düşüncelerini okumak, her bölümde neyi sevdiğini kelimesi kelimesine açıklamak.

"Thatcher, hâlâ orada mısın?" Alistair'in sesi beni kitaptan çekip alıyor. Kitabı kapatıyorum ve cevap vermeden önce yatağa geri

koyuyorum.

"Evet, ne diyordun?"

"Conner Godfrey'in tüm bunların neresinde olduğunu sordum." Adını duyunca irkiliyorum.

"Bir tabutun içinde." Telefonu sıkıca kavradım.

Lyra'ya bakışından nefret ediyorum. Lyra nazik ve bazen fazla güveniyor; onun bakışlarını görmüyor. Kendini bilerek onun alanına nasıl soktuğunu. Havalı öğretmen rolüyle herkesi kandırabilir ama ben hobi olarak adam öldürüyorum.

Bir erkek hakkında bilmeniz gereken her şey onun gözlerinde yaşar ve Lyra Abbott'ı umutsuzca ister, onun iyiliğini ona karşı kullanır, arkadaşlıktan çok daha fazlası için onu kendine çeker.

Ona uzun süre bakan herkes beni rahatsız ediyor, ama en çok

Conner. Çünkü ona gülümsüyor.

O aptal gülümseme.

Göz kamaştırıcı ve sinir bozucu derecede mutlu. Çocukların yazın yakalamaya bayıldığı küçük ateşböcekleriyle dolu bir kavanoz gibi.

Yüzünü aydınlatan ve durduğu her odayı aydınlatan. Gözden kaçırmak imkansız. Dünya bunu nasıl fark etmez, onu nasıl fark etmez, beni aşıyor. Çünkü bir kez fark ettiğinizde, tek gördüğünüz o oluyor. O her yerde var.

Yıllar boyunca onun yüzüyle birlikte büyüdüğünü ama neşesinin hiç azalmadığını gördüm. Lyra ölüm ve karanlıktan başka bir şey olmadığına inanmayı seviyor ama içinde insanları sevmek için yaratılmış bir ruh var.

Gülümsemesi sevgisinin bir işaretidir. Sevgisinin. Başkalarına karşı duyduğu mutluluğun.

Bu bana daha önce hiç yapmadığı bir gülümseme. "Onunla bir sorunun mu var?"

"Sinclair'lere bu kadar yakın olan herkesle bir sorunun var," diye kolayca yalan söylüyorum, dilimi dişlerimin önünde yuvarlayarak.

Kapım çalındı.

Bu yeni bir şey. Sanırım birlikte geçirdiğimiz gece ona bana yaklaşması için biraz cesaret verdi.

"Lyra bugün onunla bir süre konuştuktan sonra kaldı. Ben ayrılmadan hemen önce onları sarılırken gördüm. Bir şey öğrenip öğrenmediğini ona sorun," diye bağıyor Briar odanın içinde bir yerden.

"Elbette." Çenem seğiriyor, omzumun üzerinden kapalı kapıya bakıyorum, onun dışarıda beklediğini biliyorum. "Başka bir şey bulursan beni ara."

Godfrey'den bilgi almak için arkadaşlığını koz olarak kullanması hakkında konuştuğumuzu biliyorum ama bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyor. Ayrıca onunla yirmi saniyeden fazla yalnız kalması fikri de hoşuma gitmiyor.

Öfke damarlarımda dolaşıyor. Godfrey'in bana ait olana dokunmasına izin verirse neler olacağını ona anlattım. Tıpkı dün gece ona söylediğim gibi, ona sahip olamasam da, ona sahibim.

Bu bencilce ve zehirli bir şey ama umursamıyorum. O benim.

Telefonumu yatağın üzerine atıp kapıya doğru yürüyorum. Umarım onu korumaya çalışır - parmaklarının sabah smoothie'mde harmanlanmasını çok daha tatmin edici hale getirecektir.

Ancak kapıyı geri çektiğimde ve onu orada dururken gördüğümde, tüm öfkem rüzgârdaki duman gibi uçup gidiyor, sanki başlangıçta hiç orada değilmiş gibi.

Buz gibi yüz ifadem çözülüyor.

Donmuş yanaklarına bakarken kaşlarımın seğirdiğini ve birbirine yaklaştığını hissediyorum. Dışarıdaki dondurucu soğuklar sıcak evin içinde bedenini titretiyor. Simsiyah saçlarının buklelerine hâlâ kar serpiştirilmiş.

Kışın en sevdiği gül.

Dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırmış, kollarını dikkatlice uzatarak ağır dikdörtgen kutuyu bana uzatıyor, sanki konuşmadan önce tepkimi bekliyormuş gibi tam bir sessizlik içinde.

"Nedir bu?" Sözcükler zihnimde titriyor ama düzgünce çıkıyor.

"Dijital bir piyano." Ağırlığını kaydırarak piyanoyu tutmaya çalışıyor ama zayıf kolları zorlanıyor: "Kuyruklu piyanoyu yeterince hızlı alamadım ve eve nasıl sokacağımdan da emin değildim. Bir sonraki en iyi şeyin bu olduğunu düşündüm."

Karnım dönüyor ve göğsümde bir çarpıntı oluyor. Hiç kimse bana karşı bu kadar nazik olmamıştı.

Ben kabuslardan yapılmış bir adamım. İnsanlar ben yanlarından geçerken çocuklarını daha sıkı çekiyorlar. Lyra'dan önce hiç kimseyi sıcak niyetlerle kucaklamamıştım.

Ben merhameti hak eden bir adam değilim. Özellikle de ondan.

Ama burada duruyor ve her şeye rağmen bana veriyor. Ona söylediğim ya da yaptığım korkunç şeylerin hiçbir önemi yok; bunların hiçbirisi onun bana bakışını, benim ne olabileceğime dair çarpık algısını etkilememiştir.

Sessizliğim karşısında yüzü düştü. Gözlerindeki heyecan benim fark edebileceğim kadar azaldı.

"Eğer beğenmezseniz, geri gönderebilirim. Fişini sakladım, yani önemli bir şey değil. Çok fazla dışarı çıkmadığın için zaman geçirecek bir şeyin olsun istersin diye düşündüm."

Kolumu kaldırıp enseme ovuştururken yüzüm ısınıyor, hâlâ onun tutmaya çalıştığı kutuya bakıyorum. Vücudu çöküyor, eşyayı tutuşunu yeniden ayarlıyor.

Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştım ve teşekkür etmenin genel bir nezaket olduğunu biliyorum ama bu iki kelime yeterli gelmiyor. Aile üyelerimden oluşan kısa listemden hediyeler aldım ama bana hiçbir şey borçlu olmayan birinden hiç almadım.

Söyleyeceğim hiçbir şey içimde olanları anlatmaya yetmeyecek. Bu fiyasko.

Bunu tarif etmenin başka bir yolu yok. İlk defa böyle bir şey yaşıyorum. Organlarımın etrafında yüzen baloncuklar ya da Pop Rocks'ı sindirmek gibi.

Kutuyu ondan alıp odamdaki duvarın dibine oturtuyorum. Ona döndüğümde, sessizliğimi yeterli bir cevap olarak kabul ederek odasına doğru yürümeye başlamıştı bile.

İçgüdüsel olarak elimi uzatıyorum, parmaklarım soğuk bileğini sarıyor. Sanki ona adını seslenmişim gibi bana bakıyor ve nasıl söyleyeceğimi bilmediğim kelimeleri bekliyor.

"Karanlıkta yaşıyorum," diye ağzımdan kaçırıyorum, düşüncelerimi ağzımdan kaçmadan önce yeterince hızlı yakalayamıyorum. "İyilik orada yaşamıyor. Işığı olmayan bir kutu. Dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve o da beni tanımıyor. Nasıl yapacağımı bilmiyorum-"

Aniden duruyorum çünkü gülmek üzereymiş gibi görünüyor ve söylediğim her şey aptalca, parmakları mizahi bir gülümsemeyle kıvrılmış ağzının üzerinde duruyor.

Ağzım bir anda kapanıyor ve ters ters bakıyorum, ama karşılığında kıkırdadığını duyuyorum.

Parmaklarım onu serbest bırakıyor ve menteşelerinden kurtulana kadar kapıyı çarpmak üzereyim. Ama bu sefer onun yerine bana uzandı.

"Bekle, bekle. Sana gülmüyorum," diye nefes alıyor. "Sanırım seni kırdım."

Evet, sanırım beni de kırdın.

Çünkü hiçbir şey doğru çalışmıyor. Bedenimde ya da zihnimde hiçbir şey normal hissettirmiyor ve alışılmadık tepkilerimden nefret ediyorum. Conner Godfrey'e sarılmasına kızdığım günlere geri dönmek istiyorum. Kalabalıkta onun yüzünü görmezden gelebildiğim ya da bu kadar yakın olmanın beni çılgına çevirmediği zamanlara dönmek istiyorum.

Kalbinin benim için attığında neye benzediğini bilmeden önce.

Başımı çeviriyorum, yeşil gözleriyle kendi gözlerimi buluşturuyorum. İkimizin arasında belirsiz bir zemin dalgası uzanıyor. İkimiz de bununla nasıl başa çıkacağımızı bilmiyoruz.

Bu yüzden dürüstlüğü seçiyorum.

En azından bunu hak ediyor.

Yüzünü çevreleyen buklelerden birini tutuyorum, hafifçe çekiştirmeden önce parmağımın etrafında yavaşça döndürüyorum.

Beni korkuttuğunu itiraf etmek zorunda kalmamak için onu kendimden uzak tutmaya çalışıyorum ama nafile. Hiçbir şeyden korkmayan bir adam onun her şeyinden korkar. Beni arzulattığı her şeyden. Bana hissettirdiklerinden.

"Yeteneğin," diyorum, az önceki o çırpınış geri geliyor ve devam etmeden önce duraklıyorum. "Sen güneş ışığıydın."

RÜYA İÇİNDE BİR RÜYA.

ON

Thatcher

"Anne! Anne! Anne!" Uzun mermer koridorlarda koşarken, çoraplarımla yerde kayarken çığlık atıyorum. "Ben yaptım"

Kahkahalarım duvarlardan sekiyor ve heyecanımı zar zor bastırabiliyorum. Anneme sonunda "Brahms'ın Ninnisi "ni baştan sona çalabildiğimi söylediğimde çok mutlu olacak.

Ortakdaki parmaklarımı germeme neden olan zor kısım bile!

Beni çalarken izlemesine bayılıyorum. O ve Baba, çok iyi olmasa bile saatlerce dinliyorlar. Ama önemli değil çünkü annem her zaman bir şarkıyı bitirdikten sonra beni alır ve etrafımda döndürür.

"Schast'ye, benim tatlı, yetenekli oğlum."

Ne düşünürsem düşüneyim, yaptığım her şey onun gözünde harika ve Baba beni bir gün harika yapacak şeyin bu olduğunu söylüyor.

Basamakları ikişer ikişer çıkarak tepeye ulaştığımda babamla konuştuklarını duyabiliyorum. Belki bu gece o da dinlemek ister.

Ellerimi kapıya bastırıp gülümseyerek kapıyı iterek açıyorum. "Anne, gel dinle. Bütün şarkıyı söyleyebilirim!"

Ama başka kimse gülümsemiyor.

Oda hüzünlü ve gri. "Anne?"

Dönüyor, beyaz saçları hareketle birlikte dönüyor. Yüzü ıslak ve kırmızı, daha önce hiç görmediğim bir yüz. İki elinde de torbalar var.

"Seyahate mi çıkıyoruz?" Neden ağladığına şaşırarak soruyorum. Daha önce çok mutluydu.

Bana gülümsüyor, bana doğru koşuyor ve çantalarını bırakıyor. Kollarıyla beni sarıyor ve her şey biraz daha iyi hissettiriyor. O yanımdayken her zaman daha iyi hissediyorum, sanki ne olursa olsun güvendedymişim gibi.

"Thatcher," diye fısıldıyor. "Sen ve ben bir süreliğine gidiyoruz, sadece biz, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, kaşlarım birbirine çarpıyor. "Gitmeden önce durup şu sevdiğim sakızlı balıklardan alabilir miyiz?"

Geri çekilmeden hemen önce kahkahası boynumun kenarını gıdıklıyor, elimi okşuyor ve ellerini yüzümde nazıkçe gezdiriyor, sanki yapmazsa kaybolacağımdan korkuyormuş gibi.

"Elbette, rybka." Dudaklarını alnıma bastırıyor, "YA tak lyublyu tebya, moy milyy mal'chik. Ne olursa olsun, tamam mı? Ne olursa olsun."

Burnunu benimkine sürttüğünde kıkırdıyorum. "Anne, henüz o kadar çok Rusça kelime bilmiyorum!"

Banyo açılıyor, kapı duvara çarparak beni zıplatıyor ve annemin kollarına doğru bir adım daha atmama neden oluyor. Babam odaya giriyor. Çok uzun boylu ve bana her zaman bir gün onun gibi olacağımı söylüyor.

"Merhaba baba," diyorum. "Annem ve ben bir yolculuğa çıkıyoruz!"

Ama gülümsemiyor. Orada öylece durup bize bakıyor, her zaman yaptığı gibi.

"Öyle mi?" diye soruyor, anneme bakıp gülümseyerek. "Henry-"

"Buraya gel, Alexander."

Sesi beni annemin kollarına daha da yaklaştırıyor. Soğuk ve başım beladaymış gibi hissettiriyor. Başımı sallıyorum, ona bakıyorum çünkü onunla gitmek istemiyorum.

"Gidiyoruz," diyor annem ona, ayağa kalkıp beni arkasına sıkıştırarak. "Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim. Senin hakkında konuşmayacağım."

Babamın ayaklarının bize doğru geldiğini görüyorum ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Göğsüme çarptığını hissedebiliyorum ve midem bulanıyor. Babam uzanıp kolumu tuttuğunda bile parmaklarımı eteğinin içine sokarak ona yapışıyorum.

Çok sıkı.

"Baba, canımı yakıyorsun," diye ağlıyorum, elinden kurtulmaya çalışıyorum ama beni bırakmıyor.

"Henry!" Annem bağılıyor, beni bırakması için onu tutuyor.

Ama yapmıyor. Beni yanına çekene kadar daha sert çekiyor ve orada tutuyor. Diğer elimi uzatıp sarsarak uzaklaşıyorum. O üzgünken onunla gitmek istemiyorum.

Sinirlendiğinde çok acımasız oluyor.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve yanaklarımın ıslandığını hissedebiliyorum. "Anne, korkuyorum."

"Hayır," diyor babam bana bakarak. Gözleri o kadar koyu ki neredeyse siyah görünüyor. "Bak ona ne yaptın, Talia. Oğlumuzu zayıf düşürdün."

Annem daha çok ağlıyor. "Henry, lütfen! Onu almama izin ver. Yalvarırım onu almama izin ver, bir daha bizden tek bir fısıltı bile duymayacaksın."

Küçük bedenim titriyor, hıçkırıklar alt dudağımı titretiyor.

Bundan hoşlanmıyorum.

Bunu istemiyorum.

"Yarattığım şeyi mahvetmene izin vermeyeceğim, Talia. O benim oğlum ve onu benden alamayacaksın."

Çığlıklar ve bağırışlar var. Tekrar tekrar annemi çağırıyorum. Sesim boğazımı acıtıyor ve oda dönüyormuş gibi hissediyorum. Bana doğru koşuyor, ben de ona uzanıyorum ama asla başaramıyoruz.

Babam onu geriye doğru itiyor ve o da babama karşı savaşıyor. Artık yapamayana kadar bana ulaşmak için savaşıyor. Babama benzemiyor. Bir canavara benziyor.

Annemin her gece yatmadan önce korkutup

kaçırdıkları. Büyük elleri boğazına sarılır ve-

Aldığım ilk nefes göğsümü acıtıyor.

Şiddetle yutuyorum, yataktan doğrulduğumda ter alnıma yapışıyor. Parmaklarım battaniyenin içine kıvrılmış, parmak eklemlerimin beyazları ay ışığına takılıyor.

Kalbim kulak zarıma çarpıyor ve ağır nefes alış verişimin sesini bastırıyor. Dışarısı hâlâ karanlık ve ev sessiz. Çarşaf lar yatağın kenarından çekiliyor ve kafam sisli hissediyor.

Gecenin bu kısmından nefret ediyorum, özenle şekillendirilmiş rutinimin keşke hiç olmasaydı dediğim tek kısmı.

Normale dönmem yaklaşık beş dakika sürüyor. Nefes alış verişimin düzene girmesi ve beynimdeki sisin dağılması için. Sonra uykuya geri dönüp rüyasız bir uykuya dalabiliyorum.

Saat gibi işliyor. Gençliğimden beri böyleydi.

Bu rüyalar bana haftada birkaç kez geliyor. Bazıları tekrar, bazıları ise yeni. Hepsisi de kontrol edemediğim hayal gücümün ürünü.

Omuzlarımı yuvarlıyorum, ellerimi hayal kırıklığıyla yüzümde gezdiriyorum ve yataktan kalkana kadar kendimi beş dakikalığına rahat bırakıyorum. Benim

Boğazım kurudu ve komodinin üzerindeki su bardağına uzandım ama orada olmadığını gördüm. Duvara dayalı dijital piyanoya bakıyorum, dudaklarımın kenarında bir gülümseme beliriyor.

Kendimi yataktan dışarı itiyorum, kapıyı açarken ağırlığımın altında zeminin gıcırdadığını duyuyorum. Başım zonkluyor ve zonklamayı durdurmak için şimdiden bir avuç dolusu ağır kesici yutmayı planlıyorum.

Ama mutfığa yürüyüşüm rahatsız edici.

Odamın hemen dışında, küçük, dekoratif bir aşk koltuğunun üzerinde Lyra yatıyor. Küçük koltuk kapımın önündeki tırabzana yaslanmış; koyu mor minderler harika bir dekorasyon oluşturuyor ama rahatsız olduğunu biliyorum.

Bir yastığın etrafına kıvrılmış, narin kolu kenarından sarkıyor, vücuduna ince bir battaniye örtülmüş. Saçlarına bakıp sırtıyorum. Düzensiz bir şekilde yüzünün yumuşak hatlarına dağılmış, insanoğlunun mümkün kıldığı her yöne doğru uzanan bukleler.

Ona doğru attığım adımların sesi onu uyandırmış olmalı çünkü elinin tersini gözüne sürterek gözlerini kırıştırdığını görebiliyorum.

"Neden burada uyuyorsun?" Onun uykulu haline soruyorum. Hala yarı uykulu ve savunmasız, bana cevap veriyor.

"Kâbuslar görüyorsun," diye mırıldanıyor halsizce, doğrulmak için tatlı bir zaman ayırarak. "Başladıklarında burada uyuyorum, uyandığında bir şeye ihtiyacın olursa diye."

Lyra esniyor, kollarını başının üzerine uzatıyor. Kazağım vücudunu sarmış, yumuşak karnını ve giymeyi tercih ettiği yeşil iç çamaşırını ortaya çıkarmış.

İtirafından ve benim kıyafetlerimi giymesinden hiç etkilenmedi.

Çenem acı verecek kadar gergin, tırnaklarımın ucu avuçlarıma batıyor.

"Ben kâbus görmüyorum."

Cevabım zekice gelmiyor. Hatta çocukça.

Dün medeni bir an yaşamıştık. Piiano bir barış teklifiydi, kabul ettiğim bir zeytin dalıydı ve şimdi onu ateşe verdi.

"Tamam." Omuz silkiyor, yavaşça ayağa kalkıyor, önümde dururken uyurken olduğundan daha da dağınık görünüyor.

Bunu ne zamandır yapıyor?

"O zaman lanet kapımın önünde uyumayı bırak."

Küfür dilimde yabancı bir tat bırakıyor. Ondan gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yok, özellikle de hayatım üzerinde hiçbir etkisi olmayan önemsiz bir rüyadan sonra.

Öfkem, tamamen uyanması için gereken enerjiyi veriyor olmalı çünkü çok daha canlı, kollarını göğsünün önünde savunmacı bir şekilde kavuşturmuş.

"Hayır," diye açıkladı. "Seni duyuyorum. Saatlerce bağıyor ve yuvarlanıyorsun. Geceleri seni rahatsız eden şey her neyse onunla savaştığını duyabiliyorum."

Onun duruşunu taklit ederek alay ediyorum. "Her zaman bu kadar dramatik misin? Geceleri beni hiçbir şey rahatsız etmez. Senin dışında tabii ki. Senden kaçamıyorum."

Bu konuşma bir duvarla konuşmak gibi olacaktır çünkü dramatik olduğu kadar inatçıdır da. Bir şeye inandığında, onu değiştirecek hiçbir şey yoktur.

"Bunu neden yapıyorsun? Ne zaman insan olduğuna dair en ufak bir işaret göstersen, onu kapatıyorsun." Yanağının içini çiğniyor. "Hissetmenin yanlış bir tarafı yok Thatcher. Duygularının olması seni daha az mükemmel yapmaz."

Azı dişlerimi o kadar sert gıcırdatıyorum ki birkaç dişimi kırdığımdan eminim.

"Scarlett," diye alay ettim, "ben de senin, içinde ölü olan şeylerin güzelliğini takdir edeceğini düşünmüştüm."

İçimdeki hayatı görmeye o kadar kararlı ki.

Sanki çürümüş ve kokuşmuş etle dolu değilmişim gibi.

İyiliğin hala kemiklerimde yüzdüğüne ve duyguları hissetmek gibi şeyler yapabildiğime inanıyor. Bunların hepsi bir hayal; ben onun hayal gücünün bir ürünüyüm. Annesinin ölümüne dayanabilmek için uydurduğu, onu kurtaran bir çocuğun hayali.

Bir rüya onun için sadece bir rüya olamaz. Hayır, ona göre bu benim iblislerle savaşmam.

Bu benim insan
olmam.

Ne kadar acınası.

Tepkisinde öfke alevleniyor, hırçın ağzı devreye giriyor.

"Seni asıp diğer zehirli örneklerle birlikte dolabımda saklamak ne kadar cazip gelse de, neden ölmediğini kabullenmeyi denemiyorsun?"

Beni sonsuza dek cam bir kutuda saklamaktan zevk alacak kadar küçük bir takipçi.

"Beni delirtiyorsun." Ağır bir iç çekiş omuzlarını sarsıyor. "Neden hâlâ

benden saklanmaya bu kadar kararlısın? Aramıza tüm bu duvarları örüyorsun. Kendin konusunda bana güvenebileceğini göstermedim mi?"

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, soğuk bir kahkaha omuzlarımı titretiyor. "Kendine çok fazla kredi veriyorsun. Senden saklanmıyorum."

"Öylesin!" Sesini yükseltiyor ve bana doğru tehlikeli bir adım atıyor. "Beni Taklitçi'den korumaya çalıştığın için mi? May'in peşinden gitti ve şimdi ne oldu? Korkuyorsun-"

Onunla yarı yolda buluşuyorum, nefesim yüzünde gezinirken burnumun ucuyla ona bakıyorum. Ayaklarımız neredeyse birbirine değiyor ve vücudundan dalga dalga yayılan sıcaklığını hissedebiliyorum.

Kirazların sarhoş edici kokusu öfkemi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Gerginlik bedenlerimiz arasındaki boşluğu tüketiyor. Bana karşı duyduğu acının her zerresini hissedebiliyorum, bana dik dik bakarken gözlerinin köşelerinin kırıışmasından anlayabiliyorum.

Korkusuz. Boyun eğmez.

"Yapma"-Tek bir parmağımı kaldırıp tam burnunun önüne doğrultuyorum
-"Bana hakaret et."

Sözleriyle samimi olmak istiyorsa, bu konuşmadan nasıl ayrıldığından ben sorumlu tutulmayacağım.

"Çok fazla rahatladın, evcil hayvan. Sana nerede durduğumuzu hatırlatmak zorunda bırakma beni." Benimle bir daha böyle konuşmasına cüret ederek öfkeleniyorum.

Damarlarımda bilinmeyen hislerden oluşan bir fırtına kaynıyor. Normalde üşüdüğüm yerde şimdi her şey yanıyor. Dayanılmaz bir şekilde kaşınıyor. Her kelime tenimi dayanılmaz bir sıcaklığa kadar ısıtıyor.

"Tanrı korusun, birini kaybetmekten korkuyorsun." Elime vurup suratından uzaklaştırıyor, derisinin yüzeyinin altında sessiz bir öfke gürlüyor. "Tanrı korusun, kendinden başka birini gerçekten umursuyorsun!"

Onu omuzlarından tutup ağzını kapatana kadar sarsma dürtüsü her geçen saniye çok daha çekici hale geliyor.

"Kırılgan hayal dünyanda uydurduğun adam olmadığımı kabul etseydin, bu senin için çok daha az hayal kırıklığı olurdu."

Bakışları erimiş, daha önceki tüm yorgunluğu unutulmuş. Gazap onu uyandırmıştır ve yakın zamanda da gitmeyecektir.

"Neden beni içeri almıyorsun?" diye çıkışıyor, bir soru değil, bir talep.

Burun deliklerim alevleniyor, ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmamak için beynime oksijen gitmesini sağlamaya çalışıyorum. Dönüyorum, o sakinleşene kadar yatak odamın dört duvarı arasında kaybolmaya hazırım, ama o buna izin vermiyor.

"Hayır." Ellerini omzuma koyup beni itiyor. "Beni neden içeri almadığını söyle."

Küçük elleriyle bir itiş daha beni zar zor kımıldatıyor. Saçları güçle savruluyor, güzel yeşil gözlerinden saf öfke gözyaşları dökülüyor.

Yüzümü ona döndüğümde çenem zonkluyor, avuçlarının göğsümü deldiğini hissediyorum.

"Neden!" diye haykırır. "Beni neyden koruyorsun Thatcher? Sadece söyle bana!"

Son bir itiş ve içimdeki baraj yıkılıyor.

Parçalanır, küçük parçalara ayrılır ve yeniden inşa için hiçbir şans bırakmaz.

"Ben!" Bağıriyorum, ses göğsümde yankılanıyor. Kendi sesimi zar zor tanıyorum. Parmaklarım ensesindeki saçlara dolanırken başının iki yanından tutup avuçlarımın arasına hapsediyorum. "Ben, seni inatçı lanet kız. Seni kendimden koruyorum."

Nefes nefese kalıyor, ağzı açık ve gözleri kocaman.

"Seni arzuluyorum," diye nefes veriyorum, itiraf boğazımı keserek dışarı çıkıyor. "Bedenim günün her saniyesinde ve geceleri iki kat daha fazla seni istiyor. Seni en akıl almaz şekillerde, seni korkutacak şekillerde istiyorum."

Alnım onunkine değiyor ve nefesi yüzümde gezinirken gözlerim kapanıyor. Zihnimdeki yorgunluk beni ele geçiriyor, beni zayıflattığı tüm yollar bu loş koridorda gün ışığına çıkıyor.

Onu delirtiyor muyum? Buna ne diyorsun?

Parçalanıyorum, kimliğimin menteşeleri kırıldı ve artık kim olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Başkasını önemseyen biri nasıl olunur bilmiyorum. Babamın beni yaptığı şeyden başka nasıl bir şey olacağımı bilmiyorum.

"Dokunmaya açtım ve şimdi sen beni doyurdun." Saçlarını sıkıca kavriyorum, burunlarımız birbirine sürtünüyor. "Tabii ki sana açım."

Şokun etkisi o kadar geçti ki ellerinin tenimi aradığını hissedebiliyorum, parmakları beni tutarken yanaklarımda geziniyor.

"O zaman al beni. Al beni, Thatcher. Kendimi sana vermeme izin ver."

Alt dudağımı ısıriyorum, başımı hafifçe eğiyorum, kaşlarım zihinsel ıstırap içinde çatılıyor.

"Yapamam," diye inledim. "Bunu yapmana izin veremem." İstedğim tek şey bu.

Geceleri beni uyutmuyor. Ona duyduğum özlem beni rahatsız ediyor. Kahretsin, ona her şekilde sahip olmak istiyorum, ama sadece- "Neden?"

O kadar nazık, o kadar Lyra ki ağzından başka bir kelime duymaya bile tahammül edemiyorum. Başımı onunkinden kaldırıp başparmağımı gözyaşı lekeli yanaklarına sürüyorum.

Gözlerine bakıyorum, bunu görmesini istiyorum, ne dediğimi duymasını istiyorum ki anlasın.

"Sana istediğin şeyi vermekten acızım." Boğazım düğümlendi. "Bir ilişki mi? Seni seven bir adam? Ben asla öyle olamam. Benden hep daha fazlasını isteyeceksin ve benim verebileceğim daha fazla bir şey yok. Ben umursamaz ve soğuk biriyim. Aşk benim dünyamda yaşamaz. Ben bir katilim, sevgilim. Olacağım tek şey bu."

Güvenlik açığı.

Bu beni derimden dışarı kıvrınmak istememe neden oluyor.

Zihnimdeki bu yerin kilidini açtım ve bu nedenle ortaya çıkan bu kelimeler, yüksek sesle söylenmek için sonsuzlukları beklemiş gibi hissettiriyor. Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak; ne kadar trajik bir şekilde biterse bitsin, ben asla eskisi gibi olmayacağım.

Sonsuza dek bir parçam açık kalacak, onun vücudunun şekliyle oyulmuş olacak.

"Beni korumana gerek yok, senden bile." Bana daha sıkı sarılıyor, sanki dokunuşu kelimeleri tenime işleyecekmiş gibi. "Bana verebileceğin her şeyi alacağım, bunu görmüyor musun? Sensiz yaşamaktansa sana böyle sahip olmayı tercih ederim. Dışarıda benim için başka kimse yok. Ben senin için yaratıldım."

Fiziksel acı içimi parçalıyor. Asla açıklayamayacağım bir şekilde, unutmak için her şeyimi verebileceğim bir şekilde acıtıyor.

Ellerimi geri çekip bileklerine dolayarak ellerini göğsüne doğru, yüzümden uzağa itiyorum.

"Lütfen Thatcher," diye fısıldıyor, dudakları gözyaşlarıyla parlıyor. "Keskin kenarların bana zarar vermiyor."

Onun alanından geri adım atmak, bizi hayatta tutan sıcaklıktan gittikçe uzaklaşarak soğuğa doğru yürümek gibi hissettiriyor.

Odama doğru yürüyorum, kapıda duraklıyorum.

Keşke kadere inanmadığımı söyleyebilseydim, ama eğer gerçek olsaydı, sanırım ben de onun için yaratılmış olurdum.

"Dikenler güllere ne söylemek ister biliyor musun, sevgili hayalet?" Omzumun üzerinden bakıyorum, ona bakarak kendimi daha çok incitiyorum.

Alt kattaki mutfaktan gelen ışık trabzanın üzerinde parıldıyor ve onu loş turuncu bir ışıltıyla giydiriyor. Kazağımın kolları minik ellerini örtüyor ve belinin hemen altına iniyor. Kader gibi şeylere inanmak istemenize neden olacak şekilde kaotik ve tuhaf olan her şeye sahip.

Çünkü hiç kimse bu kadar güzel doğmaz. Bu dayanılmaz güzellikte.

"Daha fazlasını hak ettiklerini," diye başlıyorum. "Sen benim hak ettiğimden daha fazlasını hak ediyorsun.

sana veremem. Ben senin kalbini tutmaktan, ona bakmaktan acizim. Onu bana vermeyi bırak. Onu sonsuza dek öldürmeden önce dur."

Bu, son nefesimi verene kadar içimde yaşayacak bir gece olacak. Gözlerindeki bakış, onu yok etmenin cezası olarak zihnimin derinliklerinde yaşayacak.

Odama doğru bir adım daha atıyorum, kapıyı tutup yarıya kadar kapatıyorum.

"Seni boş bırakmak istemiyorum, Scarlett. Beni seni boş bırakmaya zorlama."

DELIVERY MAN

ON BİR

Lyra

Hollow Heights sessiz, ürkütücü bir şekilde.

Öğrenciler Noel tatilinden döndüklerinde genellikle hayat dolu olur. Arkadaşlar bir araya gelir, hikayelerini paylaşır ve yatlarının büyüklüğü ya da tatil için nereye kayak yapmaya gittikleri hakkında gülerler.

Ama mermer koridorlarda yürürken ayak seslerimi duyabiliyorum. Etrafta karla pek ilgisi olmayan kasvetli bir hava var. Korku öğrenciler arasında yayılmıştı. Bazıları geri dönme zahmetine katlanmamıştı; aileleri, kızların kaybolması ve yer yer ortaya çıkması durana kadar çocuklarının eğitimlerine internet üzerinden devam etmelerini talep ediyordu.

Okul kaos modunda, bağışçılara ve endişeli ebeveynlere her şeyin halledildiği ve kampüsün katılım için hala güvenli olduğu konusunda güvence vermeye çalışıyor.

Ama öyle mi? Hollow Heights katılım için hiç güvenli oldu mu?

Bu okul, ne kadar prestijli olursa olsun, tehlike peşini bırakmıyor. Hayalet söylentilerinden kurtuldu ama artık artan ölüm listesini gizleyemiyor.

Her sınıf için bir toplantı düzenleniyor; okul, katil yakalanıp gözaltına alınana kadar ileriye dönük güvenlik protokollerini gözden geçirmek istiyor.

Çorak avluda koşarken kapüşonumu kafamda daha da yukarı çekerek kendimi dondurucu rüzgârdan koruyorum. Uzun sütun dizilerinin arasından geçerken botlarım yere vuruyor, aralarındaki boşluk açılıyor ve karın içeri girmesine izin veriyor.

Kennedy Bölgesi'ndeki binaları birbirine bağlayan sütunlar kampüste yürümeyi en sevdiğim yerlerden biri. Sahile vuran dalgaların sesi hemen sağımda kükrer ve eğer zamanım olsaydı, fırtınalı okyanusa bakardım. Kış geldiğinde nasıl görüldüğüne bayılıyorum. Deniz azgın bir obsidyen rengine bürünür ve aşağıdaki sivri kayaların kapaklarında ince bir kar parıltısı vardır.

Briar'a ilk geldiğinde bu salona dadanan hayaletten bahsetmişim, ona aşık olan bir kızın ruhu olduğu söylenen hayaletten.

İngilizce profesörü ve kırık bir kalple ölüme atladı.

Birinci sınıfta gece yarısı buradan geçerdim, acaba dedikleri gibi çılgınlıklarını duyabiliyor muyum, yoksa üst sınıfların yeni öğrencileri korkutmak için kullandıkları efsanelerden biri mi diye merak ederdim.

Hayaletleri düşünmekle meşgulüm, onsuz yaşamaktansa ölmeyi tercih edeceğiniz kadar derin bir saplantıyı düşünürken zihnimde kayboldum, bedenim bir başkasıyla çarpıştığında. Çarpmanın şoku ciğerlerimdeki nefesi bir anda kesiyor.

Elimdeki tüm eşyalar, diğer kişinin taşıdığı her neyse onunla birlikte yere çarpıyor. Düşen kalemler soğuk zeminde takırdıyor ve Dünya gezegeninde duymak istediğim son ses kulaklarıma çarpıyor.

"Yürüdüğün yere daha çok dikkat et, ucube."

Gözlerimi deviriyorum ve bu karşılaşmadan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşabilmek için çömelerek eşyalarımı alıyorum.

"Sen de bana rastladın, göt herif," diye mırıldandım. "Biliyorsun, bunu söylemek nezaket gereğidir-"

Kitaplarının sayfaları arasından kare şeklinde kolalı beyaz bir kâğıt parçası fırladı. Gözüme tanıdık gelmeseydi fark etmezdim, gözden kaçıırırdım.

Kâğıdı yerden kapıyorum, kâğıttaki kelimeleri tekrar tekrar okurken ellerim titriyor.

Eğer sana sahip olamazlarsa.

Sadece arkadaşlarını alacaklar.

Dışarı çık. Dışarı çık. Nerede olursan ol.

X

Bunlar Thatcher'ın May ölmeden hemen önce aldığı tehditlerdir.

Kelimeler, T harfinin üzerindeki fazladan çarpı işaretine kadar aynı el yazısıyla yazılmıştı. Hepimiz taklitçi katilin bunları Thatcher'ı test etmek, onunla oynamak için bir oyun olarak gönderdiğini düşünmüştük.

Bu durumda Taklitçi "Easton" mu oluyor?

Kâğıdı sıkıca kavıyorum, yavaşça ayağa kalkarken ellerimde eziyorum. Bakışlarını dizginlenemez bir öfkeyle karşılıyorum. May'i o öldürmüştü. Thatcher'a komplo kuran oydu. Onu neredeyse kaybetmeme neden oluyordu.

İntikamın tadına bakmak için ağzım sulanıyor.

Easton Sinclair üst düzey bir pislik, ama bir katil mi? Ona bu krediyi vermemiştim.

Sarı saçları rüzgârda savruluyor, yüzünü itiyor ve küçümseme dolu mavi gözlerini ortaya çıkarıyor. Görünüşe göre aramızdaki hisler karşılıklı. Onu bu binanın yanından aşağı atma ve keskin kayalara saplanmasını izleme fikri giderek daha çekici hale geliyor.

Ama eğer bundan o sorumluyorsa, ölümünün yavaş olmasını istiyorum. Hayatımda incittiği her bir kişi için bir kesik.

"Postacı olarak işe mi girdin, Sinclair?" Kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum, zihnimdeki bulmacanın parçalarını çekiştirerek onları birleştirmeye çalışıyorum. "Kadınları kesmek ve vücut parçalarını dağıtmak seni yeterince meşgul etmiyor mu?"

Easton'ı ilkokuldan beri tanırım. Sahip olduğu hak duygusu ona küçük yaşta yerleşmişti. Her zaman altın çocuk, Ponderosa Springs'in gözbebeği, "itibar" kelimesinin ne anlama geldiğini anlamadan önceydi.

Bir katilin kalbi, üçüncü sınıfta dizinin derisi yüzüldüğünde ağlayan çocuğun içinde mi yaşıyordu? Bunca zamandır her şey iyi hazırlanmış bir maskeden ibaretken, yüzeyin altında mı yaşıyordu?

Çenesi seğiriyor ve şimdi bile, ne kadar korkutucu olmaya çalışsa da, bırakın birden fazlasını, birini öldürebileceğine kendimi inandıramıyorum. Böyle bir şeyi başarabilecek kadar zeki olduğunu düşünemiyorum ama başka ne düşünebilirim ki? Tüm oklar onu gösterirken mi?

Bizi Halo'nun izinden uzaklaştırmak için birimizi cinayetle suçlamaktan daha iyi bir yol var mı? Sanırım bu komplo babasına kaldı ve herkes sevgili babasının ne istediğini bilir, Easton verir.

"Erkek arkadaşının aksine, hapisane benim beş yıllık planımda yok," diyerek porselen kapaklı dişlerini göstermek için sırtıyor.

Çocukların Ponderosa Springs ormanında birini öldürdüğüne tanık olduğumuz andan beri birbirimizin etrafında dans ediyorduk. Easton ne yaptığımızı biliyordu, biz de onun Halo'ya karıştığını biliyorduk ama mesele bunu kimin önce kanıtlayacağıydı.

Bu, dahil olduğumuzu kabul etmeye en çok yaklaştığımız an oldu ve bu konuda bir şeyler doğru gelmiyor.

"Bu suratla hâlâ aday olmayı düşünüyor musun?"

Kaşlarını çatarken çenesindeki yaralı deri dalgalanıyor. Ezilmiş, gerilmiş beyaz deri, Rook Van Doren'ı biraz fazla zorladığınızda neler olduğunu her sabah ona hatırlatıyor.

Calmy, kitap çantasının askısını yeniden ayarlamadan önce eşyalarını yerden alarak aşağı iner. Easton hâlâ dokunulmaz olduğuna inanıyor. -Neden yapmasın ki? Babası o doğduğundan beri hayatının her bir parçasını düzeltmiş ve idare etmişken. Tabii ki etkilenmedi.

"Bastığın yere dikkat et Lyra." Boğazının arkasından mırıldanarak bana göz kırpmıyor. "Bana biraz fazla yaklaştığında ne olacağını zaten biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimin arkasında kırmızı ışıklar yanıp sönüyor. Galonlarca domuz kanıyla boğulmuş nefes alamama hali. Anıyı yutuyorum, zihnimin derinliklerine itiyorum.

"Senin için geride ne bıraktığımı söylediler mi?" Bana dokunduğu için piyonunun gözlerine sapladığım bıçakları düşünerek genişçe gülümsüyorum.

Gözlerindeki parıltı fark etmem için yeterince titriyor.

"Birini suçlamak istiyorsan," diye suçluyorum, "neden Rook olmasın? Kaybettiğin küçük bir deriyi geri alırdın. Baban bunun çok açık olduğunu mu düşündü?"

O olup olmaması önemli değil çünkü o biliyor.

"Ucube gösterisi, hepsi söylenti. O not sana hiçbir şey anlatmıyor. Yani -" Çenesini ovuşturuyor, sırtıyor. "-Bu kağıdı daha önce hiç görmedim bile. Onu sen yerleştirmiş olabilirsin. O psikopatın adını temize çıkarmak için her şeyi yaparım, değil mi?"

Thatcher'dan bahsedilince gözlerimi kısarak baktım.

Haklı, kulaktan dolma. Belirsiz bir zeminde duruyorum ama emin olduğum bir şey var, Easton söylediğinden fazlasını biliyor. İhtiyacımız olan her şeyi biliyor ve önümde sallıyor.

Easton yanımdan geçmek için bir adım öne çıkıyor, uzaklaşmaya hazırlanıyor ama ben omzunu tutuyorum. Tırnaklarım gömleğinin kumaşına batıyor ve bakışlarını yavaşça elimin vücudunda olduğu yere çeviriyor.

İçimden pervasızca bir şey yapmak geliyor, mesela bizi Kennedy Hall'a musallat olan ve Hollow Heights'ın tarihinde sonsuza dek yer alacak yeni korkunç hikaye yapmak gibi. Öğrenciler bunu orman yangını gibi yayacak ve bu olay tüm arazide rezil bir şekilde yaşayacak.

Ne kadar kan olduğu hakkında fısıldaşırlardı. İnsanlar önce ellerini mi yoksa ayaklarını mı aldığını tartışırdı ve birisi yaratıcı olur ve

Bağırsaklarını kolye olarak takarken beyaz zemini kırmızıya boyayarak karla kaplı avlularda gezindiğimi söyleyin.

"Eğer cinayet işleyen sen değilsen, varsayımsal olarak konuşuyorum-" Dilimi dişlerimin arasında gezdiriyorum. "-Neden Thatcher'ı uyarmak için notlar gönderdin? Bize yardımcı olacağını bildiğin halde neden?"

Aldığı ilk uyarı ona Ponderosa Springs'i terk etmesini söylemişti, bu da cinayetler başlamadan önce adını temize çıkaracaktı. Bu bir uyarıydı, tehdit değil.

Easton'ın Taklitçi olduğuna inanmam gerektiğini biliyorum ama bu konuda bir şeyler doğru gelmiyor. Yine de, o mektupları onun yazdığını düşünüyorum. Bu konuda tamamen yanılıyor olabilirim, sadece teslimatçı da olabilir. İnsanları öldürüyor da olabilir, ama ben içgüdülerime güveniyorum ve umarım bu işi berbat etmem.

"Varsayımsal ya da gerçek, sana yardım etmek için hiçbir şey yapmazdım." Geri adım atmamı sağlayacak kadar büyük bir güçle kolunu kavrayışından çekti.

"Canın cehenneme, Sinclair. Sage bir konuda haklıydı - babanın hastalıklı oyunları için bir kukladan başka bir şey değilsin. Acınacak haldesin," diye alay ediyorum. "Hak ettiğini bulacaksın ve ben sabırsızlanıyorum."

"Sen ve peşinden gittiğin o beleşçiler onu öldürteceksiniz." Dişlerini göstererek parmağını işaret ediyor. Öfkesinin sıcaklığının yüzümde yayıldığını hissedebiliyorum. "Sana söz veriyorum Lyra Abbott, eğer bu olursa, hepinizi paramparça etmekten beni alıkoyacak hiçbir şey olmayacak."

Sözleri karşısında irkilerek geri çekildim.

"O mu? Mary mi?" Onun bununla ne ilgisi var diye kafam karışarak soruyorum. "Merak etme, orospu kız arkadaşın sikilecekler listesinde değil. Sage'in artıklarını yemeye devam etmekte bir sakınca görmeyecektir."

"Rook ona dokunmadan önce de benimdi." Dudaklarının kenarlarında çarpık bir gülümseme belirliyor. "Yatakta inleme şeklinden en sevdiği dondurma çeşidine kadar onun boş hayalleri hakkında her şeyi biliyorum."

Mary hakkında konuşmuyordu.

Sage hakkında konuşuyordu.

"Van Doren'ın bana duyduğu nefretin hiçbir miktarı bunu değiştirmeyecek. Ne kadar çok isterse istesin."

Ona yaşattığı onca şeyden sonra arkadaşımı önemsediyiğini iddia etme cüretini göstermesi karşısında benim de öfkem kabarıyor. Yaşadığı onca cehennemden sonra umursuyormuş gibi mi davranıyor?

Hayır, Easton gibi adamlar oyuncakları artık onlara ait olmadığında gururları inciniyor.

Alay ettim. "Çok yüzsüzsün Sinclair. Bunu Sage'i korumak için yaptığına inanmamı mı istiyorsun? Sen lanet olası bir hayalperestsin! Kız kardeşi soğukkanlılıkla öldürülürken öylece oturdun ve onu bir akıl hastanesinde çürümeye terk ettin, herkesin onun delirdiğini düşünmesine izin verdin."

Tüm duyguları kayboluyor, bakışları soğuyor.

"Neye istersen ona inan." Omuz silkiyor. "Hepimiz Ponderosa Springs'teki ailelerin hayatta kalması için neye ihtiyacımız varsa o oluruz."

I-ÇEART ŞEKLİNDE KUTU

ON İKİ

Lyra

"Sokağa çıkma yasağı uygulamasına uymanızı ve çiftler halinde seyahat ettiğinizden emin olmanızı tavsiye ediyoruz. Yalnızsanız hedef alınma olasılığınız daha yüksektir." Odette Marshall koltuk sıralarının önünde duruyor. "Herhangi bir sorunuz var mı?"

"Taklitçi bir psikopat mı?"

Seyirciler arasında daha fazla el havaya kalkarken, koltuğuma daha da gömülerek ve beremi gözlerimin **ü z e r i n e** çekerek dışımdan inliyorum.

"Evet," diye cevaplıyor ortağı Gerrick Knight. "Bir sadist. İnsan hayatına saygı duymayan ve duygulardan yoksun biri."

Nüfusun yarısından fazlasını tasvir edebilecek bir resim çiziyorlar, ancak şu anda herkesin aklında olan tek bir görüntü var.

Thatcher Pierson.

"Bu çok aptalca," diye mırıldanıyor Sage nefesinin altında.

Ben de başımla onaylıyorum.

Bazıları nasıl güvende kalacaklarını öğrenmek umuduyla burada olsa da, hepsi olmasa da çoğu akbabalar gibi oturup ziyafet çekecekleri bir kırıntı bekliyor ve federal ajanlar Thatcher'ın tek şüphelileri olduğunu kabul edene kadar sabırla bekliyorlar.

"Evet, beyaz bluzlu olan sen."

"Yani," diye mırıldanıyor, "onun bir erkek olduğundan tamamen emin misin?"

"Evet, profilimize göre katilin bir erkek olduğunu belirledik," diye devam ediyor Odette, bana odaklanmadan önce dikkatli gözlerle kalabalığı tarayarak. "İnanılmaz derecede manipülatif olacak, kadınların arasına karışabilecek ve çok az mücadele ile onları cezbedebilecek. İyi giyimli, çekici ve son derece zeki olacak. Gerçek bir psikopat."

Sanki bu sözleri duymamı istiyormuş gibi kıpırdamadan bakışlarımı tutuyor.

Beni korkutmaları için.

Çılgılık atma isteğimle savaşıyorum.

O olamayacağını anlayana kadar ayağa kalkıp bağırarak.

Söylediği her şey doğru olabilir ama son kısmı değil. Thatcher bir psikopat değil.

Düşünmesi garip ve bunu yüksek sesle söylersem birkaç kişinin başını döndüreceğini tahmin edebiliyorum, ama bunun gerçek olduğunu biliyorum. Öldürme dürtüsü ve soğuk tavırlarının aksine, o bir psikopat olarak doğmadı.

Biri tarafından şartlandırıldığına inanıyorum.

Tutuklanmasından, hatta ölümünden çok sonra bile devam etmesini isteyecek kadar kendi mirasına takıntılı bir adam tarafından hazırlanmış, yontulmuş ve ayarlanmış. Henry, Thatcher'ı genç yaşta başkalarını hissetmekten ve önemsemekten aciz olduğuna inandırarak istismar etti.

En ufak bir duygu belirtisi gösterdiğinde işkence görüyor ve aşağılanıyordu. Beyniniz hayatta kalmak için gerekeni yapmadan önce ancak bu kadarına dayanabilirsiniz. Bu yüzden Thatcher onu kapattı ve bir gün kendini hiç hissetmediğine ikna edene kadar önüne çıkan her iyiliği öldürmeye başladı.

Ama tüm bunların altında, adamın altında, hayalleri olan bir çocuk var. Babası olmasaydı bir şansı olabileceğini düşünen bir çocuk. Keşke dünya onu bu kadar soğutmadan önce onu görebilseydim.

Hâlâ bir katil ve büyük olasılıkla kötü huylu bir narsist ama Thatcher bir psikopat değil. O sadece psikopat olması için yetiştirilmiş bir çocuk.

Dün gece gördüm.

Önemsediğinde, hissetmesine izin verdiğinde neye benzediğini ve bunu anlamadığı için bunun onun için ne kadar acı verici olduğunu gördüm. Bir kurt tarafından büyütüldüğünüzde, tek bildiğiniz kesik dişler ve vahşi bir açlıktır. Yumuşaklık, nezaket, duygu, hepsi yabancı kavramlar.

Bir sabah uyanıp gökyüzünün bunca zamandır yeşil olduğunu öğrenmek gibi. Herkes bunu biliyordu ama siz karanlıkta kalmıştınız.

Koridorunda, tüm öfkenin altında, kendinden, yapabileceklerinden o kadar korkan bir adam vardı ki, beni incitmektense inkar etmeyi tercih etti. Bu onun kendinden başkasını ilk sıraya koyması, beni ilk sıraya koyması.

Thatcher beni boş bırakmak istemiyor, ben de onu yalnız bırakmak istemiyorum.

"Hanımlar, lütfen birbirinize dikkat edin." Conner'ın sesinin odada yankılandığını duyunca gözlerimi kırıştırdım. "Endişe verici bir şey duyan ya da gören olursa lütfen bana haber versin, sizi bu dedektiflerle bağlantıya geçirmekten mutluluk duyarım. Kapım her zaman açık."

Odette ve Gerrick kapanış konuşmalarını yapmadan önce Conner sıcak bir şekilde gülümsüyor. Biz dağılmadan önce bir on beş dakika daha sürüyor. I

sırt çantamı omuzlarıma çekiyorum.

Briar telefonuna bakarak, "Alistair buluşup Easton'la olanlar hakkında konuşmak istiyor," diyor. "Bir sonraki dersinizden önce vaktiniz var mı?"

"Evet, bir saatim var." Oturduğum yerden kalktım.

"Lyra," diye mırıldandı Sage yanımda, kulağının arkasındaki birkaç saç telini okşayarak, "senden yalan söylemeni istemiyorum, o yüzden söylediğimi düşünme, ama lütfen Easton'ın benimle ilgili söylediklerinden bahsetmesek olur mu?"

Kaşlarım birbirine çarptı. "Neden? Sorun ne?"

"Hiçbir şey, hiçbir şey." Başını sallıyor. "Rook öğrenirse onu uçurumun kenarından döndürmek imkânsız olur. Onu tekrar kaybetmeyi kaldıramam."

"Sage, onu kaybetmeyeceksin. Sen istesen bile o seni asla terk etmez."

Rook Van Doren'ın Sage Donahue'yu terk etmesine imkan yok. Bu her evrende fiziksel olarak imkansızdır.

"Öğrenirse ben de öğrenirim. Bu işin peşini bırakmayacaktır - onu öldürmek gibi dikkatsiz bir şey yapana kadar onu yiyip bitirecektir. Easton yüzünden, benim yüzümden hapse girmesine izin vermeyeceğim. Bunu yapamam."

Omzunu ovuyorum, sesindeki korkuyu yatıştırmaya çalışıyorum. "Seni bu işin dışında tutacağım, söz veriyorum."

Başını sallayarak teşekkür ediyor, kolunu omzuma doluyor ve beni kısa bir kucaklaşmanın içine çekiyor. Üçümüz birlikte sınıfın önüne doğru yürüdük ve hâlâ odada bulunan dedektiflerle konuşan kız grubundan kaçtık.

Neredeyse kapıdan çıkmak üzereydik ki parmaklarımın üst koluma dolandığını hissettim.

"Lyra."

Dönüp Conner'a bakıyorum. Gözlüklerini düzeltiyor ve bana sırtlıyor. Beni Thatcher'dan uzak durmam konusunda uyarması ağzımda ekşi bir tat bırakmıştı ama o hâlâ benim arkadaşım.

Yaz boyunca hala oradaydı ve içten içe sadece doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmaya çalıştığını biliyorum. Onun yerinde olsaydım farklı bir şey yapacağımı söyleyemem.

Artık ondan biraz daha endişeliyim. Stephen'a çok yakın ve onun bu işe karıştığına inanmak istemesem de, tüm işaretler onun bu karmaşanın tam ortasında olduğunu gösteriyor.

"Ne var ne yok?" Ağzım kapalı bir şekilde gülümseyerek soruyorum.

"Sizi ofisimde görmek istedim. Onu bir saniyeliğine çalmamın sakıncası var mı hanımlar?"

Briar ve Sage pasif bir şekilde ona bakıyorlar, bana bakmadan önce ikisinin de yüzünde sıcak ya da hoş bir ifade yok.

O bakışı bilirim. "Bu sürüngenle gitmende bir sakınca var mı, yoksa seni kurtarmamız mı gerekiyor?" bakışı.

"Siz gidin. Sonra sizinle kütüphanede buluşuruz."

Conner'ın konuşmak istediği şeyin Rook ve Alistair'i bilgilendirmek kadar önemli olmadığını biliyorum ama en azından ondan daha fazla bilgi alabilirim. Ayrıca, bir süredir konuşmadık. Arayı kapatmak iyi olabilir.

Briar, Conner'a bir kez daha ters ters bakıp Sage'i odadan çıkarken takip etmeden önce, "Bir şeye ihtiyacın olursa bize mesaj at," diye güvence veriyor.

"Gidelim mi?" diye teklif etti, ben de başımı salladım.

Onu koridorda takip ediyorum, ofisine kadar olan kısa mesafeyi. Godfrey kapıyı sonuna kadar açıyor ve geçebilmem için açık tutuyor.

Yanından geçerken omzum göğsüne sürtünüyor. Thatcher'ın, Conner bana tekrar yaklaşırsa neler olabileceğini hatırlatan anısı aklıma geliyor. Aramızdaki mesafeyi korumak için zihnime bir not alıyorum.

Thatch'in duygusuz bir psikopat olduğuna inanmasam da blöf yapmadığını biliyorum. Eğer bir şey söylüyorsa, ciddidir ve gereksiz yere kan dökülmesini önlemeliyiz.

İkimiz de içeri girdiğimizde, duvarlarını kaplayan gömme raflar boyunca uzanan kitap sıralarını incelemeyi kendime görev ediniyorum. Çoğu akademik çalışmalardan oluşuyor, ancak bilimsel materyallerin arasına yerleştirilmiş birkaç cevher de var.

Ağır ahşap masadan deri koltuğa kadar her şey koyu maun renginde. Sağımdaki iki pencerenin önüne bir satranç takımı yerleştirilmiş ve hemen yanında kahverengi bir dünya küresi duruyor. Cesur, zengin ve Conner'ın kişiliğini tam olarak yansıtıyor.

"Voltaire?" Parmağımı ünlü filozofun duvardaki çerçeveli resminde gezdiriyorum. "Seni Sokrates tarzı bir adam olarak düşünmüştüm."

"Her insan yapmadığı tüm iyiliklerden suçludur," diyor arkamdan bir yerden. "Babam bana çocukken Voltaire okumuştur."

Sırıtiyorum, arkamı dönüyorum. "Dr. Seuss'u bitirdi mi?"

"Çok komik, Bayan Abbott." Sırıttıyor, masasına yaslanıp kollarını önünde kavuşturmadan önce başını biraz sallıyor. "Felsefe sever misiniz?"

"Dürüst olmak gerekirse şairleri tercih ederim."

"Umarım bana karşı her zaman dürüst olursun." Bana el sallıyor. "Gel, sohbet edelim."

"Eğer bu benim yeni projemle ilgiliyse, sana bunun bir sır olduğunu söylemiştim. Bittiğinde görmek için beklemen gerekecek," diye alay ediyorum, masanın etrafından dolaşarak birbirimize bakıyoruz.

"Kısa süre içinde Hayes ile genetik dersiniz olduğunu biliyorum."

Kaşlarım birbirine çatıldı, telaşlandım ve düşüncelerimi kendime saklayamadım.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Yeni dönem başladı. Ders yüküm sonbahardakinden tamamen farklı. Özel olarak bakmadığı sürece, ne aldığımı bilemez.

Ellerini masanın kenarına dayayarak kıkırdıyor. "Lyra, bana kaç kere sinyal yollarını öğrenmekten korktuğunu söyledin?"

Başımı sallarken dişlerim yanağımın iç kısmını ısırtıyor.

Muhtemelen haklıdır. Son zamanlarda olanlardan sonra paranoyam beni şaşırtmadı. Özellikle de Conner'ın arkadaş seçimini düşünürsek. Ama o bu üniversitede bir profesör ve hangi dersleri aldığımı bilmesi garip olmazdı.

"Unutmuş olmalıyım," diye düşünüyorum yüksek sesle, sırt çantamın askılarına tutunarak.

"Stresli görünüyorsun Lyra. Thatcher'la aynı sosyal çevrede olduğunuzu biliyorum ve büyükannesine olanları duydum. Korkunç bir şeydi ve onun kayıp olması herkesi derinden etkiler."

Conner başını eğiyor, yara bere olup olmadığını kontrol etmek istercesine beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Sanırım sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." Sesim rahat havada bir kırbaç gibi şaklıyor, amaçladığımdan çok daha sert çıkan yersiz bir tepki. Bu konuşma konusuyla ilgili bir tür refleks. Tavrı değişikliğim Conner için de bir şok olmuş olmalı çünkü çenesindeki kaslar seğiriyor.

Masayı hafifçe sıkıca kavrayışını izliyorum. Son niyetim onu gücendirmek ama Conner Godfrey'le olan arkadaşlığımı gücendirmek endişelerimin en küçüğü. Stephen'la olan niyetimizden şüphelenmesine izin veremem, onu çivileyecek bir şey bulmaya ne kadar yakınız.

Bu, topladığımız tüm bilgileri mahvedebilirdi, çünkü duygusal geri tepmemi kontrol edemiyorum.

"Özür dilerim." Parmağımdaki yüzüğü çevirip titrek bir nefes veriyorum. "Uzun birkaç ay oldu. O yara taze, sadece benim için endişelendiğini biliyorum. Beni affeder misin?"

Yüzündeki boş ifadeyi kırıpıştırmadan önce bana boş boş bakıyor. Normal, rahat gülümsemesi geri geldi.

"Çoktan affedildim. Duygularınız için özür dilemeyin Bayan Abbott. İnsanlar hakkında sizin kadar tutkulu hissetmek bir armağan."

Hepimizin iyiliği için bunun benim tarafımdan yapılmış bir hata olmadığını umarak ona özür dileyen bir gülümseme veriyorum.

"Şimdi seni zindanımda uyuşturmamın sebebine gelelim." Ellerini önünde kavuşturarak boğazını temizliyor. "Dartmouth'taki adli entomoloji programı bana başvuruyu reddettiğinizi bildirdi."

Hay sikeyim.

Bunu tamamen unutmuştum.

"Conner, ben de seninle bu konu hakkında konuşacaktım." Alt dudağımı ısııyorum, nedense endişeliyim. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum; o benim akıl hocam olarak gördüğüm bir insan ve bana bu fırsatı verecek kadar inandı. Tabii ki ona teklifi reddettiğimi söylerken gerginim.

"Bu fırsat için minnettarım. Sadece kötü bir zamanlama oldu ve şu anda benim için en uygunu olduğunu düşünmüyorum. Arkadaşlarım..." Bir an için pencereden dışarı bakarak sözümü kesiyorum. "Onları terk edemem, onları terk etmek istemiyorum. Henüz değil."

Thatcher'dan ayrılmak istemiyorum. Şimdi değil, asla.

Ama bu gerçeği kendim için saklıyorum.

Şerefine, yüzünde aynı gülümsemeyi koruyor. Her zamanki gülümsemesini, bana yaz boyunca tanıdığım Conner'ı hatırlatan o neşeli gülümsemesini.

"Sadakatin sende hayran olduğum pek çok şeyden biri. Senin gibi birine sahip oldukları için o arkadaşların çok şanslı."

"Teşekkür ederim ve benim için kendinizi tehlikeye attığınız için özür dilerim. Bana başvuru yaptırmanın kolay olmadığını biliyorum."

"Sizin gibi gelecek vaat eden herhangi bir öğrencim için bunu yapardım, Bayan Abbott."

Duvardaki Voltaire'in resmine bakıyorum, madem buradayım, hazır başlamışken biraz araştırma da yapabilirim diye düşünüyorum. Küçük bir parçam hala onun masum olduğunu umuyor, iyi bir insan olduğuna inanmamdan başka bir nedenle değil.

"Neden Voltaire?" Konuyu zarifçe değiştirmeye çalışarak soruyorum. "Bir çocuğun sindirmesi gereken çok şey var gibi görünüyor."

Cevap vermeden önce benimle birlikte tabloya bakıyor: "Çok fakir büyüdüm. Annem bir terziydi ve babam ben büyürken birçok fabrika işinde çalıştı. Ama inanılmaz derecede zekiydi. Üniversiteye gitme şansı olmadı ama böyle bir ortamda başarılı olacağından şüpheleniyorum. Bir erkeğin ihtiyaç duyduğu tek zenginliğin bilgi olduğuna inanırdı. Çocukken bana her zaman, maddiyatta fakir olabiliriz ama bilgelikte asla fakir olamayacağımızı söylerdi."

Zengin bir aileden gelmediğini hiç bilmiyordum. Stephen'la arkadaş olmalarının sebebinin parası olduğunu düşünmüştüm hep. Ama bu şekilde büyümüş olması daha mantıklı. Bence onu öğrencilerle bu kadar ilişkilendirilebilir kılan da bu. Sıradan bir adam gibi görünüyor.

"Dolayısıyla, yatmadan önce anlatılacak hikâyeler için felsefe," diyorum biraz gülümseyerek.

"Ve kahvaltıda kimya, öğle yemeğinde fizik," diye karşılık veriyor, kollarını göğsünün önünde kavuşturarak.

"Peki ya annen? O da okul konusunda baban kadar hevesli miydi?"

Yüzünden okunamayan bir şey geçiyor, soğuk ve durgun, sanki az önce bir rüzgâr esmiş gibi.

Acı bir konu olduğunu varsayıyorum.

"Ben beş yaşındayken öldü." Boynuna doladığı kravatı çekiştiriyor. "Özel hayatıma bu ani ilgi neden?"

Üzüntü üzerime çöktü.

"Noel tatili öncesinden beri konuşmadık. Sanırım seni özledim," diyorum sempatik bir şekilde, her ne kadar söylemek istediğim şey bu çürümüş şimdiki zamanla bir bağlantın olup olmadığını görmek için geçmişini araştırmaya çalıştığım olsa da. "Annen için üzgünüm."

"Üzülme. Uzun zaman önceydi."

"Sanırım seninle gurur duyarlardı. Yani, şu haline bir bak. Üniversite profesörü." Omuz silkiyorum, umarım bu hatırlamanın acısını biraz olsun hafifletir. "Stephen'la arkadaşlığınızın sizi buraya getirmesini mi bekliyordunuz? Zenginlerin ve hak sahiplerinin hayatına?"

"Hayır, ama bunun için minnettarım. Stephen ve ben benzer ama çok farklı yetiştirildik. Babalarımız bize karşı çok sertti. Bu da erkek olarak ikimizin de onların beklentilerini aşmaktan başka bir şey istemediğimiz anlamına geliyordu."

"Bağ kurmak için baba meseleleri, ne güzel," diye takılıyorum. "Stephen'la aranızdaki bağ akademi sayesinde mi oluştu? Sakın bana ikinizin de inek olduğunu söyleme."

"Tanrım hayır." Gülüyor, yüzüne ışık geri dönüyor, sanki üniversiteden güzel anılarını hatırlıyormuş gibi gülümsüyor. "Stephen okulda berbat biriydi, yüksek lisansta bile sertifikalı bir sporcuydu. Kampüste bir daire arıyordum ve onun da bir oda arkadaşına ihtiyacı vardı. Birbirimiz hakkında çok az şey biliyorduk ama birkaç ay birlikte yaşamak bir insan hakkında çok şey anlatır."

"Bir de bana sor," diye mırıldanıyorum, kahve fincanı dolabımın şu anda ne kadar takıntılı bir şekilde düzenli olduğunu düşünerek. Dağınıklığı özlüyorum ama Thatcher'ın her şeyi düzenli tutması gerekiyor. "Neden üniversitede çok hızlı arkadaş olacağımız hissine kapılıyorum?"

Conner masadan kalkıp yavaş adımlarla bana doğru geliyor, bir eli cebindeyken diğer eliyle saat beş yönündeki gölgesini ovuşturuyor.

"Lyra," diye mırıldanıyor. "Bundan çok daha fazlası olabilirdik."

Kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissediyorum, ayaklarım beni ondan geriye doğru çekiyor ama o ileriye doğru bastırmaya devam ediyor. Tik ağacı kolonyasının kokusunu kalın dalgalar halinde alabiliyorum. Çok yakın, çok yakın.

"Ne-"

Dişleri alt dudağını sıyrıyor, elinin tersi yanağımı okşuyor ve irkilmeme neden oluyor. "Sen benim her şeyim olabilirdin. Senin için yaşar ve ölürdüm."

Kalbim kulaklarımda yankılanıyor, her saniye daha da sert atıyor. Ellerimi göğsüne koyup biraz boşluk yaratmak için onu itiyorum. Ama o benden çok daha güçlü.

"Conner, dur." Sesimdeki titreme korktuğumu yeterince kanıtlıyor. "Ciddiyim."

O artık hayran olduğum adam, örnek aldığım öğretmen değil. Otuz saniye içinde, korktuğum bir adama dönüştü. Uzaklaşmak istediğim

birine.

"Senin için çok iyi olabilirim Lyra."

Sonra ağzı benimkini aldı.

Zorla, rızam ya da isteğim olmadan.

Gözlerim açılıyor, ellerimi göğsüne doğru daha sert itiyorum ama o bir kolunu belime dolayarak beni daha sıkı kavıyor. Parmakları saçlarıma kayıyor ve telleri yakalıyor. Başımı geriye doğru itiyor ve ben acı içinde haykırıyorum.

Dili soğuk ve istenmeyen bir şey. Elleri doğru hissettirmiyor ve vücudum istila edilmiş gibi.

Böyle bir şey olamaz. Böyle bir şey olamaz.

Sistemime adrenalin pompalayan panikle, dişlerimi diline batırıyorum, homurdanana kadar sertçe ısıırıyorum, kendini benden ayırıyor. Acısını dikkat dağıtıcı bir unsur olarak kullanarak onu geri itiyorum, ellerinden kurtuluyorum ve aramıza birkaç metre mesafe koyuyorum.

"Bu ne lan!" Bağıriyorum, tiksintiyle ağzımı elimin tersiyle siliyorum. Göğsüm kabarıyor ve oda dönüyor.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve ihanetten dolayı göğsüm ağrıyor. İhlal yüzünden vücudum ağrıyor. Günlerimi çamur kazarak, üzerimi kirle örterek geçiriyorum ama şu anda, bu ofiste kendimi hiç bu kadar kirli hissetmemiştim.

Ona güvenmiştim, arkadaşlığımı vermiştim. Onu savundum ve dürüst olduğuna inandım. Ne için? Pantolonuma girebilmek için arkadaşımın gibi davranması için mi?

"Aman Tanrım, midem bulanıyor." Midemdekileri kusma dürtüsüyle savaşıarak elimi mideme bastırıyorum.

Arkamda bir ses var, ani, açık bir gürültü. Kapının açılma sesi.

Başka bir öğrenci olması için dua ediyorum, böylece kendisi için ne söyleyeceğini duymak zorunda kalmadan hemen sıvışabilirim.

"Lyra, çok üzgünüm." Conner elini kaldırıyor, ağzını kan damlaları süslüyor. "Lütfen anla, o-"

Odaya bizimle birlikte giren kişiye bakarken gözlerinin açıldığını görüyorum. Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Ve bir ses, sıvı gece kadar acımasız, havayı kaplıyor. "Hayatının en kötü hatası."

TONGUB'INI KEDI MI ALDI?

ON ÜÇ

Lyra

Baktığım adam dün gece koridorda benimle birlikte duran adam değil. Dün gece, elle tutulur biriydi.

Parmaklarımı gezdirebileceğim, etini ve kemiğini hissedebileceğim biri. Kalp atışlarını hissedebiliyordum, boğazındaki nabızı hissedebiliyordum.

Bu, şu anda önümde olan mı? Tanrılara diz çöktürüyor.

Bu, Ponderosa Springs'in uzak durduğu büyüleyici kabus. Korktukları adam. I s ı s ız bir karanlığın pelerini, yoğunluğu bu ofisi boğuyor. Kollarımı ürpertiyor, içeri girerken kış havası onu takip ediyor.

Siyah, fit takım elbisesi panjurlardan sızan güneş ışığı parçacıklarını yakalıyor. Gölge malzeme tüm ışığı emiyor, şiddetten başka bir şeye dair tüm umutları tüketiyor.

O kadar şoktayım ki aklımdaki tüm soruları nasıl soracağımı bile bilemiyorum. Neden kulübeden ayrıldı? Neden burada? Nerede olduğumu nasıl bildi?

Kafamın içinde bir ray üzerinde dönüp duruyorlar. Ama hepsi tek bir gerçek etrafında dönüyor.

Benim için gelmişti.

Ben onunum ve o benim için gelirdi.

Thatcher'ın iki versiyonu da tamamen bana ait. Beni asla anlayamayacağı bir şekilde önemseyen ve bir katil olan. Hiçbir tanrıya inancı olmayan ve sadece zalimliğin günahları affettirebileceğine inanan bir adam.

"Thatcher-

Başını çeviriyor ve gözlerinin ne kadar ölü olduğunu görüyorum. Bakışlarının ardında sıfır tanıma var. Şu anda karşısında duran herhangi biri olabilirdim. Bu soğukluk nefesimi kesiyor.

"Sana dokundu mu?"

Bu soru beni ürkütüyor.

Benim için değil, Conner için değil, Thatcher'ın eylemlerinin sonrası için.

Dedektifler kampüste. Conner Godfrey saygın bir öğretmen. Asıl hedefimizin en iyi arkadaşı.

Bu ölüm cezasız kalmayacaktı. Ve gözlerinden umursamadığını görebiliyorum.

Thatcher'ın kana susamış gibi görüldüğüne şahit oldum. Nasıl değiştiğine, babasının yarattığı kişiyi nasıl benimsediğine ve nasıl geliştiğine. Ama bu? Bunu hiç görmemiştim. Sadist bir katilin muhteşem zarafeti, sonuçları umursamayan ve insan hayatı için zerre kadar pişmanlık duymayan biri.

İkisi de olabilir mi?

Hem çok şey hisseden hem de hiçbir şey hissetmeyen bir adam olabilir mi?

"Thatcher." Conner boğazını temizliyor. Çevresel görüşümde onu gözlemliyorum, biraz doğruluyor. "Seni arayan birkaç kişi var. Burada olmanın senin için akıllıca olduğunu sanmıyorum."

Godfrey Thatcher'ı korumaya mı çalışıyor? Ya da daha doğrusu kendini mi?

Thatcher taklitçi cinayetlerinde masumdur ama tüm hayatı kana boyanmıştır. Ponderosa Springs'te onun hakkında söylenen her kötü söylentiye inanmayan kimse yoktur.

Hepsi ondan korkuyor.

Yutkunmaya çalışırken boğazım daralıyor. Thatcher'ın bakışları yoğun. Beni izliyor, cevabımı bekliyor. Çok yavaş, sanki süzülüyormuş gibi bana doğru ilerliyor. Conner'ın sesi beyaz gürültü de olabilirdi.

"Bana kendimi tekrar ettirme Lyra," diyor sakince, takım elbisesinin ön düğmelerini açıp bir elini cebine sokarken.

Conner Godfrey'in kaderi benim elimde.

Kalbi benim minik ellerimde atıyor, bıçağı bekliyor. Ben yargıç ve jüriyim. Thatcher darağacında benim çağırımı bekleyen bir cellat. Ben ne dersem ölüm kalım kararını o verecek.

Bu daha önce de sahip olduğum ama şu ana kadar hiç düşünmediğim bir güç.

Felaketin sonucu ne olursa olsun, ona yalan söyleyemem.

Yapmayacağımı biliyor. Yapmayacağıma söz verdim.

"Evet," diye nefes veriyorum, kelime kara büyü gibi ciğerlerimden sürgün ediliyor.

Kaderin ipliklerinin parçalandığını hissedebiliyorum. Thatcher bana yaklaşıyor, beni kitap duvarına sıkıştırıyor.

"Sana bir daha yaklaşırsa ne olacağını söylediğimi hatırlıyor musun, tatlım?" Parmakları bana dokunduğunda buz gibi oluyor. İki parmağı yüzümün yan tarafını okşuyor.

Anıt mezaradaki anımız çözülüyor. Bedenini ele geçiren sahiplenici, vahşi şehvet. Bana ilk kez yakından dokunduğu ve çok yaklaşırsa Godfrey'e ne olacağına dair tek uyarıyı yaptığı zamandı.

Biri öğrenirse bu her şeyi mahvedebilir, Thatcher'ı mahvedebilir.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, gözlerim yanıyor. "Ben buna değmem."

Parmağı yanağımda geziniyor ve su damlasını daha fazla düşmeden yakalıyor. Nefesim kesiliyor ve başparmağını ağzına bastırıp gözyaşlarımı teninden temizlemesini izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

"Oh, sevgilim," diye mırıldanıyor, gözyaşlarımı yutuyor, "buna değersin. Kan dökmeye ve her şeye."

Thatcher

Elim deri eldivenlerin içine kayarken büyükbabamın saati çalıyor. Yumruğumu sıkıyorum, malzemenin derimin üzerinde gerildiğini hissediyorum.

Conner onu zorla oturttuğum sandalyede beceriksizce kayıyor. Onu sabit tutmak için kemerini kollarına ve beline dolamıştım, bu da benim kibarlığımdı. Çok fazla hareket beni özensiz yapardı.

"Dikkatli ol," diyorum. "Çok fazla hareket edersem atardamarımı keserim ya da bir uzvumu koparırım."

Sandalyenin arkasından tutarak, kapıya bakabilmesi için onu masadan uzaklaştırıyorum. Tatlı, tatlı kaçışın ne kadar yakın olduğunu görsün. Hareket ettirmeyi bitirdiğimde koltuk parke zemine çarparak gümbürdüyor.

"Bu çok saçma," diye küçümsüyor, zaptı zorluyor, "İkimiz de bir anın etkisinde kaldık. Kıskançlığın aşırı tepki vermene neden oluyor!"

"Kıskançlık, senin sahip olduğun bir şeyi kıskanmamı gerektirir Conner." Ceketimi yakındaki kanepeye atıp önünde daireler çiziyorum. "Buradasın çünkü ellerini kendine saklamadın. Bana ait olan bir şeye dokundun."

Sahiplenici öfke kötü bir

şeydir. Azdırır.

Kangrene dönüşmüş, içinizi kapkara, sızıntılı bir enfeksiyona çeviren sonsuz bir yara. Bu yara, okul yılının başında ona nasıl baktığını gördüğümde beri çürüyordu.

Gözlerinin Lyra'yı arayışını ve onu kapıya yaslanmış halde bulmasını yakalıyorum. Kollarını beline dolamış, sessizce duruyor. Bu öfkeyi körüklüyor, onun üzerinde hak iddia ediyor.

"Lyra, lütfen ona açıkla. Biz arkadaşız! Bunu yapmasına izin veremezsin."

Parmaklarım yüzünü kavıyor, çenesini acı verici bir şekilde sıkıyor ve ben üzerine çullanırken onu bana bakmaya zorluyor. Cebimden çıkardığım bıçak boğazında yanlamasına duruyor ve boyun kıllarını sıyrıyor.

Tunç grisi bıçağın parlaklığı yok. Cazibesi yok. Mat, keskin ve vahşi hayvanların bağırsaklarını deşmek için yapılmış. Ya da bu durumda, sınırlara saygısı olmayan öğretmenleri.

"Eğer gözlerinizle ayrılmak istiyorsanız, gözlerinizi ondan uzak tutmanızı öneririm."

Conner Godfrey'in vücudunda bu hatayı ödeyecek kadar kan yok. Ben iyi kısma gelene kadar bayılır ya da ölür. Eğer işler farklı olsaydı, beklerdim.

Onu seçer, avlar ve öldürürdüm. Adını masamdaki nota dolabına eklerdim. Acele etmezdim, bir odayı sessiz bırakacak bir konçerto yaratırdım ve çılgınlıkları her notaya eşlik ederdi.

"Thatcher." Yutkunuyor, bıçak hafif darbelerle adam elmasını çiziyor. Lyra'nın yardım etmeyeceğini bildiği için benimle pazarlık yapmaya yöneldi. "Burada bir saniye duralım. Bunu konuşabiliriz."

Boynuna biraz daha batıyorum, derinin ilk katmanına iğnemi batırıyorum. Sandalyeye yığılmadan önce çıkardığı acı tıslaması tüyerimi diken diken ediyor.

Çılgık seslerini nasıl da özlemişim.

Damarlarıma hücum edişini ve obsidyen kalbime adrenalin pompalayışını. Ses tellerinden nasıl koparıldığını, titiz, dayanılmaz bir işkenceyle nasıl çıkarıldığını.

Bu anı yeniden yaşamak için müziğe ihtiyacım yok, diğerleriyle yaşadığım gibi değil.

Hayır, çok daha iyi bir şeyim
var. Bir tanık.

Her hareketimi izleyecek, parlak zihnine yazacak ve orada kalıcı bir anı olarak saklayacak biri. Ve daha sonra, sikimi onun içine soktuğumda, gördüğü her şeyi bana anlatmasını sağlayacağım.

Her biri. Tek. Detay.

Ta ki o gelene, çektiği acıların anısına adımları haykırana kadar. Kendini bu duruma soktuğu için, fazla güvendiği için, kötü niyetli erkeklerin yanında saf kaldığı için bu onun cezası olacak.

"Kurulun bunu bu şekilde göreceğini düşünüyor musun?" Kaşlarım kalktı. "Öğrencilere ne kadar uygunsuz davrandığınızı öğrendiklerinde mi? Hiçbir ağırlığı olmayan ve buraya yalalaklık yaparak gelen bir adama acıyacaklarına inanıyor musun?"

Konuşmakla tehdit ederek beni korkutabileceğini sanıyorsa, fena halde yanılıyor. Cinayetten aranıyor olsun ya da olmasın, bana karşı her şeyi riske atar. Sol serçe parmağım, onun tüm vücudunda olduğundan daha fazla güç var.

Onunla kıyaslanamaz bile. Conner'ın bir ismi ya da mirası yok, sadece üniversitede Stephen Sinclair ile arkadaş olması büyük şans. O sadece kimsenin desteklemeyeceği bir atılın.

Bıçağım boğazındaki kasları kesiyor, altında dar, kızıl bir kesik belirmesine yetiyor. Gözlerinin derinliklerinde korku birikiyor ve çarpık bir sırtış dudaklarımı çekiyor.

Hiçbir şey bir adamın egosunu boğazına bıçak yemek kadar kontrol edemez.

"Beni öldürecek misin? Tam burada mı?" Dişlerini birbirine geçiriyor. "Kampüsten bile çıkamadan yakalanacaksın. Bu duvarlar ses geçirmez olabilir ama bedenimden kurtulamayacaksın."

"Geriye bir şey kalacağını düşünmen ne kadar cesurca." Dilim dişlerimin önünde geziniyor.

Babamın en sevdiği kurallardan birini çiğnediğimin, duygularıyla öldürdüğümün farkındayım. İkinci kez, Lyra için bir adamdan kan aldım. İkinci kez buna zorlanıyorum.

Babamın uğruna öldürmeye değer kimsesi olmadı. Hiçbir amacı olmadan öldürdü. Henry asla delilikle aklını kaçırmamıştı. Tamamen başka bir insan tarafından emilmemişti, sadece onların yakınında nefes alan birinin düşüncesi bile çok fazlaydı. Çok yakın.

"Thatcher, lütfen," diye yalvarır, sandalyede sarsılır. "Sen baban değilsin. Bu adam olma."

Bıçağı derisinden geri çekiyorum, parmaklarımın arasında döndürüyorum, bıçağı avucumun içinde dalgın dalgın çeviriyorum.

"Haklısın, değilim." Başımı sallayarak onaylıyorum. "Ben çok daha kötüyüm."

Sıkıntıyla iç çekerek dik duruyorum ve Lyra'ya bakmak için dönüyorum. Küçük Bayan Ölüm, sessizce köşede saklanıyordu. Sanki gözümün önünden kaybolabilirmiş gibi. Sanki odada gördüğüm tek şey o değilmiş gibi.

"Sevgili hayalet," diye mırıldanıyorum, bıçağı avucumun içinde çevirerek.

"Bir parmak seç." Kaşları saç çizgisine doğru fırlıyor.

"Ne?" diye mırıldanıyor panikle, gözleri Conner'ın titreyen eliyle benim yüzüm arasında gidip geliyor. "Birden fazla seçebilirsiniz."

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor, başını sallıyor, gevşek bukleleri yüzünün önüne düşüyor. İçimdeki benzin kaplı öfkeye bir kibrit çakıyor. Buz gibi dış görünüşümü bir cehennem çatlatıyor ve artık kontrolüme karşı üstünlük sağlayamıyorum.

Onun için korkuyor mu? Onu önemsiyor mu?

Soru karşısında göğsüm yanıyor, erimiş ısı sinirlerimi kavuruyor. "Yapamam-"

"Bir parmak seç yoksa lanet elini alırım Lyra," diye bağıryorum, ses tonum vahşi bir hırıltıya dönüşüyor.

Conner arkamdan "Bekle, bekle," diye bağıryor ama kafamın içindeki uğultudan onu duyamıyorum. "Pinky!" Lyra elini ağzına kapatarak bağıryor.

"İyi kız," diye övüyorum, dişlerimle alt dudağımı tutarak. "Ama yeterince iyi değil."

Tek motivasyonum olan dizginlenemez öfkeyle Conner'a bakıyorum. Başını sallıyor, yapmamam için yalvarıyor. Ama ağzını tuttuğumda hiçbir şey duymuyorum. Parmaklarım alt dişlerinin arkasından itiyor ve sırtını sandalyeye yaslaması için onu öne doğru itiyorum.

Boğuşmaya çalışmasına seviniyorum.

Çenesi açıkken yumruğumu bıçağımın etrafına doluyorum, hamlemi yapmadan önce avucumda ağırlığını hissediyorum. Elim bir hamlede yere iniyor ve bıçağı dilinin hassas kasına saplıyor.

Bıçaklamak dilimlemekten çok daha kolaydır. İnsan vücudu, yoğun eti oyarken zor bir ortamdır, ama bıçaklamak? Çiğ tavuğa çatal saplamak kadar kolaydır.

Peluş, sümüksü, kolayca kesilebilir.

Kan gömleğime sıçrıyor ve beni kırmızı çizgilerle boyuyor. Conner çığlık atıyor, ben ağzının tabanını delerken gözyaşları akıyor. Bıçağımın kabzası diliyle buluşana kadar durmuyorum. Etin kesilmesi ve yırtılan dokunun gıcirtısı odada yankılanıyor.

Sapını bıraktığımda acı içinde geriye doğru savruluyor, başını çenesinin altından çıkan bıçağın ucunu görebileceğim kadar geriye yatırıyorum. Tam boğulurken sırtıyorum, kan elbisesinin ön tarafına fıskırıyor. Dudaklarından akan kan çenesini parlak bir kırmızıyla kaplıyor. Boynu kıpkırmızı bir sıvıya bulanmış, gömleğinin yakasını boğuyor.

İçimdeki o yaratık onun acısıyla besleniyor, açlıktan ölüyor. Beslenmeyeli çok uzun zaman oldu. Parmaklarımı ağzından çekiyorum, elimi sallıyorum ve kanın yere sıçramasını izliyorum. Conner soluyor, sonra boğazının arkasından uluyor.

Dil, tüm insan vücudunda hiç durmadan hareket eden tek kastır. Bu normalde iyi bir şeydir, ama onun için? Bu sefalet. Her seğırdiğinde ya da hareket etmeye çalıştığında parçalanıyor.

Daha fazla sinir kopuyor, açık havaya maruz kalıyor. Acının her zerresini hissediyor, homurdanıyor, kelimeler boğazında düğümleniyor, konuşamıyor.

Başımı eğip kolun üst kısmına vurarak onu ağlatıyorum. "Dilini kedi mi yuttu, Godfrey?"

Kulağına yaklaştımadan önce birkaç dakika daha acı çektiğini görmenin keyfini çıkarıyorum. Vücudundan sızan metalik koku beni ürpertiyor. Onu sandalyeye bağlayan kemeri dikkatlice çözüyorum ki en azından kapıya doğru sürünebilsin.

Polis beni on dakika içinde yakalayıp hapse atarsa, Conner Godfrey'in avlanıp kan kaybından öldüğünü görmeye değmiş olacak. Domuz gibi davrandığı için domuz gibi sıkışmış.

"Şunu açıkça belirteyim. Ona bir daha asla dokunma. Onun yanında nefes alma. Onunla aynı ortamda bulunma. Yoksa o lanet kafanı omuzlarından ayırırım."

Gözlerini kırptırıyor, gözleri panikle doluyor. Yavaşça başını sallıyor, kendini olabildiğince sabit tutmaya çalışıyor. "İyi, çok iyi." Yanağını okşuyorum, ayağa kalkıp kapıya doğru yürüyorum.

"Oh, ve Godfrey." Omzumun üzerinden bakıyorum. "Bu aramızda kalsın. Dilinle birlikte işini de kaybetmeni içtenlikle istemem."

CRAVIN'

ON DÖRT

Thatcher

"Siktir, Thatch!" Rook telefonumun hoparlöründen bağıyor. "Siktir, kardeşim. Boku yedik. Çok sikildik. Hayatında olabileceğin en berbat durumdayız."

"Yani sadece sen düşüncesizce bir şey yaptığında mı bizi beceremiyorsun?" Arkamdaki rafa yaslanıp Lyra'nın yerde bir kibrit çıkararak küçük saklama dolabının içindeki tek bir mumu yakmasını izliyorum.

"Evet, çünkü mantıksız olan benim. Benim. Sen anal kontrol manyağsın. Bu böyle olmaz-bekle, az önce küfür mü ettin?"

Gözlerim başımın arkasına yuvarlanmakla tehdit ediyor. Birden arka planda bir tartışma duyuyorum. Homurtular ve bağırışlar hoparlörden yankılanırken telefonu kulağımdan çekiyorum. Sonunda Alistair'in kararlı sesi hattın diğer tarafında.

Alistair: 1

Kale: 0

"Seni kampüsten nasıl çıkaracağımızı bulana kadar gözlerden uzak durabilir misin?"

Uzun zamandır ziyaretçisi olmayan eski dolabın etrafına bakıyorum.

"Evet, ama çabuk olmaya çalış. Bu malzeme dolabı iğrenç."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor Lyra, yerden kalkarken mumun ışığı yanaklarının hatlarını belirginleştiriyor. "Bir dahaki sefere güpegündüz birini bıçaklarsan, lanet olası Four Seasons'ta bir oda ayırtacağımdan emin olabilirsin."

Bursley Bölgesi'nin en üst katında, bir zamanlar kimya laboratuvarı olan kullanılmayan bir sınıfın içinde gizlenmiş olan bu odayı bulan oydu. Burada olduğunu nereden bildiğini sorma zahmetine girmedim.

Muhtemelen gizli saklanma yerlerinden biri daha.

"Sadece orada kal. Seni yakında arayacağım. Peki ya Thatcher?" Ağır bir iç geçirdi. "Buna değdi mi?"

Önümdeki kıza bakıyorum. Simsiyah bukleler narin yüzünü çevreliyor. Üzerindeki kalın siyah kazağı çekiştirerek çıkarıyor ve üzerinde kutsal olmayan dar bir tişört ve belinden sarkan kahverengi pileli bir etek kalıyor.

"Hayır." Gözlerim kapanırken parmaklarımı burnumun kenarına bastırıyorum. "Ama öyleydi."

Hat kesilir ve geriye sadece sessizlik kalır.

Adrenalinim çöküyor, başımı ağrıtabilecek kadar hızlı bir şekilde düşüyor. Endorfin eksikliğinin mantıksız davranışlarımı tedavi etmesini istiyorum ve pişmanlık duygusunu bekliyorum.

Ama o bıçağı Conner'ın ağzına soktuğum andan ofisten çıktığım ana kadar hiçbir şey hissetmedim.

Hayatımı metal bir kafesin içinde geçirme korkusu yok. Yakalandığım için hayal kırıklığı yok. Kontrolümü kaybettiğim için kendime kızmak yok.

Hiçbir şey
hissetmiyorum.

Umurumda değil.

Yaptığım şeyi hak etmişti. Conner'ın hak ettiğini bulması an meselesiydi.

"Orada olduğumu nereden biliyordun? Yardıma ihtiyacım olduğunu?"

"Seni sınıftan beri takip ediyorum. Orada çok uzun kaldığını düşündüm. Sanırım harika bir zamanlamam var."

"Bunu yapmamalıydın." Döşeme tahtaları Lyra'nın ayaklarının altında gıcırıyor. "Neden yaptın?"

Bana doğru adım atmasını izliyorum, ayakları benimkilerin arasına girdiğinde küçük bedeni duruyor. Lyra boynunu bükerek bana bakıyor ve bedenime sokuluyor.

"Cevabını zaten bildiğin bir soruyu mu soruyorsun?" Bir kaşımı kaldırıp merakla aşağıya bakıyorum. Conner'ın dokunuşunun her santimini vücudundan silebilmek için onu bana doğru bastırmasını istiyorum.

"Söylediğini duymak istiyorum." Kokusu burnuma değişiyor ve ellerinin yumuşaklığı karnıma yaslanırken tenimi ısıtıyor. "Bunu kendin duymanı istiyorum."

Elimi kaldırıyorum, yanağını avuçluyorum, başparmağımı burnunun köprüsüne sürtüyorum. Bunu deneyimlemek çok mantıksız geliyor. Saniyeler önce şiddete bu kadar açken şimdi...

Şimdi kendimi onun yumuşaklığına bırakmak istiyorum.

Ona sevgimi veremiyorum, ona birinin bakması gerektiği gibi bakamıyorum ama ona kendimi verememekten yoruldum. Bana sahip olabilecek tek kişi o iken olmaz. Aramızda yarattığım mesafe onu korumak içindi. Ama bugün Conner'la yalnız kalmasının sebebi o mesafeydi.

"Kimsenin sana dokunmasına izin yok," diyorum dürüstçe.

Parmağı aşağı inip kemerimin malzemesine sürtünerek tokasıyla oynarken göğsüm sıkışıyor.

"Sen hariç mi?"

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Ben hariç." Onunla savaştıktan yoruldum. Kendimle savaştıktan.

Bir kez olsun kendimi bir şeye kaptırmamış, bir kez olsun isteklerime boyun eğmemiştim.

Yaptığım tüm kötülüklere, ne kadar kötü olduğuma rağmen, belki de tek bir şeye sahip olmayı hak ediyorum. Bunca kötülüğün içinde tek bir iyi şey.

Onunla.

"Sevgili hayalet." Kemerimi çözen çevik ellerine bakıyorum, tırnaklarındaki mor oje siyah kıyafetlerime tezat oluşturuyor. "Ne yapıyorsun?"

Fermuarımın aşağı çekilme sesi yankılanıyor.

"Benim için geldiğin için teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Beni tekrar kurtardığın için."

Dünyanın yavaşladığını hissediyorum. Önümdeki kapının dışındaki her şey artık yok. Bu depo dolabında sadece biz varız. O dizlerinin üzerine çökerken dişlerim alt dudağıma batıyor.

Hiçbir şey bu kadar güzel olmamıştı.

Birkaç bukleyi yüzünden uzaklaştırıp çenesini kavrayarak gözlerimin içine bakmasını sağlıyorum. Nefes alış veriş düzeni ve tırnakları belimin yanlarına batıyor, pantolonumun kemerini çekiyor.

Başparmağım dolgun alt dudağını okşuyor, sikimin etrafına sarıldığını hissetmek için can atıyorum. Pantolonumu ve külotumu sikimi serbest bırakacak kadar aşağı çekerken hava çatırdıyor ve tenim uğulduyor. Karnıma çarpıyor ve nefesi aletimin üzerinde gezinerek nefesimi kesiyor.

"Ne yapmak üzere olduğumu biliyor musun, tatlım?" Başparmağımı dudaklarının arasından geçirerek soruyorum. Onu emiyor ve bu his doğrudan sikime vuruyor. "Onun tadını bu muhtaç ağızdan çıkaracağım."

Işık elinin üzerinde titreşerek yukarı doğru ilerliyor, kanlı gömleğimi yukarı itiyor ve karın kaslarımı ortaya çıkarıyor. Çekingen bir eli uzunluğumun dibine dolanırken, ışık onların nasıl esnediğini göstererek parlıyor.

Pürüzsüz parmakları etrafımda kıvrılırken buluşmuyorlar, aralarında birkaç santim boşluk var ve gözleri açıldığında fark ettiği anı görüyorum. Lyra çok masum görünüyor, kendinden emin değil ama gözlerinde biriken arzu bir şeyi çok net ortaya koyuyor.

Beni istiyor.

Ağzını, dilini, vücudunu üzerime koymak istiyor.

Kalçalarım bu düşünceyle sarsılıyor, ağzının sıcaklığını arıyorum.

"Ben hiç-" Alt dudağını çiğniyor, eli beni deneysel bir şekilde sıkıyor.

Lyra orada olduğu gibi, bir santim bile kıpırdamadan oturabilir ve bu yine de beni uçurumdan aşağı atmaya yeter de artar bile. Bu benim hakkımda mı yoksa onun hakkında mı daha çok şey söylüyor emin değilim.

Ama gergin olduğunu söyleyebilirim ve bu gerginliği neyin yok edeceğini çok iyi biliyorum. Cebime uzanıp sustalıyı hızla çıkardım ve tıklayarak açtım.

Bu ses sikimin seğirmesine neden oluyor ve nefesi kesiliyor.

"Hiç ne yapmadın? Birinin ağzını sikmesine izin vermedin mi?" Mırıldanıyorum, bir elim saçlarını okşamak için yüzüne iniyor. "Yapmama izin vereceğin şey bu, değil mi? Sikimi bu tatlı deliğe sokmama ve onu kullanmama?"

Lyra hevesle başını sallıyor, pembe dili dudaklarında geziniyor, beni tatmak için can atıyor ama nasıl başlayacağından emin değil. Elim keskin bıçağın etrafında kıvrıyorum. Isırık hızlı, kan yüzeye çıkmadan önce sadece bir saniye yanıyor.

Bakışlarımı yere çevirmeden önce elimdeki kıpkırmızı havuza bakıyorum.

"Aç" diye emrediyorum.

Ağzı tam da bunu yapıyor, pembe dili dışarı çıkmış, bir sonraki planımı bekliyor. Gururum midemde kabarıyor. Bir bıçakla bana nasıl bu kadar güveniyor, asla anlayamayacağım.

Bıçağı yere bırakıp elimi aşağı indiriyorum, yan yatırmadan önce yüzünün hemen üzerinde tutuyorum. Avucumdan süzülen kan, ağzına damlamadan önce sadece bir an havada asılı kalıyor.

İğrenç, güzel kelimeler sinirlerini eritiyor ve kan onu o kadar heyecanlandırıyor ki başka bir şey için endişelenmesi imkansız.

Karmaşık, ürkütücü bir fetiş.

Başka biri için kan akıtmak, sizi hayatta tutan sıvıyı isteyerek ona vermek heyecan vericidir. Kalbinizin odacıklarında dolaşır ve başka birinin buna erişmesine izin vermek güçlüdür.

Kırmızı noktalar dilini kaplıyor, dudaklarından taşıyor ve çenesinin kıvrımından aşağı damlıyor. Onu içerken izlerken acı verici bir şekilde sertleşiyorum. Yutkunma şeklini o kadar kıskanıyorum ki, kanımın boğazından aşağı akmasını izleyemiyorum, içini benimle nasıl boyadığını göremiyorum.

Bu benim yeni favori kırmızı tonum.

"Aferin kızıma," diye övüyorum başımı biraz eğerek. "Kanımla kaplı çok güzel. Kesinlikle harika. Seni kullanacağım, gırtlığının sikime sığmak için çırpınışını hissedeceğim ve döllerimde boğulmanı izleyeceğim. Ve sen de bana izin vereceksin, tamam mı?"

Onun yanıtı, dilinin şaftımın alt tarafında uzanan damar boyunca sürüklenmesi ve onu önceden boşalmakta olan tıkanmış ucuma kadar izlemesi şeklinde geliyor. Onun zonklayan başımı yalayıp beni kanımla boyamasını izlemek bir rüya gibi.

"Evet, öylesin," diye onaylıyorum, sikimdeki kırmızımsı pembe çizgilere bakarak. "Çünkü benim boşalmam için yanıp tutuşuyorsun, değil mi tatlım? Eminim o eteği kaldırırsam, seni benim için sırlıslık bulacağım. O zavallı, ağrıyan amcığın ağzını kıskanıyor, değil mi?"

"Evet," diye nefes alıyor, dizleri birbirinden daha da ayrılıyor. Bir eli kendine daha fazla güvenerek beni okşarken, diğeri eteğini yukarı kaldırıp altındaki mor dantel külotu gösteriyor ve beni ne kadar çok arzuladığını tam olarak görmemi sağlıyor. Amcığının ne kadar çaresiz olduğunu. Onayımı mırıldanıyorum, nefesim daha düzensiz hale gelirken göğsüm kabarıyor.

Sikimin ilk birkaç santimini saran kanlı ağzının kusursuz sıcaklığı beni güçsüzleştiriyor. Etrafımda daralmaya çalışan çukur yanakları, onun dar amına girdiğimde hissettiklerime benzer bir his veriyor.

"Sik beni." İnilti boğazımın arkasından kopup dışarıya doğru tırmanıyor. Başımı rafa yaslayıp arkamdaki birkaç eşyayı deviriyorum.

Yere çarpıp tıngırdıyorlar ama tek düşünebildiğim onu becermek, kendimi saatlerce onun içine gömmek, gidersem öleceğimi bilmek. Onun bedeninde yaşayacağım.

Hareketleri titrek, ne kadar ileri gideceğinden ve diliyle ne yapacağından emin değil. Ama şehvet o kadar üstüme geliyor ki kendimi ileri itmekten alıkoyamıyorum, bir hamlede uzunluğumu onun bekleyen ağzına gönderiyorum. Tamamen içine girmek istiyorum; sikimin tamamen onun tarafından kaplanmasına ihtiyacım var.

Ağzını tıkamasını ya da mücadele etmesini bekliyorum ama ben ilerledikçe o daha çok alıyor. Boğazıyla bir yutma hareketi yapıyor ve bu dizlerimin bükülmesine neden oluyor.

Öğürme refleksin yok mu?

Teorimi test ediyorum, sikimin başı boğazının arkasına değene kadar bastırıyorum, shaftımın birkaç santimi hala açıkta ve Lyra hava almak için yukarı çıkmak yerine, elini sikimin sığmayan kısmının etrafında döndürüyor.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, etrafımda açılmış dudaklarına bakıyorum, burnunun köprüsüne seyreltilmiş kan sıçramış. "Daha fazlasını mı istiyorsun? Benim zavallı, muhtaç kızım daha fazlasını mı istiyor?"

Lyra başını sallıyor, geri çekiliyor ve dilini hassas ucumun etrafında döndürdükten sonra tekrar aşağı iniyor. Onun tarafından sarılıyorum. Ağzının hissi, kokusu, elleri. Ben onun üstünde duruyorum ama o beni avuçlarının içinde tutuyor.

Dış görünüşümün donmuş parçaları yerde eriyor. Çözülüyor.

Ağzının kenarından kanla karışık salya akıyor, başını hızlı vuruşlarla sallayarak beni kökten uca çalıştırırken tükürüğü aletimin uzunluğu boyunca parlıyor.

Boynumdaki damarlar geriliyor. İki elim de onun saçlarına dolanıyor, mürekkep rengi saç telleri solgun tenime dolanıyor. Elimdeki kanayan kesik saça değiyor. Onu kendime doğru çekip ağzının içine girerken, dudaklarını etrafımda germeye zorlarken kavramam güçleniyor.

Boğazından tatlı, sarhoş edici miyavlamalar ve inlemeler geliyor, hafif titreşimler ekliyor. Kalçalarım daha sert bir şekilde ilerliyor ve odayı, gümbür gümbür atan kalbimin sesinin hemen altında duyabildiğim ıslak, müstehcen seslerle dolduruyor.

"Benim için boğazını aç. Seni mahvetmeme izin ver."

Gözlerinin kenarında yaşlar birikiyor ama o olduğu yerde kalıyor, her santimi adım adım alıyor, dilinin kasları her inişte başımın etrafında kayıyor. Tamamen merhametime kalmış durumda ve zevkim için onu parçalamama izin vermeye istekli.

O pembe dudaklar shaftımın etrafında şişmiş, tüm o höpürdetmeden dolayı dolgunlaşmış. Her geri çekildiğimde bana doğru itişini huşu içinde

izliyorum.

Sanki hiç gitmemi istemiyormuş gibi.

"İşte bu. Ne kadar iyi bir evcil hayvan," diye homurdanıyorum, taşaklarımdaki ağırlık ağrıyor. "Boğazını boşalmamla dolduracağım ve tek bir damla bile dökmeyeceksin."

İnlemeleri kulaklarımda yankılanıyor, tohumum için yalvarıyor, muhtaç ağzıyla onu benden sağlıyor. Orgazmım içimde kıvrılıyor; çok yaklaştım. Burnu belimi öpene kadar itiyorum ve onu orada tutuyorum, boğazının arkasına aletimin ucuyla tekrar tekrar vuruyorum.

Etrafımı saran tükürük ve ıslak sıcaklık neredeyse çok fazla. İnleyerek, ellerime bakıyorum, onu uzunluğumun üzerinde ileri geri nasıl çalıştırdıklarını, tekrar tekrar içinde kaybolmasını izliyorum.

"Kahretsin, boşalacağım-" Sözlerimi bitirmeden bir inilti alıyor. "Bebeğim, evet. Geliyorum."

Son bir kez daha içine dalıyorum, burnunu karnımın alt kısmına gömüyorum. Aletim sıcak boğazının arkasına çarpıyor ve ben bırakmadan önce seğiriyor. Lyra emmeye devam ediyor, zorladığım her damlayı yutuyor, dilini döndürüyor, beni kuruturken sikimi kandırıyor.

Görüşüm bulanık, nefes alışım düzensiz, elimi gevşetip saçlarını okşuyorum. Ağzını çektiğinde, kendi başıma ayağa kalkamayarak rafa geri düşüyorum.

Sersemlik hissi geçince kendimi tekrar pantolonumun içine sokuyorum ve yerde yatan, yanakları kızarmış, gözyaşları yüzünü boyamış ve ağzı kırmızıya boyanmış kadına bakıyorum. Dilini dudaklarında gezdiriyor, orada kalan kanı yalıyor. Ayağa kalktığında kanla ıslanmış birkaç bukleye gözüm takılıyor.

Kıpkırmızı ve göksel bir güzellik.

Sessiz, unutulmuş bir pakete sarılmış bir hediye ama sadece yas günlerinde var olan bir güneş ışığı markası içinde. Fırtına bulutlarının arasından süzülen ışık, bin yıllık karanlığın ardından gelen gün ışığı.

Bir ruhum olduğuna hiç inanmamıştım ve sanırım şimdi nedenini anlıyorum.

Elim ensesini kavlıyor ve onu göğsüme doğru çekiyor. Dudaklarımız dillerin ve dişlerin çarpışmasıyla buluşurken ellerini yüzümde hissediyorum. Dudaklarındaki tuzlu, metalik tat sikimin seğirmesine neden oluyor, tükenmiş ama onu tekrar istiyorum.

Ağızlarımız birbirine karışıyor, kusursuz bir şekilde birbirleri için yaratılmışlar. Sanki zamanımızdan çok önce bunu yapmışız, tanışmışız ve geçirmişiz gibi senkronize hareket ediyorlar.

Dudaklarımız birbirine karışmışken.

Ruhumun olmayışı annemin rahmini istila eden kötülükten ya da babamın bozuk DNA'sından kaynaklanmıyordu.

Hayır, bende yoktu çünkü ona aitti.

Sanırım yaratıldığımızda, ruhlarımızı ikiye bölmek yerine, onları güvende tutmak için her ikisini de ona verdiler. Doğru zaman geldiğinde, her şeyimin ona ait olduğunu bana hatırlatmak için.

Biz bu bedenlerde durmadan çok önce, birisi ruhuma çok fazla zarar vereceğimi bilerek onun ruhumun koruyucusu olmasına karar vermişti.

Uzaklaştığımda alnım onunkine düşüyor ve avuçlarının içine eğilip parmaklarının uçlarını öpüyorum. Elim yukarı kalkıyor, işaret parmağındaki yüzüğü kendi parmağımla döndürüyorum.

"Yapmam gerektiğini bilsem bile senden uzak kalamam. Senin için yapabileceğim tek iyi şey bu olurdu, Scarlett."

Lyra burnunu benimkine sürtüyor, nefes almadan önce alt dudağımla ısırıyor.

"İyi davranma. Uzak durma. Sadece benimle ol."

BUTTERFLIES

ON BEŞ

Lyra

Kulübe sarımsak gibi kokuyor.

Kapıdan içeri girdiğimde ilk fark ettiğim şey bu. İkinci şey ise temiz olması. Doğal olmayan bir şekilde temiz.

Projem hala oturma odasındaki tüm alanı kaplıyor, tüm malzemelerime dokunulmamış, ama diğer her şey? Lekesiz.

Thatcher'ın evimde temizlik yaparken dolaştığını hayal etmeye çalışarak gülümsememi bastırıyorum. Yol boyunca burada ne bulduğunu Tanrı bilir. Parmağımı duvardaki bir rafta sürüklüyorum, formaldehite batırılmış yaratık kavanozlarının olduğu rafta ve parmağımı tekrar kaldırdığımda tek bir toz zerresi bile bulamıyorum.

Bir pardösüm olduğunu bile bilmiyordum.

Son iki haftadır, Thatcher ve ben bir rutin bulduk. Duygusal olarak hala mesafeli olduğunu hissedebiliyorum ama gün boyunca odasının kapısını açık bırakıyor. Geçen gece geç saatlere kadar örümcek çerçevem üzerinde çalışıyordum. Geldi ve kitap okumak için karşımdaki koltuğa oturdu.

Orada sessizce oturduk, saatlerce birbirimizin varlığında var olduk.

Onun arkadaşlığı bir gölge gibi.

Sessiz, ince, ama orada olduğunu biliyorsun.

Ayakkabılarımı tekmelerken duvara çarpıyor, paltomu kanepenin üzerine atıyor, sonra da mutfığa doğru ilerliyorum; burada tükettiğim dondurulmuş yemeklerin değil, gerçek yemeklerin kokusu yayılıyor.

Kemerli kapıdan içeri girdiğimde Thatcher'ı sırtı bana dönük, mor bir el havlusunu omzuna atmış, dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz bir düğme ve standart siyah pantolonunu giymiş halde buluyorum. Hoparlöründen klasik müzik çalıyor ve ocağımdan gümüş tavayı çekip yemeği havada çevirmesini hayranlıkla izliyorum.

Yüzünün yan profilini gösterecek şekilde dönüyor. Beyaz saçlarından birkaç parça alınının önüne düşüyor, sadece birkaç tane ve beni her seferinde bu saç parçaları etkiliyor.

"Yemek mi yapıyorsun?" Buzdolabına doğru ilerleyip bakmıyormuş gibi yapmaya çalışarak soruyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, tavaya kırmızı şarap döküp buhar çıkarmadan önce varlığımı kabul ediyor.

"Bıçak gerektiren her şeyde harikayımdır."

Sırıtarak bir şişe su kapıyorum. "Bu yemeğin içindeki etin nereden geldiği konusunda endişelenmeli miyim Hannibal?"

Thatcher gözlerini devirir. "İnsanlar iğrenç. Onlara çıplak ellerimle dokunmuyorum ve sen onların etini yiyeceğimi mi sanıyorsun? Ne sapıksın sen öyle. Beni tanıyor musun ki?"

Çenem düştü. "Seni pislik!"

Ağzının kenarlarında bir gülümseme beliriyor ve midemden bir kahkaha yükseliyor. İsteddiği zaman komik oluyor. Dünyayı Jack Frost olduğuna ikna etmekle meşgul olmadığında sıcak.

Thatch'in sadece benim görebildiğim bu versiyonuna bayılıyorum. Neredeyse insanları korkutan kısmı kadar seviyorum.

O hem onların kabusu hem de benim hayalim.

"İnsan öldürmekten bahsetmişken." Kendimi mutfağın ortasındaki ahşap adaya doğru kaldırıyorum, bacak bacak üstüne atıp oturmadan önce ortaya doğru kayıyorum. "Conner Godfrey, Ponderosa Springs Taklitçisi ile kahramanca mücadelesinden sonra resmi olarak izne ayrıldı. Dilindeki hasardan sorumlu olan maskeli adamı hâlâ teşhis edemedi."

"Trajik," diye mırıldanıyor.

"Rook'un çoktan satıldığını biliyorum ama taklitçi katilin Easton olduğuna inanıyor musunuz?"

Thatcher tezgahın bir bıçak alıyor ve sebze parçalarını doğradığı tezgaha doğru ilerliyor. "Sen yapmıyor musun?"

"Yapmalıyım. Sana notları gönderenin o olduğu açık ama bilmiyorum." Omuz silkip suyumdan bir yudum alıyorum. "Easton'ı ilkokuldan beri tanırım. Her zaman pisliğin tekiydi ama bir katil mi? Hayır."

"Bir katilin pek çok yüzü vardır." Ses tonu kayıtsız. "Neredeyse hiçbir zaman köşedeki sürüngen değildir. Odanın ortasındaki adam olması daha muhtemeldir. Bizler bukalemunuz, uyum sağlayabilir ve duyguları kopyalayabiliriz. Eğer Easton Taklitçi ise, o zaman kendini öyle etkili bir şekilde kamufle ediyor ki siz bile buna inanamıyorsunuz."

Onu zorlamamam gerektiğini, yeterli olmasa bile kendini bu kadar çok gösterdiği için minnettar olmam gerektiğini biliyorum ama doğam gereği hep meraklı oldum. Ondan daha fazlasını istememek mümkün değil.

Birine her şeyi bilmek istediğinizi nasıl söylersiniz? Sırf daha yakın olabilmek için her anını, her anını, her tuhaflığını ve alışkanlığını. Onunla paylaşmadığım saniyeleri kıskanıyorum.

"Size bir soru sorabilir miyim?"

"Nasıl cevap verirsem vereyim, bunu yapacaksın."

"Muhtemelen." Adadaki salatadan bir parça salatalık koparıyorum. "Kaç kişiyi öldürdün?"

Soru sıcak havada çınlıyor. Bu rahat konuşmanın onu sert sorudan uzaklaştıracığını umuyordum. Belki cevap verdiğinin farkına bile varmazdı.

Ama o her şeyi fark eder.

Sadece cızırdayan bir tava sesi ve bıçağının ahşap kesme tahtasına vuruşuyla karşılaşıyorum.

Kes, kes, kes.

Durduğunda, biraz direniş bekliyorum. Küçümseyici bir yorum ya da bu kadar kişisel bir şey sorduğum için düpedüz saldırma. Ama o sadece demetten başka bir havuç koparıyor ve tekrar doğramaya başlıyor.

"Yedi." Nefes veriyor. "On yedi yaşımdan beri her yıl iki. Bu yılı saymazsak tabii, biri sekiz numaramı çaldı."

Yanaklarım ısınıyor ve sırtı bana dönük olduğu için şükrediyorum. Michael'ın sirk ringinin ortasında, göz çukurlarına saplanmış bıçaklarla bırakılmış fotoğrafı yakın zamanda unutamayacağım bir şey.

"Yedi," diye tekrarlıyorum, önümde yemek pişiren adamla yedi kişiyi öldürebilecek adamın aynı kişi olduğunu kavramaya çalışıyorum. Bu beni rahatsız etmeli; beni korkutmalı ya da ürkütmeli ama artık bildiğim için ona karşı farklı hissetmiyorum.

"Nasıl-" Ellerimi önümde sallayarak kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "-Bulmak mı? Yani, bir tipiniz var mı yoksa herhangi bir erkek mi?"

Bu ayrıntıları yüksek sesle konuşmak bana ne kadar tuhaf bir çift olduğumuzu hatırlatıyor. Akşam yemeği sohbetimiz diğerlerine kıyasla ne kadar garip.

Cevap verip vermeyeceğinden, bu yönünü paylaşıp paylaşmayacağından emin değilim. Bu konu hakkında başka biriyle konuşup konuşmadığını bile bilmiyorum. Ama beni şaşırtıyor. Çalışırken konuşmaya devam ediyor.

"Büyükbabam Edmond, babamın beni neye dönüştürdüğünü biliyordu. Neler yapabileceğimi. Hem o hem de May, beni normale döndürmek için uzun süre uğraştılar. Kaçınılmaz olanı değiştireceği umuduyla bana düzenli bir hayat verdiler ama çok fazla hasar vardı. Henry bana çok şey göstermiş, beni çok iyi eğitmişti. Bu yüzden." Yıllardır çalınmamış eski bir plağın tozunu üfler gibi ağır bir nefes verdi.

"On altıncı doğum günümde büyükbabam bana bir yığın dosya ve bir veda mesajı verdi. Öldürmeyeceksin, ama mecbur kalırsan, ölümü hak edenleri öldür. Dosyalardaki tüm insanlar adalet sisteminden kaçan adamlardı. Masumları, zayıfları avlayan diğer katiller. Her biri bir şekilde yakalanamamış ya da polis onları mahkûm edememişti. Edmond öldükten sonra ortaya çıkmaya devam ettiler, her zaman Haziran ayının ilk Salı günü ve Ekim ayının son Perşembe günü geldiler. Şehir merkezinde sahte bir isme fatura edilmiş bir posta kutusunun içine bırakılmış."

"Başka katilleri mi
öldürüyorsun?" "Mm-
hmm," diye
mırıldanıyor. "Ve May
hiç bilmedi mi?"

Adını duyunca omuzları geriliyor ama doğradığı sebzeleri hızla tencereye atıyor ve karıştırmak için tencereyi sallıyor.

"Sanırım bundan şüpheleniyordu ama mutlu bir cehaletin tadını çıkarıyordu. Edmond bana etrafımdakileri korumanın tek yolunun onları karanlıkta tutmak olduğunu söyledi. Senden başka bunu bilen tek kişi oydu. May için ben her zaman Thatcher, onun torunu olacaktım, asla aile mülkünün bodrumunda insanları öldüren adam olmayacaktım."

Düşünmek istediğinden daha fazlasını biliyordu. Bahçedeki konuşmamızdan anladığım kadarıyla biliyordu ama sanırım onu seviyordu. Belki de inkâr ediyordu ama May torununun kim olduğunun fazlasıyla farkındaydı.

Bu mantıklı. Neden bu kadar gizemli olduğunu. Çocukları, May'i, beni, olduğu şeyden korumanın tek yolunun bu olduğunu düşündü. Mesafe bizi ondan korumak için.

"Bekle." Kaşlarımı iyice çatıyorum, korku nabzımı hızlandırıyor. "Bodrum katında mı? Orada mı yapıyorsun? Thatcher, polis malikâneyi bastı. Bıraktın mı?"

"Ben aptal değilim Lyra," diye sözümü kesiyor ve fırından bir çeşit ekmek çıkarıp tezgâhın üzerine koyuyor. "Bodrum sadece bu. A

Bodrum katında. May'in cesedini bulmalarından önce her türlü işkence kanıtını temizledim. Temizlendi ve kusursuz durumda bırakıldı."

O yemek yaparken, dolaptan tabakları çıkarırken aramıza sessizlik giriyor. Bu özel anda, onun gerçeği aramıza yerleşirken, ondan ne kadar hoşlandığımı kabul ediyorum.

Onu ne kadar çok sevdiğimi. Ona sahip olmak için dünyayı dışlerimle nasıl parçalayacağımı. Onun güvenliği için yalan söyler, çalar ve hile yapardım.

Yine de bu sonsuza dek mutlu olacağımızı garanti etmiyor.

Sadece bu gerçek bile beni mahvediyor. Birine bu kadar değer verebileceğinizi ve evrenin bu aşkı yaşamanıza izin vermeyeceğini bilmek.

Annem dindar değildi, ben de dindar değilim ama eğer bu onu sonsuza dek yanımda tutmak anlamına gelseydi, dua ederdim.

Dünya bana zaten çok fazla karanlık gösterdi, Thatcher'a bir insanın taşınması gerekenden daha fazla sefalet verdi. Yumuşak bir son için hangi Tanrı'ya ihtiyacım varsa ona yalvarırdım. Huzurdan başka bir şey gerektirmeyen sessiz bir son.

Onu tanımak hem bir lütuf hem de bir lanet.

Artık daha tehlikeli. Sıyırdığım her katmandan sonra riskler artıyor. Ona ne kadar yaklaşırsam, bu işin sonunda kaybedecek o kadar çok şeyim olacak.

Sırtına, hareket edişine bakıyorum ve kalbim iç çekiyor.

Lütfen, bence, hak ettiğimiz sonu yaşamamıza izin verin. Mutlu olmasına bile gerek yok. Sadece ona ihtiyacım var.

"Ne kadar zor düşündüğünü duyabiliyorum," diyor, önüme bir tabak dumanı tüten yemek koyarken, buz mavisî gözleri eğlenceyle parıldıyor. "Kafanı bu kadar karıştıran şeyin ne olduğunu paylaşmak ister misin?"

"Daha önce hiç ev yemeği yememiştım," diyorum aniden, aklımdan geçen bu olmayabilir ama yalan da değil. "Bu benim için bir ilk."

Thatcher ellerini hemen önümdeki adanın kenarına dayamış, dudaklarında bir sırıtış. "Bunu senden çaldığım ilkler listesine ekleyebilirsin o zaman."

Sıcaklık mideme yayılıyor.

Çatalı elime alıp bir parça tavuğu bıçaklarken yanağımdaki kızarıklığı görmezden gelmeye çalışıyorum. "Annem berbat bir aşçıydı. Onunla ilgili en net hatırladığım şeylerden biri bu. Bir de yanmış patlamış mısır kokusu."

Thatcher'ın yemekleri tam da hayal ettiğim gibi. Çok lezzetli. Kötü yaptığı bir şey olduğunu sanmıyorum.

"Bana ondan bahset." Önümde dirseklerinin üzerine eğiliyor, omuzlarındaki kaslar esniyor.

Yutkunuyorum. "Annem mi?"

Başını sallıyor, makarnayı çatalının etrafında döndürdükten sonra bir ısırık alır almaz bana bakıyor.

"Neden?"

"Bu odada birinin ilgisini çeken tek kişi sen değilsin Lyra."

Genellikle onu sorguya çekiyorum, onu oluşturan her şeyi öğrenebilmem için açılmaya zorluyorum. Birinin tanıdığı kişi olmaya alışık değilim ve sanırım bunun nedeni kimsenin beni tanımasını istememem.

Pek sayılmaz.

Ben bir hayaletim çünkü öyle olmayı seçtim. Kendinden parçalar paylaşmaktan her zaman daha kolaydı.

"O..." Annemin ne kadar özel biri olduğunu hiç bilmeyen birine onu anlatacak kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Hiçbir zaman sıkıcı bir anı olmadı. Birçok çocuğun evde eğitim görmekten nefret ettiğini biliyorum ama ben onunla vakit geçirmeyi çok severdim. Uğur böceklerini yakalamama yardım eder, beni işe götürür ve insanları korkutan tüm hayvanları beslememe izin verirdi. Katı olduğunu ama yine de önce tatlıyı yememe izin verdiğini hatırlıyorum."

Tatlı bir şeye duyduğum ani açlık ağzımı sulandırıyor. Uzun zamandır ilk kez onun hakkında yüksek sesle konuştuğumu bildiğim için gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakıyor.

"Beni hiçbir zaman bir şeye dönüştürmeye çalışmadı. Başka biri olma beklentisi yoktu. Ne olursam olayım, beni o halimle severdi."

Bir damla gözyaşının yanağımdan süzüldüğünü hissediyorum ve onu kolumla hızla silip, ifadesiz bakışlarla beni izleyen Thatcher'a usulca gülümsüyorum.

"Küçükken bu kelebek elbisesine kafayı takmıştım. Mor renkteydi ve her yerinde hükümdarlar vardı. Aylarca hiç durmadan giydim ve o da her gece benim için yıkadı."

"Onu özölüyorsun," diyor, gözyaşlarımı kurulamak için başparmağını dikkatle kaldırarak. Çok sıradan, sanki bunu her zaman yapıyormuş gibi. Teninin benimkine değen yumuşak darbesi beni dokunuşuna ikna ediyor.

"Hem de çok." Ona doğru eğildim ve parmaklarımı bileğine doladım. "Hepsini senin için sakladım, biliyor musun?"

Kaşını kaldırıyor. "Kelebek elbiseleri mi?"

"Hayır." Bir kahkaha attım. "Benim ilklerim. Onları senin için sakladım."

Gözlerinde farkındalık kıvılcımları çakıyor ve ben başka bir şey söyleyemeden tabakları yoldan çekip kalçalarımın tutarak beni kendisine doğru çekiyor. Dizlerim göğsüne değiyor ve bana doğru yaklaşıyor.

"Sanırım..." Sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi bir an duraksıyor. "Sanırım ben de tüm ilklerimi senin için sakladım."

"Daha önce hiç ben senin ilkin olmadım mı?"

"Başka insanlara dokunmaktan hoşlanmıyorum Lyra. Onları becermenin bir şekilde farklı olacağını mı düşünüyorsun?"

Thatcher'ın bu parçalarına sahip olduğumu bilmek çok büyük bir his. Gurur göğsümde kabarıyor.

Bu haliyle bile benden çok daha uzun. Kendimi onun bedenine sokabiliyorum ve kuşatılmış hissediyorum. Ellerimi gömleğinin önünde düğümlüyorum, onu sahiplenerek tutuyorum.

"Tüm bu ellerin yaptıklarını ve yapmaya devam edeceklerini bilerek-" Hatırlatmak istercesine beni sıkıyor. "-Onlardan korkmuyor musun?"

Korkmalıyım. Korkmak normal olurdu.

"Senin için değişmem Lyra. Aramızdaki bu şey benim kim olduğumu değiştirmeyecek."

Ellerimin altında kalp atışlarını hissedebiliyorum. Onun bir katil olduğu kadar insan olduğunu da hissedebiliyorum. Ve insanlar, yıkım için tasarlanmış bu insan bile sevgiyi hak ediyor.

"Ellerin ne kadar acımasız olursa olsun, her zaman güvende hissettiğim tek yer olacaklar. Bana dokunmak için yaratılmış parmaklardan nasıl korkabilirim ki?"

Yalan mı yoksa doğru mu söylediğime karar vermeye çalışır gibi beni izliyor. Neye karar verirse versin, ağzını tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaştırıyor. Bir öpücük fısıltısı. Çok yakın, ama kaderin cilvesine bakın ki midem hayvani bir hırıltı çıkarıyor.

Bunun aramızdaki kırılğan havayı dağıtmasını bekliyordum ama tam tersi oldu.

Bir anı yaratıyor. Asla unutmayacağım temel bir anı.

Thatcher gülüyor.

Ve soğuk ya da ekşi değildir.

Hayır, zengin ve tutku dolu.

Üzerine bir taş atıldıktan sonra durgun bir göldeki dalgalar gibi, dışarıya doğru yayılıyor, gözlerinin kenarlarını çekiyor ve hızla en sevdiğim ses haline geliyor. Dudaklarıyla alnımı okşayıp kahkahasının kalıntıları tenimi gıdıklayana kadar beni gülümsettiğini fark etmiyorum bile.

"Ye," diye mırıldanıyor, "miden kendini yemeden önce."

DANSE MACABRE

ON ALTI

Lyra

Bu elbise üç makaron önce çok daha iyi bir fikirdi.

Ama hiçbir elbisenin tatlıları es geçecek kadar güzel olmadığına yürekten inanıyorum. Briar ensemdeki son düğmeyi iliklediğinde göz kamaştırıcıydı ve şişkin karnımla da bir o kadar güzel olacaktı.

Kırmızı ışıklar kadife kumaşın üzerinde tozlanıyor, gergin kumaş adeta tenime dikiliyordu. Ne kadar dar olursa olsun, rengi bana Pavon imparator kelebeğinin mavi-mor yanardönerliğini bu kadar hatırlatırken, uzun kollu elbiseye hayır diyemedim.

"Bir sigaraya ihtiyacım var," diye inliyor Alistair, sonunda ailesinin elinden kurtuluyor. Onu bir sütuna yaslanmış, dudaklarına bir içki bastırmış halde izliyorum.

Deri ceketıyla gelmesini bekliyordum ama onu siyah bir yemek ceketıyla değiştirmişti. Muhtemelen buradaki konukların çoğunun giydiği kıyafetin aynısı ama Alistair farklı bir hava taşıyor.

Ailesi bu kötü şöhretli dışlanmış çocuğu ne kadar ıslah etmek isterse istesin, o her zaman yozlaşacaktı. Ponderosa Springs'te sahip oldukları tüm araziye devralacak bir varise ihtiyaçları vardı, en büyük Caldwell gözden düştüğüne göre miraslarını devredecek birine.

Ama Alistair çok uzun zamandır kara koyun unvanına sahipti ve hiçbir takım elbise onun fikrini değiştiremezdi. O her zaman yedek olacaktı. Gölge. Sırf onlara inat olsun diye.

"Sevgililer Günü hayranı değil misin?" Teklif ediyorum.

"Elbette öyleyim. Bayıldım. Cumartesi günümü Hollow Heights'ın en iyileriyle bir başka abartılı dansa geçirmeyeceğim de nerede geçireceğim?" Sesinden alaycılık akıyor. "Bu sadece babama toplum içinde benimle dirsek temasında bulunmak için daha fazla fırsat veriyor."

Aziz Aşıklar Maskeli Balosu okulun kibarlık gösterisidir. Bu kadar kısa sürede üstesinden geldiğimiz her şeyin bir kutlaması. Hollow Heights'ta kurduğumuz bağlar ve ilişkiler için sevinme zamanı.

En azından el ilanında öyle yazıyordu.

"Ona hayır demeyi denedin mi? Onun yönetim kurulundaki yerini almakla ya da kasabanın sahibi olmakla hiç ilgilenmediğini?"

"Elime geçen her fırsatta. Bu konuda da çok kibarım. Her konuşmadan sonra bir 'cehenneme git' ekliyorum."

Dilim dudaklarımdaki ahududu dolgusunun kalıntılarını yalarken bir kahkahayı bastırıyorum. Salvatore Yemekhanesi'nin her köşesinde öğrenciler kaynaşüyor. Zemine altın kalpler serpiştirilmiş, tavana boyanmış duvar resimlerinden kırmızı ışık yansıyor ve hoparlörlerden sevimsiz müzikler çalıyor.

"Rook nerede?" Dans pistindeki, hepsi çeşitli maskeler takmış öğrenci kalabalığına bakarak soruyorum. "Keşif modunda olmamız gerekiyor ve benim görevim de bir şeylerin ters gitmesi durumunda ikinize bir mazeret sağlamak. Sapkın kız kardeşlerin sadece yarısına sahipken bunu nasıl yapacağım?"

"Sen sadece tatlılar için geldin." Alistair ters ters bakar. "Muhtemelen banyoda tıttırüyordur. Tanrı biliyor ya, bu geceyi sigara içmeden atlatamaz."

Kravatını çekştirerek boynundan gevşetiyor. Gümüş maskesini kafasına doğru itiyor ve odanın ortasında bir sigara yakmasına yirmi saniye kaldığını görebiliyorum.

"Bunu sana daha önce söylemek istemiştim." Yan profiline bakarak dudağımın içini çiğniyorum. "Ama cenazede söylediklerim için özür dilerim. Başıma gelenler senin suçun değildi. Sen sadece B'yi korumaya çalışıyorsun, anlıyorum."

May'i toprağa verdiğimiz gün öfkeliydim. Öfkem kabarıyordu ve hıncımı ondan çıkardım. Dünyanın benim gibi yas tutmasını istiyordum ve acım gözümü o kadar kör etmişti ki Alistair'in tüm bu olanlardan ne kadar incindiğini göremedim.

Bakışlarını çevirip bana dikkatle bakıyor. "Ve sen Thatcher'ı koruyordun. Bunun için benden asla özür dileme."

Başımı sallıyorum, değer verdiğimiz insanları güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağımıza dair bir anlayış geçiyor aramızdan. Aşk her zaman güzel bir duygu değildir. Bazen sizi öfkeli, intikam peşinde koşan bir yaratığa dönüştürür. Tehdit oluşturan her şeyi parçalayacak bir yaratığa.

"Easton'ı bu gece görmedim. Sence atlamış mıdır?"

"Muhtemelen. Gerçi babası burada, annemle sohbet etmek için hiç vakit kaybetmedi. Paramı Godfrey'in geleceğine yatırıyorum."

Alistair ve Stephen Sinclair arasında, onun Halo'ya katılımı ne olursa olsun, kaybedilmiş bir aşk yoktur. Stephen ve Elise Caldwell arasındaki ilişki yıllar içinde bu ilişkiye yeterince zarar vermişti.

"Eğer akıllıysa değil. Böyle bir yaranın iyileşmesi en az bir ay sürer." Şampanya bardağını dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum.

"Merak ediyorum-" Alistair'in sırtışı her şeyi biliyormuş gibi. "-Ağzından bıçaklanmayı hak etmek için insan ne yapar, Lyra?"

Bir kızarıklık yanaklarımı ısıtıyor. Soruya bir kaşımı kaldırıyorum, elimdeki içkinin arkasına saklanırken omuz silkiyorum. "Bilmiyorum." Yalan ucuz ve bariz.

Göğsünün derinliklerinde, düşündüğümünden çok daha fazlasını bildiğini söyleyen gözlerle beni izleyerek gülüyor.

"Thatcher bunu inkâr edecektir." Kollarını göğsünün önünde kavuşturur. "Ama onun kadar korumacı biriyle tanışmadım.

Biraz asabi olsa da yanımda olmasını isteyeceğim başka kimse yok."

Bu bir onay konuşması gibi geliyor, Alistair bana onay veriyor, Thatcher ile bir ilişki sürdürmem için yeşil ışık yakıyor. Buna ihtiyacım olmasa da, yine de iyi hissettiriyor. Kabul edilmek hiçbir zaman iyi olduğum bir şey olmadı.

Tam ona teşekkür etmek üzereydim ki Briar ve Sage ön kapıdan giriyor, gözetleme planının kendi paylarına düşen kısmından dönüyorlar. Briar'ın mavi elbisesi parıltılı bir şekilde yürürken, sarı saçları sırtından aşağı dökülüyor.

Bizi fark ettiğinde hemen kollarını Alistair'in beline doluyor, başını Alistair'in göğsüne yaslıyor, Alistair de kolunu Alistair'in sırtının alt kısmına koruyucu bir şekilde doluyor.

"Sevgililer Günü'nden şikâyet mi ediyor?" diye takılıyor. "Yalan söylemesine izin vermeyin, gizliden gizliye romantiktir."

Birkaç saniye içinde, Alistair köşedeki düşünceli gölgeden, hala düşünceli gölgeye dönüşür, ancak ağzının köşesinde bir gülümseme vardır. Birbirlerinin içinde eriyip gidiyorlar, Alistair'in enerjisinin ısıltısı Alistair'in tüm karanlığıyla birleşerek tunç grisinin çarpıcı bir tonuna dönüşüyor.

"Godfrey'in ofisinde bir şey bulabildin mi, küçük hırsız?" Kız bakışlarını karşılamak için boynunu uzatırken adam ona bakıyor.

"Siktir et," diye homurdanıyor ve alnını bir gümbürtüyle adamın göğsüne indiriyor. "Ya temizletti ya da başlangıçta bulacak bir şey yoktu."

"Bir ceset bulmamız için dua etmem hastalık mı?" Sage kusursuz yüzüne sinirli bir ifade ekliyor. Briar etrafı araştırırken onun gözcülüğünü yapmıştı. "Gerçekten başka bir çıkmaz sokaktan başka bir şey mi?"

Belli ki Conner'ın kirli çamaşırlarını bulma planımız zaman kaybıydı. Tüm bunlar zaman kaybı gibi görünüyor. Çok yoruldum. Var olmayan bir şey için kanıt bulmaya çalışarak daireler çiziyorum. Kendi mezarımızı kazıyormuşuz gibi geliyor, gittikçe daha derine.

"Sakıncası var mı?" Sage zar zor içtiğim şampanyayı işaret ediyor.

"Hepsi senin olsun." Bardağı ona uzatıyorum, o da bana hüznü bir gülümsemeyle bakıp köpüklü içeceği yudumluyor. Bitirdiğinde bir tutam saçını omzunun üzerinden atıyor.

Bir elimi mideme bastırıyorum, şekerin girdabı başıma hücum ediyor ve aniden tüm o tatlıları yediğim için pişman oluyorum.

Black Sands Koyu'nda bulunan kız son kurbandı, yani Taklitçi ortalığı kasıp kavurmaya devam etmeden önce biraz soluklanmamıza izin veriyor olabilir.

"Hepiniz iç karartıcı görünüyorsunuz."

Hepimiz dönüyoruz ve Rook'un birkaç öğrencinin yanından geçip gittiğini görüyoruz. Kahverengi saçları dağınık ve takım elbisesinin yakasına doğru kıvrılıyor. Taktığı kırmızı boynuzlu maske yüzünün büyük kısmını gizliyor ve bunun Alistair'inkiyle aynı olduğunu fark ediyorum.

"Endişelenmeyin. Günü kurtarmak için buradayım." Sırıttırıyor, gözleri puslu.

Rook kollarını Sage'in omuzlarına dolayarak onu kendi bedenine çekiyor.

"Aletin hakkında şaka yapma." Gözlerini deviriyor, ona doğru daha da eğiliyor ve kolunu usulca öpüyor.

Topuklu ayakkabılarıyla neredeyse aynı boydalar. Birbirlerine mükemmel bir şekilde uyuyorlar, iki yapboz parçası gibi.

Bir anlığına kışkırandım.

Bu düşünmem gereken en son şey, özellikle de şu anda, ama Thatcher ile sahip oldukları şeyi istiyorum. Özel bağlantımızdan memnunum ve ona sahip olabilmemin tek yolu buysa, bunu kabul edeceğim.

Elimde değil ama herkesin önünde sevgi gösterisinde bulunmak istiyorum. Belime dolanan iddialı bir kol, insanların önünde alnıma kondukları bir öpücük. İlişkimizin sadece hayal ürünü olmadığını gösteren herhangi bir şey.

"Daha sonra sikimden bolca alacaksın, bebeğim." Rook onun yanağını öpüyor.

"Van Doren," diye araya girdi Alistair, "elinizde saçmalık olmayan bir bilgi var mı, yok mu?"

"Sakin ol, baba." Elini cebine atıp telefonunu çıkardı. "Silas ve bilgisayarındaki yüz tanıma yazılımı sayesinde James'in terminalde bulunduğu adamlar hakkında bazı bilgiler edindim. Dosyalarını yeni aldım."

Telefonunu Alistair'e atıyor ve sırayla elden ele dolaştırıyoruz. Bana ulaştığında, çevredeki insanların fark etmemesi için yüzümü boş tutmaya çalışıyorum.

Name: Aaron O'Hara

Age: Thirty-three

Üç kez fuhuşa teşvik. İki cinsel saldırı. Bir silahlı soygun.

Yirmi iki yaşında on yıl hapis cezasına çarptırıldı **Attica Correctional Facility; Attica, NY**. Aşırı kalabalık nedeniyle sekiz yıl hapis yattı.

Kısacası, eski bir pezevenk ya da bir daha yakalanmamış mevcut bir pezevenk. Yıllar önce çekilmiş sabıka fotoğrafını geçip belgedeki ikinci isme doğru ilerliyorum.

Name: Declan O'Hara.

Age: Thirty-seven

Organize suçlardan yirmi beş yıl ila ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı. Uyuşturucu ve seks kaçakçılığına karıştığına ve bilinen organize suç üyeleriyle bağlantılarına ilişkin bilgi için bir savunma anlaşmasını kabul etti.

Altı yıl önce koruyucu gözetiminden serbest bırakılmış.

"Sinclair'lerin mafyayla çalışmasına imkân yok," diye fısıldıyor Sage herkese b a k a r a k . "Var mı?"

Alistair sinirli bir şekilde elini yüzünde gezdiriyor. "Elite'in şirket kampüsüne girmemiz gerekiyor. Nakliye konteynirlerini bulursak, James'in olaya karışan herkesi ispiyonlaması için elimizde yeterli koz olur."

Oda biraz dönüyor.

Silas'ın kız arkadaşının intikamını alma ihtiyacı nasıl bu hale geldi? Tavşan deliğinin ne kadar dibine düşmüştük ve bundan nasıl çıkmayı umuyorduk?

"Nasıl planlıyorsun?"

"Ne kadar hoş bir grup, değil mi?"

Hepimiz radyo sessizliğine

büründük.

Etrafımızdakilerin gevezelikleri, bu sert sessizlik çöktüğünden beri daha yüksek. Bir kolumu karnıma doluyorum, sıcaklık birkaç derece düşüyor.

Stephen Sinclair oluşturduğumuz çemberin kenarında duruyor. Şekillendirilmiş sarı saçları kusursuz durumda, mavi gözleri her birimizi kesiyor ve yüzünde sakin, dengeli bir ifade var.

"Yeni dönem nasıl gidiyor?" diye soruyor soğukkanlılıkla, sanki Hollow Heights'ın dekanı durum tespiti yapıyormuş da yılanın teki değilmiş gibi.

Stephen her zaman kendini beğenmiş bir pislik olmuştur. Easton da bunu ondan almış. İkisi de adım attıkları her yerin sahibiymiş gibi dolaşıyorlar. Herkesten ve her şeyden üstün olduklarına inanıyorlar.

"Annem nasıl?" Alistair, durum ne kadar zor olursa olsun, kimseye karşı duyduğu hoşnutsuzluğu asla gizlemeyen biri olarak karşılık verir.

Stephen sırtarak bunu anlayışla karşılar. "Ben de tam onunla konuşuyordum. Senin y ö n e t i m kurulu üyesi olarak geleceğini tartışıyorduk. Duyduğuma göre mezun olduktan sonra tekliflerini kabul etmeyi düşünüyormuşsun?"

Alistair'in çenesinin kasılmasını, Briar'ın elini parmak eklemlerini beyazlatacak kadar sıkmasını izliyorum. "Pek mümkün değil." Dişlerini sıkarak konuşuyor.

"Ne yazık." Stephen biraz kaşlarını çatıyor. "Birlikte çalışmak güzel olurdu. Ama sanırım senin takip etmen gereken kendi yolun var."

Hava o kadar yoğun ki bıçakla kesebilirsiniz. Kalbimin atışını kulaklarımda

duyabiliyorum. Ne kadar ilgili olduğumuzu biliyor. Onun peşinde olduğumuzu biliyor.

"Sadece uğrayıp bir merhaba demek istedim. Başsağlığı dilemek ve umarım Thatcher'ı yakında bulurlar demek istedim. Onu sizlerle birlikte görememek çok garip." Stephen şaka yapıyormuş gibi gülümsüyor.

Onu öldüreceğim.

Eğer Thatcher'a dokunursa, onu kendi ellerimle gömerim ve bunu yapmak için onun suçluluğuna dair herhangi bir kanıtı ihtiyacım olmaz. Parmaklarım elbisemin kumaşının etrafında sıkışıyor ve bileğimin etrafında sıcak bir elin kıvrıldığını hissediyorum.

Aşağı baktığımda, Alistair'in elinin kendi elime dolandığını ve beni yerimde tuttuğunu görüyorum.

"Hanımlar." Stephen başını bize doğru eğiyor ve benimle doğrudan göz teması kuruyor. "Dikkatli olmaya çalışın. Herhangi birinizin incindiğini görmek istemem."

Gece sona eriyor. Müzik yumuşadı ve çiftler dans pistine doğru yol aldı. Kaosun ortasında hala birbirimize sahip olduğumuzu hatırlatan yumuşak bir melodi.

Stephen'ın diğer sosyetikler ve yönetim kurulu üyeleriyle kaynaşmak üzere ortadan kaybolmasının ardından öfkem yatışmıştı. O gidince Halo'dan başka bir şeye odaklanmaya çalıştım.

Rook'un Sage'i kollarıyla sarıp sarmalamasını, iki ayrı kişiden çok tek bir kişi gibi dans etmesini izlerken şampanya kadehimin arkasından gülümsüyorum. Şu anda o kadar aşık görünüyorlar ki buraya gelme nedenimizi neredeyse unutuyorum.

Briar ve Alistair, Stephen'ın konuşmadan çekilmesinden hemen sonra ayrıldılar, yani burada kapana kısıldım çünkü dans pistindeki ikisi benim eve dönüş aracım.

Bu anın tadını çıkarmalarına izin vermeye karar vererek, insan kalabalığının arasından sıyrılıp ikinci kata çıkıyorum ve tırabzandan aşağıdaki insanlara bakıyorum.

Topuklarım yere vurarak biraz daha yürüdükten sonra sağ tarafımdaki iki Fransız kapısını görüyorum. Biraz temiz hava almak için şansımı deneyerek kapı koluna basıyorum ve kilidi açık buluyorum.

Gecenin soğuk havası beni hemen çarpıyor ve uzun kollu bir elbise giydiğim için şükrediyorum. Ancak yağmur yağmıyor ki Oregon'da Şubat ayında olduğumuzu düşünürsek bu bir mucize.

Çıktığım sarmaşıklarla çevrili teras ortak alana bakıyor. Pahalı peri ışıklarıyla aydınlatılmış ve arabalara yürümek için balodan ayrılan birkaç kişiyi görebiliyorum. Karanlığın sessizliğine karışabileceğim kadar uzakta ama yine de partiden gelen müziği duyabiliyorum.

Aşağıda, karda birbirini kovalayan bir çift görüyorum. Oğlan kızı yakaladığında dönüyorlar ve kahkahaları enseme gıdıklıyor. Dirseğimi tırabzana dayıyorum, birbirine çok aşık iki insana bakıyorum.

Sevgililer Günü her zaman en sevdiğim bayram olmuştur. Çikolata ve şeker sadece küçük bir parçası.

Aşkın her türlü halinin kutlanmasına bayılıyorum. Büyük ya da küçük, sevgililer ya da aile üyeleri arasında. Bu sadece evlilik tekliflerinden daha fazlası; geliştirdiğiniz ilişkiler üzerine düşünmekle ilgili.

Tüm kötülöklere rağmen hayatımda değer verdiğim pek çok insan olduğunu hatırlamayı seviyorum. Çocukken, sınıf arkadaşlarına Sevgililer Günü hediyesi gönderen tüm öğrencileri çok kıskanırdım. Evde eğitim görmenin nefret ettiğim tek yanı buydu.

Aşk tanımımız sadece romantik olmanın çok ötesine geçti. Kutlamaya değer türden bağlar kurmak için uzun süre bekledim ve belki de bu yüzden Sevgililer Günü'nü bu kadar uzun süre sevdim.

Bugün sahip olduğum umut için.

"Yalnızlık kendini bulmak için tehlikeli bir yer Lyra."

O kadar hızlı dönüyorum ki topuklarım bükölüyor ve neredeyse düşüyorum. Parmaklarım tırabzana tutunuyor, dengemi bulmaya çalışıyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?" Fısıldıyorum. "Kulübede kalmanın tek amacı gerçekten orada kalmak Thatcher. Görüneceksin."

Gölgelerin perdesinden platforma doğru adım atıyor. Ortak alanın parlayan ışıkları elindeki şık kırmızı kutuyu aydınlatıyor. Kalp şeklindeki paket kalbimi hoplatıyor.

"Maske bunun için değil mi?" Thatcher dikkat çekiyor.

Diğer çocuklarla aynı, boynuzlu bir gulyabani ama Thatcher'ınki mat siyah. Yüzünün hatları boyunca uzanıyor ve sadece ağzını açıkta bırakıyor. Boynuzların hemen arkasında geriye doğru taranmış beyaz saçlarına bir göz atıyorum.

Onun görüşünü tartışmak zor.

Uzaktan bakıldığında, onu kampüsteki diğer maskeli öğrencilerden ayırmak imkansızdır. Ancak yeterince yaklaşırsanız, onu tanıma şansınız artar.

Ya da belki öyle değildir.

Belki de maskeli bile olsa onun özelliklerini ayırt edebilen sadece benim. Hafızamın o kadar derinlerine kazınmış ki onu gözlerim kapalı bile tanyabilirim, kolonyasının kokusundan vücudumun onun varlığında nasıl uyandığına kadar.

"Bir şey mi oldu? Eve dönene kadar bekleyemeyecek kadar önemli olan neydi?"

Thatcher, malum nedenlerden ötürü, pek çok kez hoşnutsuzluğunu paylaştığı Sevgililer Günü operasyonumuzun dışında kalmak zorunda kaldı. Huzursuz olduğunu biliyorum ve kulübenin duvarlarına hapsolmek onu yavaş yavaş öldürüyor.

Ama kendi iyiliğim için, keşke olduğu yerde kalsa.

İleriye doğru yürüyor, terasın kenarına doğru yürürken omzuma dokunuyor ve aşağıya bakıyor. Vücudunun uzun hatları, elbisemle neredeyse aynı tonda olan özel dikim bir takım elbisenin içine sıkışmış, bunun bir tesadüf olmadığını biliyorum.

Sırtını tırabzana yaslayacak şekilde dönerek elindeki kutuyu oynatıyor.

"Ben sabırsız bir hediye vericiyim," diyor basitçe, sanki bu şu anda yüzünü halka göstermek için fazlasıyla yeterli bir sebepmiş gibi.

"Hediye vermeyi alışkanlık haline getirdiğini bilmiyordum." Serin bir rüzgâr eserken bir kolumu belime doluyorum.

"Bilmiyorum."

Gözlerini göremiyorum ve bu beni rahatsız ediyor. Mat malzeme beni irislerinin mavisinden koruyor ve ağzı sert bir çizgi halinde duruyor.

"Ama." İç çekerken göğsü genişliyor ve kutuyu bana doğru uzatıyor. "Sevgililer Günü senin en sevdiğin tatil. O yüzden bunu bir teşekkür olarak kabul et."

Alt dudağımı ısııyorum, kutuyu elinden alırken yüzümde bir gülümseme beliriyor. Kutunun üzerindeki pürüzsüz kumaş parmak uçlarımin altında sıcacık. Pahalı görünüyor. Kilolarca kek ve kurabiye yememe rağmen, çikolata yeme şansı midemi guruldatıyor.

"Bana ne için teşekkür etmen gerekiyor?" Kaşımı kaldırıyorum, parmaklarımı paketin dikişine götürüp yavaşça açmaya çalışıyorum.

"Anlayabileceğimden çok daha fazlası."

Kutunun üstü açıldığında çenem neredeyse yere çarpacaktı. Bana şeker ya da mücevher aldığını düşünmüştüm çünkü çoğu erkeğin bunu istediğini biliyordum ve bana almayı seçtiği her şeyden çok mutlu olurdum.

Ama bu? Hiç beklemezdim.

"Thatcher," diye fısıldıyorum, rüzgâr isminin sonunu yakalıyor. "Bu... Aman Tanrım."

Bu tür hediyelerde genellikle çikolatanın bulunduğu bölümlere bakarken aklıma gelen tek şey bu, ancak boşluğun tamamı, hepsi bir diğeri kadar nadir bulunan farklı örümcek türleriyle değiştirildi. Yeni sergim için belki bir tanesini sipariş etme umuduyla bunları günlüğüme not etmiştim, ancak belgelediğim her biri tam önümde mükemmel bir tahnit pozisyonunda oturuyor. Tek yapmam gereken eve gidip onları inşa ettiğim yapay ağ boyunca stratejik bir şekilde yerleştirmek.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakıyor, elim ağzımın hemen üzerinde duruyor ve parmaklarımin nasıl titrediğini hissedebiliyorum.

"Bu şimdiye kadar birinin bana verdiği en güzel şey," diye övünüyorum. "Bunları nasıl buldun? Bunları bulmak neredeyse imkânsız."

Ellerini ceplerine sokmuş, sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Rook'un bana bir iyilik borcu vardı."

"Teşekkür ederim." Sırıtarak kapağı dikkatlice yerine yerleştiriyorum. "Sevgililer Günü'nün en sevdiğim tatil olduğunu nereden bildin? O kadar şeffaf mıyım?"

Thatcher korkulukları itiyor ve bana yaslanana kadar aramızdaki mesafeyi hızla açıyor. Yüzüme çarpan her nefeste naneli sakızının kokusunu alabiliyorum. Kutuyu ellerimden alıp yanımdaki bankın üzerine koyuyor.

Avuç içi sırtıma bastırarak bizi göğüs göğüse getirirken, diğeri kolumun uzunluğunu takip ediyor. Boynumun kıvrımına doğru eğiliyor ve maskesinin yan tarafı yanağımı okşuyor, plastik kızarmış yüzümü serinletiyor.

"Çoğu kişi için görünmezsin, bu esrarengiz hayalet. Sen dünya için bir gizemsin Lyra ve seni çözmemeye izin verdin." Sözleri kulağıma geliyor ve beni ürpertiyor.

Dikkatle, kendisinin bile yapabileceğini bildiğinden daha nazik bir şekilde, elimi kendi eliyle kavıyor. Kolum içgüdüsel olarak boynunun arkasına dolanıyor ve Balo Salonu'nun içinden tanıdık bir şarkının yükseldiğini duyabiliyorum.

Aşağıdaki dünya yaşamla uğulduyor, ama biz burada kendi baloncuğumuzda hareket ediyoruz. Dokunulmaz, kırılmayı reddeden manyetik bir güç alanına hapsolmuş.

Hayatım boyunca bunu bekledim. Onun için.

Beni dolapta saklanan kız ya da olmamı istediği hayalet olarak değil, onun yanında durabilecek bir kadın olarak görmesi için. Fırtınadan çıkmamız anlamına gelecekse, fırtınadan fırtınaya atlayacak biri olarak.

Birlikte.

Onun dengi.

"Sana hiç saçlarını topladığın zamanlardan nefret ettiğimi söylemiş miydim?"

Geri çekiliyorum, kaşlarım saç çizgime doğru kalkıyor. "Sage özellikle bu tür elbiselerin kabarık saçlar için yapıldığını söylemişti.

Sırtımı başka nasıl gösterebilirdim ki?"

Parmakları omurgamdan yukarı doğru ilerliyor, ensemble buluşana kadar yol boyunca düğmelere dokunuyor.

Buklelerimi tutan iğneleri arayıp teker teker çıkardığını hissediyorum. "Hiçbir elbise

bunları saklamaya değmez."

Altımdaki zemine çarpan metalin sesi kulaklarımda çınlıyor. Saçlarımı hızlıca açıyor, tüm tokaları çıkarıyor ve umursamadan yere düşmelerine izin veriyor.

Bitirdiğinde omuzlarımda ağırlığını hissediyorum. Büyümüş kaküllerim gözlerimi kapatmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor ve parmağımı elektrik prizine sokmuş gibi görüldüğümünden eminim.

Ama kafa derime yaptığı masajın, koyu renk saç tellerini parmaklarının etrafına dolamasının, bukleleri büyük elleriyle fırçalamasının tadını çıkarıyorum. Eğer işler farklı olsaydı, o parmaklarla bir piyanist olabilirdi. Müzik çalmak için yaratılmışlar.

Başımdaki dağınıklıktan memnun kaldığında elini sırtıma götürüyor.

"Ne yapıyoruz biz?" Müziğin melodisine uyarak sallanırken fısıldıyorum, elleri bedenimde rehberlik ediyor.

Bi

z. "Bu kadar güzel görünüp de birinin seni dansa kaldırmaması senin için utanç verici olurdu."

"Daha önce de dans ettik, Thatch."

"Ve sana o zaman da söylediğim gibi, bu bir dikkat dağıtmaydı," diye düzeltti ve elimi sıkıca kavrayarak beni itti. dışa doğru.

Bedenim dönerken gıcırdayorum, kolu beni döndürmek için yukarı kalkıyor. El b i s e m havalanıyor, kumaş yıldızlarla ıslanmış gecede dönüyor. Gözlerimin kenarını kırıştırana kadar dudaklarımdaki gülümsemeyi fark etmiyorum.

Beni göğsüne doğru geri çektiğinde, avuç içim kalbinin hemen üzerinde düz bir şekilde uzanırken zarifçe yere iniyorum. "Bu," diye nefes alıyor dudaklarımdan, "dans etmektir, sevgili hayalet."

Sonsuza kadar tek bir anı yaşayabilecek olsaydım, bu olurdu. Seksen yaşına kadar yaşayacak kadar şanslıysanız, bu geceye dönüp bakarsınız. Özlem duyarsınız ve tekrar genç olmak için neler yapabileceğinizi merak edersiniz.

Onunla sonsuza dek böyle var olmak istiyorum. Sadece ben ve o.

Ponderosa Springs'in kabusu ve onun sevgili hayaleti.

"Bu iş bittiğinde ne yapacaksın?" Yüksek sesle düşünüyorum, ikimiz için de geleceğin nasıl görüneceğini merak ediyorum.

Sırıltısı geniş. "Hayatımın geri kalanında hapse girmemeye çalışacağım."

Gülüyorum, tam o beni tekrar döndürürken, dünya sadece renkler ve bulanıklıklar içinde hareket ediyor. "Ya ben?" Beni kollarının arasına aldığı anda nefes nefese soruyorum. "Ben ne yapacağım?"

"Tıpkı şu an olduğun gibi olacaksın," diye başlıyor, bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Bana musallat olacaksın. Benim için var olacaksın."

Bu üç kelime dilimde dans ediyor.

Tam oradalar, yüksek sesle söylenmek için yalvarıyorlar. Kalbim göğsümde hoplayıp zıplıyor, tekrar tekrar çılgılık atıyor.

Onu seviyorsun! Onu seviyorsun! Onu sevdiğini söyle!

Bu sadece bir takıntı olarak kalabilirdi, ama güzel ve karanlık bir şeye dönüştü. İki kat daha fazla dikenli olan bir gül ağacı, ama yine de nefes kesici. Onu daha önce de sevdiğimi düşünmüştüm, bunu yapabilecek tek kişi olduğumu biliyordum ama bu, bu aşktı.

Çocukluğumdan beri okuduğum türden. İnsanlar bu tür bir aşk için yıldızlardan dilek diler. Her zaman birlikte olması gereken iki insanın çatıştığı ve sonunda evrenin insanları hayatınıza bir nedenden dolayı soktuğunu kabul ettiğiniz bir aşk.

Söylemek istiyorum ama söyleyemiyorum.

Çünkü şu anda yeterli değiller.

Bu anı yakalamak için yeterli değiller. Kalbimin onun için nasıl farklı bir ritimle attığını anlatmaya asla yetmeyecek. Sadece yeterli değiller ve o daha fazlasını hak ediyor.

Ben de yutuyorum ve yerine başka bir şey

koyuyorum. "Benim de sana bir hediye var."

MY KANLI VALENTINB

YEDİ

Thatcher

Ağzım sulanıyor.

Lyra o güzel küçük elbiseyi giyerken onu bütün olarak yeme fikri, meraklı gözlerden uzakta saklandığımız için giderek daha cazip hale geliyor.

Ne zaman böyle bir bağımlıya dönüştüğümünden, kirazların tadına ve onun sesine bu kadar alışılmadık bir şekilde kapıldığımdan emin değildim ama artık buradayım. Küçük takipçime tamamen takıntılıyım.

Onun dünyama girmesine izin vermenin geri dönülmez bir hasara yol açacağını biliyordum. Hayatınızı siyah-beyaz yaşarken, tam renkli var olan biri tarafından lekelenmemek imkansızdır.

Ama bunu tahmin edebileceğimi sanmıyorum.

Bu açlık, daha önce hiç düşünmediğim deneyimlere duyduğum özlem. Lyra'nın benim olduğunu bilmekten her zaman memnun olmuştum, gecenin gölgelerinde bana ait olan bu gizli röntgenci.

Yine de onun olmak isteyeceğimi hiç beklemiyordum. Onun bana ait olduğu kadar benim de ona ait olmak isteyeceğimi. Eğer bu taklitçi katil hayatımı mahvetmeye niyetli olmasaydı, birbirimiz için olduğumuzu çoktan açıkça belirtmiş olurdu.

Beni kulübeye doğru çekerken elim onunkiyle kenetlenmişti. Bu elbisenin içindeyken onu her yerde takip edebilirdim. Sırtı bana dönükken, sırtının küçük kısmındaki kavise, kışının dolgun kıvrımına ve elbisenin çıplak halinin nasıl görüldüğüne dair hayal gücüne çok az şey bırakmasına hayran kalıyorum.

Onu arzulamak beni zayıflatıyorsa, bırak zayıf olayım. Ona sahip olamazsam güçlü olmamın bir anlamı yok.

"Çıldırmayacağına söz ver." Koridorun sonundaki kapıya doğru ilerlerken sesi titriyor.

Evde kilitli kalan tek oda. Girmemi yasakladığı tek oda. Merak etmeme ve biraz sinirlenmeme rağmen

Benden sakladığı için konuyu zorlamamıştım.

"Birinin göğüs boşluğunda atan bir kalp gördüm." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Beni korkutacak pek bir şey kalmadı, sevgilim."

Kapıya ulaştığında, parmak uçlarında yükselip çerçevenin üstünden anahtarı alışıma hayranlıkla izliyorum. Titrek parmaklarıyla anahtarı yerine oturana kadar kilide sokuyor.

Onun düzensiz kalp atışlarını hissedebiliyorum. Bu kapının ardında yatan her neyse, başka kimseyle paylaştığı bir şey değil. İki saniyeliğine, burada bir sürü ceset bulacağımı düşünüyorum.

"Korkuyorum," diye fısıldıyor, kapı kolunu çeviriyor ama açmak için hareket etmiyor.

Göğsüm sırtına baskı yapana kadar adım atıyorum, ağzım kulağının hemen yanında duracak şekilde alçalıyor. Onu yakalayacağıma tamamen güvenerek hemen içime düşmesi beni büyülüyor.

"Seninle ilgili hiçbir şey beni korkutamaz Lyra Abbott," diye mırıldanıyorum. "Senin tüm karanlığın benim de karanlığım. Biz aynıyız."

Gülümsediğini anlamak için yüzünü görmeme gerek yok. Omuzlarının gevşemesinden bunu hissedebiliyorum. Kapı açılırken yüksek sesle gıcırıyor, çığlık sesi koridorda yankılanıyor.

Lyra eşikten geçmeden önce bir nefes alıyor ve ben karanlığın bedenini sarışını izliyorum. Körü körüne onu takip ediyorum, biz tamamen karanlığa gömülene kadar kapı arkamızdan kapanıyor.

Duvarlar uğursuz bir kırmızı renge bürünmeden önce donuk bir fiske sesi yankılanıyor. Karanlık çukurlar kuytu köşeleri ve masaları çevreliyor. Gözlerimin alışması birkaç saniye sürüyor, ama alıştıklarında kendimi, yani bana bakarken buluyorum.

Bu odanın her santimini işgal ediyorum, varlığım durgunlukta hissediliyor.

Hayatımın çeşitli evrelerinde çekilmiş yüzlerce fotoğrafım duvardan duvara iplere dizilmiş. Geliştirilmiş fotoğraflar duvarlara sıvanmış, daha fazlası yere dağılmış durumda.

Uzanıp bir tanesini ipin ucundaki mandaldan koparıyorum. Şehir merkezindeki bir kafeden çıkıyorum, başım eğik ve güneş gözlüklerim gözlerimi koruyor.

Bir tanesi sanat müzesinin içinde, bir diğeri koşarken, birkaç tanesi de çocuklarla çeşitli yerlerde çekilmiş. Fark ettim ki birkaç tanesi

lise havuzunda çekilmiş. Yıllar öncesine aitler ve toplamda en az beş yüz fotoğraf olması beni şaşırtıyor.

Hepsi Lyra'nın sanatsal gözüyle belgelenmiş, varlığımın bir tapınağı. İzlediği ve zaman ayırdığı her fotoğraftaki tek kişi bendim. Egom derimin altında mırıldanıyor ve bunun çekici olduğunu kabul etmek garip olsa da umurumda değil.

Bana deli gibi aşık olmasını, sadece beni görmesini, sadece benim için var olmasını, nefes almasını seviyorum.

O benim saplantılı meleğim, ben de onun sahiplenici tanrısıyım.

"Ne görüyorsun?" Parmaklarım sıra sıra resimlerin üzerinde gezinirken sessizliği bozuyorum. "Bunlara baktığında beni görüyorsun."

Lyra duvara yaslanmış, utancından küçülmeye çalışırken ayaklarını birbirine vuruyor, her zaman aklındaki tek kişinin ben olduğumu bilmenin ne kadar heyecan verici olduğunu tam olarak anlayamıyor.

Başka kimsenin şansı yoktu.

O sadece benim tarafımdan büyülenmiş durumda ve ben onun durmasına izin vermeyi reddediyorum.

"Ne anlama geldiğini bilmeden bir silaha dönüştürülen bir çocuk," diye mırıldanıyor ve belki on beş yaşındayken çekilmiş bir fotoğrafımı indiriyor. "Her zaman çok güzel olduğun halde sana nasıl canavar dediklerini hiç anlamadım. Yanında olamadığım zamanlarda seni bu şekilde yakınımda tuttum."

Lyra'nın beni algılayışını asla anlayabileceğimi sanmıyorum. Onun için nasıl bir adam olabileceğimi görmek için yarattığım tüm dehşetin ötesini nasıl bu kadar kolay görebildi. Ya da belki de hiç farklı bir izlenim edinmedi. Belki de beni kötü bir adam olduğum için kabul etmişti ve ne olursa olsun beni istiyordu.

Lyra'ya bakmak bir aynaya bakmak gibi.

Elimdeki resmi yere atıp onun küçük bedenine doğru yürüyorum. Sert kırmızı ışık yüzünün kenarlarını belirginleştiriyor ama büyük elimle yanağını okşadığımda o da aynı yumuşaklıkta hissediyor.

"Seni neden öldürmek istediğimi biliyor musun Lyra?" Dilimi alt dudağımda gezdirerek soruyorum.

"Seni takip etmemden nefret ettiğin için mi?" diye soruyor, cevabından emin olmadan.

Bir kakhaha atıyorum, başparmağımla dudaklarının dikişini izliyorum. Pelüş teni parmağıma karşı pürüzsüz. Temsil ettiği şeyden ne kadar nefret ettiğim için onun ölmesini istediğim bir zamanı hatırlamaya çalışıyorum.

Onu canlı ve benim dışında nasıl isteyebilirdim ki?

"Babam küçükken bana eğer bir şey hissedersen onu öldürmem gerektiğini söylerdi. Bu şekilde mükemmel kaldım." Diğer elim beline dolanıyor, onu duvardan çekip bedenime sokuyor. "Senin temsil ettiğin şeyi, bana yaptığın şeyi öldürmek istedim."

Lyra başparmağımı yalıyor. Dilinin kadife hissi beni neredeyse inletiyor. Sikimin etrafına sarılmış, şaftıma sürtünen ve beni boşaltan hissi hatırlıyorum.

Kavrayışımı yüzünden boynuna doğru çekiyorum ve parmaklarımı boğazına doluyorum. Burnum onunkine sürtünüyor ve ciğerlerinden çıkan her bir nefesi hissedebiliyorum.

"Seni her gördüğümde, bu güzel küçük boğaza bakar ve sırf herkes sana kimin sahip olduğunu bilsin diye bırakmak istediğim morlukları düşünürdüm. Seni öyle sıkı tutmak isterdim ki kaburgaların çatlardı. Başka biriyle konuştuğunda, onu parçalara ayırmak istiyordum. Seni mahvetmek, bitirmek istedim, çünkü sana asla sahip olamayacağımı biliyordum."

Yüzünü kaldırıyor, dokunuşumdan uzaklaşmak yerine ona doğru itiyor, daha fazlasını arzuluyor. Sertleşmiş meme uçları elbisesinin dar kumaşından göğsüme sürtünüyor ve elbisenin altında çıplak olup olmadığını kontrol etmeye çok yaklaşıyorum.

"O zaman bana sahiptin; sadece bunu hiç fark etmedin. Şimdi bana sahip olabilirsin." Lyra'nın sinsi parmakları gömleğimin düğmelerini çekip rahatça çözüyor. "Sonsuza kadar, eğer istersen."

Boynunu sıkıyorum, nefesini kesiyorum.

Sırıtiyorum. "Ne istediğimi biliyor musun, sevgili hayalet?" "Ne?"

Başımı eğiyorum, böylece dudaklarım onunkilerden bir nefes uzakta oluyor. Bu kadar yakın olmanın tadını çıkarabiliyorum. Kalp atışları parmak uçlarıma çarpıyor, benimkilerle eşleşiyor ve bir kalbi paylaşmadığımızdan o kadar da emin değilim.

"Sensiz yaşamak zorunda kalacağım anlamına geliyorsa mükemmel olmak istemiyorum."

Ağızlarımız çarpışıyor, birbirimizin tadını kovalarken dil ve dişlerin karışımı, bedenlerimizi birbirimizle doldurmaya niyetliyiz. Dilimi dudaklarının arasına kaydırduğimde, sonunda kaybedene ve ağzının içini keşfetmekte özgür olana kadar bana karşı savaştığını hissediyorum.

Ceketimi daha önce kaybetmiştim ama şimdi elleri hızlı hareketlerle gömleğimi omuzlarımdan sıyrıyor. Gömleğimi çekiştirerek açarken ve zayıf gövdeyi ortaya çıkarırken parmaklarına bakıyor.

Bakmasına izin veriyorum, gözlerinin vücudumun sert hatlarını izlemesini izliyorum.

Gömleğim yere düşüyor ve skoru eşitlemek için acele ediyorum. Parmaklarım elbisesinin kıvrımları ve dalgalanmaları arasında geziniyor, avuçlarımı bastırabileceğim bir parça çıplak ten arıyor. Kalçalarını kavrayıp elbiseyi beline kadar çekiyorum.

"Tut şunu," diye emrediyorum. "Aminin benim için ne kadar saplantılı olduğunu göster."

Elbisesini benden alıyor, kalçalarının hemen üzerinde tutuyor ve bana iç çamaşırı dediği ince kumaş parçasını gösteriyor. Pamuğun ortasındaki karanlık noktayı görünce boğazımın arkasından inliyorum.

Kendime engel olamayıp iki parmağımı onun kumaşla kaplı yarığına bastırıyorum ve ıslaklığının tenime sızdığını hissediyorum. Sıcak, yapışkan ve tamamen Lyra'ya ait. Klitorisini sıyırdığımda inliyor ve kalçalarını bana doğru sallıyor.

"Mızımız, açgözlü şey," diye inliyorum ıslak, şişmiş dudaklarımın arasından. "Senin amcığın bencil. Tek arzuladığı benim, değil mi? Parmaklarım, dilim, sikim?"

"Sana çok ihtiyacım var." Elime doğru dönüyor, çekirdeğine doğru çevirdiğim yavaş daireleri takip ediyor. "Her yerim senin için ağlıyor."

Aletim pantolonumun arkasında seğiriyor, fermuarıma acıyla bastırıyor, hissettiği acıya yardımcı olmak için içine batmak için yalvarıyor. Alt dudağını ısırp ağzımın içine çekiyorum, onu bırakmadan önce dilimle ovuyorum.

"Seni becermemi ister misin Lyra?" Elimi külotunun altından geçiriyorum ve sıvı merkezi tarafından karşılanıyorum. Onu açgözlülükle avuçlarken uyarılmışlığının kanıtı avucumu kaplıyor.

"Lütfen." Bir kolunu boynuma doluyor, ıslak dudakları boynumu buluyor. "Seni içimde istiyorum."

İnliyorum, başımı geriye eğerek tenime bolca erişmesini sağlıyorum. Lyra boğazımı ısırıyor, kemiriyor ve emiyor, köprücük kemiğine doğru ilerliyor, şüphesiz ilerlerken kırmızı yaralar bırakıyor.

Beni işaretliyor. Beni sahipleniyor.

"Bunu hak et." Yedek elimi buklelerinin köklerine doluyorum, bana bakabilmesi için vantuzlu dudaklarını boynumdan uzaklaştırıyorum. "Cebimdeki bıçağı al. Ben seni boşaltırken sen de benim için kanını akıt."

Gözleri kararmış, arzuyla parlıyor, sanki vücuduna bir tür müstehcen uyuşturucu enjekte etmiş ve şimdi tamamen kendinden geçmiş gibi. Bir parmağımı yarığından aşağı sürüklüyorum, orta parmağımla girişiyale alay

ediyorum.

Lyra'nın eli cebime dalana kadar hareket ediyor, küçük parmakları sustalının etrafını sarıyor. Sustalıyı çıkarıp aramızda tuttuğunda içine giriyorum.

Zevkle haykırıyor, bana doğru eğiliyor, sıcak iç duvarları parmağımın etrafında kenetlenirken dişleri alt dudağını tutuyor. Tanrım, çok sıkı. Bir insanın bu kadar iyi hissetmesi yasadışı olmalı.

Küçük Bayan Ölüm söz konusu olduğunda elimde kalan kontrolü kullanarak, bir sonraki hamlesini beklerken hareketsiz kalıyorum. Beni ne kadar çok arzuladığını, bana sahip olmak için neler yapabileceğini göstermesini istiyorum.

"Devam et, evcil hayvan," diye mırıldanıyorum, başparmağımı uyluklarının arasındaki hassas çıkıntıda gezdiriyorum. "Benim için kanını akıt."

Korkmadan, şehvetle beslenerek bıçağı açtı. Bıçağı sağ elinde tutup benimle doğrudan göz teması kurarak sol avucunun içinde kaydırıyor ve derisini yararken bakışlarımı kırmayı reddediyor.

Elinde kıpkırmızı bir havuz oluşuyor ve parmağım daha da derine giriyor. Dar deliğini yavaşça parmaklıyorum, işkence gibi yavaş vuruşlarla içine girip çıkıyorum.

Elini kaldırıp ağzıma uzatıyor. İçimdeki arzu sertleşiyor, ağzımı avucuna götürdüğümde sikim zonklıyor. Kanını içerken, boğazımdan aşağı kaymadan önce ağzıma dolan metalik sıvının tadına bakıyorum.

Çenemden aşağı dökülüyor, göğsüme damlarken ılık.

Başparmağım daireler çizmeye devam ederek Lyra'nın boğazının arkasından yüksek sesli bir inilti çıkarıyor. Kokusu elime sızıyor, bu da bir parmak daha eklemeyi çok daha kolay hale getirerek duvarlarını etrafımda germeye zorluyor.

Ağzımı çekmeden önce dilimi avucundaki oluklarda gezdiriyorum. Gözleri açılıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırmadan hemen önce bıçağı cebime geri itiyor. Tırnakları omuzlarımin üst kısımlarına batıyor ve ağzının içinde inliyorum.

Birbirimizi dağınık, kaotik bir şekilde yiyip bitiriyoruz ki bu yumuşak bir şey değil. Her şeyi tüketen, tekniği umursamayan, sadece açık tenin her bir santimetresine dokunmak ve öpmek için umutsuz girişimler.

Elimin hızı artıyor, onu uçurumun kenarına gönderen o gizli noktaya ulaşıyor. Parmaklarımin her tarafına krem sürmesi, etrafımda daralması ve dilimde titreşimleri hissettiğim kadar yüksek sesle inlemesi için sadece birkaç özensiz itme daha gerekiyor.

Ondan uzaklaşıyorum, kırmızı dudaklarına bakıyorum, alnım onunkine yaslanıyor. "Aferin kızıma."

Orgazmının artçı şokuyla vücudu titrerken ciğerleri kabarıyor. Onun böyle dağınık olmasını tercih ederim, yüz hatlarına şehvet sinmiş, nefes nefese ve ahlaksız, ona sadece benim verebileceğim rahatlama için çaresiz.

Lyra'nın eli hareket ediyor, parmağının ucu tenimi çiziyor. Aşağı baktığımda, damarlarından damlayan kanla kalpleri boyadığını görüyorum.

Minik kanlı kalpler.

Birleşip göğsümden aşağı sızıyorlar, dağınık darbelerle kuruyorlar.

Beni onlarla kaplıyor. Saplantısının kanıtıyla tenimi işaretliyor.

Ve ona izin verdim çünkü çakırkeyiftim.

Öldürene kadar beni sevmeye niyetli bir kızla kan sarhoşu.

Mezara kadar. Biz buyuz, hep böyle olduk. Ölümle başlayan ve ölümün çok ötesinde sürecek bir bağ.

Çok acımasız, hastalıklı bir aşk ilanı. Tam

Lyra'ya göre.

"Bir parçam her zaman senin içinde olacak," diye ısrar ediyor ve göğüs kafesimin tam ortasından tenime bir öpücük konduruyor.

Zihnim "Bu andan çok önce içimdeydin sevgilim" diye bağıyor.

Ama ağzım kapalı kalıyor, kapalı ve bu düşüncelerin yüksek sesle söylenmesini engelliyor.

Bunun yerine onu tekrar öpmeyi seçiyorum çünkü şu anda içimde olanları nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Onu masalardan birine doğru geri geri götürürken beceriksiz öpücüklerin şehvetli bir dansına dönüşüyoruz. Bedenlerimiz masanın kenarına çarpıyor, şişeler ve kalemler devriliyor.

Ağzımı onunkinden çekiyorum, onu döndürerek düz bir zemine yatırıyorum, yüzükoyun yatırıyorum, yanaklarımı bir sürü fotoğrafıma bastırıyorum. Bu gece seçtiği elbise çarpıcı, onu olması gereken her yerden sarıyor ve her açıdan gurur verici, bu yüzden onu mahvetmek zorunda kalmam talihsizlik.

Açgözlü parmaklarım yakanın eteklerini kavırıyor, düğmelerin tatmin edici tıkırtılarını duyana kadar malzemeyi parçalıyor ve yere dökülüyor. Sırtındaki kilometrelerce uzunluktaki pürüzsüz, soluk teni ortaya çıkarıyorum.

"Bunu sevdim," diye mırıldanıyor, omzunun üzerinden bana bakıyor.

Hemen omurgasının ortasına bir öpücük konduruyorum ve kapüşonlu bir bakışla ona bakıyorum. "Sana bir milyon daha alacağım."

Ne isterse, onu elde edecek.

Benden istese ona dünyayı verirdim.

Birlikte, elbiseyi odanın öbür ucuna, arkamda gelişigüzel savrulana kadar çekiştirip sarsıyoruz. Bana da masanın üzerine eğilmiş, kilometrelerce uzanan süt gibi teni, yumuşak kasları, kusurları ve kusursuzluklarıyla sergilediği manzarayı takdir etmek kalıyor.

Sadece bir çift külotun içinde, onu istediğim gibi almamı bekliyor.

Parmağımı omurgasında gezdiriyorum ve geride bıraktığım ürpertici şişliklere sırtıyorum. Kemerimin çözülme sesi nefesinin kesilmesine neden oluyor ve heyecandan kıvranışını izliyorum. Kıçı geri çekiliyor, pantolonumun ön tarafına doğru kıpırdanıyor, onu becermem için yalvaran uzunluğum boyunca yukarı ve aşağı sürtünüyor.

Kendini sikime doğru çekerken oynamasına, kendini kızdırmasına izin veriyorum. Elimi kışına indiriyorum, soluk teni parlak pembeye dönüyor. Sarsılıyor, dudaklarından yumuşak bir inilti dökülüyor.

"Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim." Külotunu bacaklarından aşağı çekip ayak bileklerine kelepçe vururken sesim arzudan ağırlaşıyor. "Eğilmişsin, amından sular damlıyor, seni çiğ çiğ sikmem için yalvarıyorsun."

Pantolonumu sikimi serbest bırakacak kadar aşağı indiriyorum, kalın, öfkeli ucu kışının hatlarına damlıyor. Şu anda bu gezegende beni ondan uzaklaştıracak hiçbir güç yok.

"Thatcher," diye inliyor, kırık ve yalvarırcasına, sanki onu şu anda sikmezsem ölecekmiş gibi.

Parmaklarımı horozumun tabanına sararak, onun sularının uyluklarının iç kısımlarından aşağı akmasını izlerken kendimi okşadım, o sıkı amcık benim için ağlıyor, benim için yalvarıyor.

Aletimin ucunu onun yarığına getirerek kendime biraz daha işkence ediyorum. Yukarı ve aşağı sürükleyerek, kendimi onun uyarılmışlığıyla kaplıyorum, amının parlayan pembesi beni içine çekiyor.

Bedenimi onunkinin üzerine eğip göğsümü sırtına bastırarak parmaklarımı boğazının ön kısmına doluyorum. Kulak memesine yapışıyorum, sıcak dilim oradaki hassas deride geziniyor.

"Açgözlü, horoz takıntılı küçük fahişe," diye homurdanıyorum. Sikim onun vücudunun sıcaklığına bastırılıyor ve kalçalarım sarsılıyor. "Bana ne kadar çok istediğini söyle."

Lyra bana yaslanmış, ellerini önünde birleştirmiş, masayı pençeliyor. "Lütfen, sana ihtiyacım var," diye yalvarıyor. "Lütfen, meleğim."

Bana böylesine erdemli bir isim takan tatlı sesi karşısında dişlerimi boynuyla omzunun birleştiği yere geçiriyorum. Sahip olmaya hakkım olmayan bir isim, ama onu yutuyorum, günlerdir yemeğe dokunmamışım gibi yiyorum.

Onunla oynamaktan ve kendime eziyet etmekten yorulmuş bir şekilde ayağa kalkarak, sikimi girişiyle aynı hizaya getiriyorum ve içine girdiğim anda duvarlarının sıcaklığını hissediyorum. Kendimi dibe vurmuş hissedene kadar santim santim içeri kayıyorum, ikimiz de rahatlamayla birlikte inliyoruz. Kalça kemiklerine batan parmaklarımın baskısı iz bırakmaya yetiyor.

Her şey yükseliyor, her sinir ucu alev alev yanıyor. Başım geriye düşüyor, onun sıcak, kaygan duvarlarının etrafımı sarması ve bükmesi hissinin tadını çıkarıyorum. Sanki benim için yaratılmış gibiydi.

Şehvetle dolup taşarken, pantolonumdan bıçağı aldım ve amcığı uzunluğumun etrafında zonklarken omurgasının sırtını izledim. Bıçağın ucunu tam kürek kemiklerinin arasında tutuyorum.

Keskin kenarı etine saplayışım, sırtının yumuşaklığına T harfini kazıyışım ilkel bir şey. Çılgılık atıyor, izden kan sızarken kıcını bana doğru itiyor.

"Acıyor." Kelimelerin etrafında inliyor.

"Bunu kaldırıabilirsin bebeğim. Benim için çok iyi gidiyorsun, güzel şey."

Baş harfimin şeklindeki kanamasını gördüğümde içimde şehvani bir sahiplenme duygusu uyanıyor. Damgalandı, sahiplenildi.

O benim. Tamamen benim.

Yüzünün yan tarafını masaya dayayarak "Çok büyük," diye homurdanıyor. "Çok dolu."

Sadist bir zevkle sırtıyorum, onun benimle o kadar dolu olmasını istiyorum ki beni içinde hissetmeden yürüyemeyecek. Sonuna kadar çekerek, eve geri çırpmadan önce hiçbir uyarı vermiyorum.

İticiliğimin gücüyle nefesi kesiliyor, dişlerinin arasından düzensiz bir inilti geçiyor. Ama uslu bir kız gibi kıpırdamadan oturuyor, olması gerektiği gibi yerinde kalıyor.

"Bu çok mu fazla, tatlım? Çok mu dolusun?" Amına geri girmeden önce kalçalarım geri çekilirken ona patronluk taslıyorum.

Başını iki yana sallar. "Hayır, hayır. Daha fazlasını alabilirim."

Her bir itiş bir öncekinden daha sert, deri tokatlama sesleri ve baş döndürücü inlemeler artıyor. Aşağıya bakıyorum, kaygan şaftımın amına girmesini izliyorum, beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi nasıl kavradığını görüyorum.

Kanımı tutuşturuyor ve kalça kemiğini serbest bırakıp saçlarını avuçlayana kadar elimi sırtından geçiriyorum. Göğsüm onunkiyle aynı hizaya gelene kadar onu yukarı doğru çektiğimde vücudu kavis çiziyor.

Vücutlarımızı kaplayan ter birbirine karışıyor ve sıcak nefesim kulağında.

"Sen benim sikim için yaratılmışsın." Ona tekrar çarpıyorum, kıcının karnıma karşı dalgalanmasını hissediyorum. "Bu tatlı, sıkı kedi her bir inç almak için yapıldı."

Dudaklarımı çenesinin altındaki çukura bastırdığımda nabzının ne kadar düzensiz attığını hissedebiliyorum. Lyra çok yakın; onun ne dediğini hissedebiliyorum. Sıkı kanalının titreyişini, bir mengene gibi kenetlenişini. Boştaki elim ön tarafına gidiyor, iki parmağım klitorisini buluyor.

Ben onun tomurcuğunu ritmik bir şekilde okşarken masa yüksek sesle duvara çarpıyor. Bu onun mutluluk çığlıklarını körüklüyor, kalçaları benimkilere çarpıyor, her bir dürtüyü karşılıyor.

Başım coşkuyla uğuldarken durmaksızın, zar zor sendeliyorum. Hayalarımın sıkılaştığını, orgazmımın omurgamdan yukarı tırmandığını hissedebiliyorum.

"Sikimi boğ," diye inliyorum. "Benim için gel, bebeğim."

Lyra boşalırken sarsılıyor, titriyor ve uçurumdan aşağı düşüyor. Vücudu şaftımın üzerine dökülüyor ve beni ıslatıyor. Etrafımda sertleşiyor, o küçük, sıkı bedeninden çıkmama izin vermiyor. İçine dökülmekten başka çarem yok.

Aletim seğiriyor, göğsümden pürüzlü bir inilti kopuyor ve boşalmamın iplerini ve iplerini onun derinliklerine boşaltıyor. İçine girmeye devam ediyorum, tohumumu gidebildiği yere kadar itiyorum, o kadar çok akıtıyorum ki amından sızdığını, etrafımdan sızdığını hissedebiliyorum.

Alnım omzuna düşerken her şey sisli hissediyor, üzerimde bir serbest bırakma sisi dolaşıyor. Ondan ayrılırken bacaklarım titriyor, sarkan bedenimi yakalayabilmek için altımda döndüğünü hissediyorum.

Yüzü boynumun kıvrımına gömülüyor, içime sokuluyor. Sıcak nefesi nemli tenime değerken mırıldanıyorum. Göğüslerimiz birbirine bastırılmış, ikimizin de nefes alış veriş dengelenmeye çalışıyor.

"Kalbin hızla çarpıyor," diye fısıldıyor ve göğsümdeki gümbürtüyü sabitlemek istercesine bir elini göğsümün üzerine koyuyor.

Gülüyorum, nemli saçlarımın parçaları yüzümün önüne düşüyor. "Kimse sana söylemedi mi? Benim yok ki."

Gölümsüyor, parlak ve göz kamaştırıcı. Hepsi Lyra ve hepsi benim.

Dudakları boynumdaki morlukları öpüyor ve altımda, üzerimdeki hak iddiasından gurur duyarak, hâlâ tenimi boyayan kurumuş kanlı kalplere hayranlıkla bakıyor.

Tekrar konuştuğunda göğsüm rahatsız edici bir şekilde ağrıyor. "Benimkini alabilirsin."

FATE

SEKİZ

Unknown

Onu seviyor.

Bu gece kimsenin onları izlemediğini düşündüğünde bunu gözlerinde gördüm.

Tatlı Lyra'mı suçlayamam. Onun tarafından kandırılması onun suçu değil. Çok uzun süre bekledim ve şimdi Thatcher'ın onun tek gerçek aşkı olduğuna inanıyor.

O anlamıyor. Sadece henüz anlamıyor. Ama görecektir.

Yakında, her zaman birlikte olmamız gerektiğini görecektir. Bundan daha mükemmel bir eşleşme olamazdı. Yıldızlar bizim için aynı hizaya gelene kadar Thatcher sadece benim yer tutucumdur.

Sonunda anladığında, özür dileyecek. Bana ikisini birlikte izlettiği için kendini çok suçlu hissedecek. Lyra benim değil de onun kollarında olduğu her saniyeyi telafi edecek.

Çünkü birbirimiz için yaratıldığımızı görecektir. Onun için benden daha iyisi yok.

Tarih bu sefer tekrür etmeyecek. Onu başka bir Pierson'a kaptırmayacağım.

Bu sefer değil. Bu sefer kazanamayacaklar. Bu sefer kızını ben alacağım.

THE BİR GÜLÜN YASI

NINETEEN

Thatcher

Yas tutmak zor bir şeydir.

Bu asla geçmeyen bir leke. Kaybın acısı azalır, ancak hala yara izi bırakmayan bu yırtıkla baş başa kalırsınız. Sadece ağlamaya devam eder ve siz de bunu kabullenirsiniz.

Öyle bir zaman gelir ki, o kadar çok insan kaybetmişsinizdir ki, artık sadece kocaman bir yarasınızdır. Tek yapabileceğiniz kaybettikleriniz için kanamak ve kan kaybından ölmemeyi ummaktır.

May Pierson sahip olduğundan daha iyi bir hayatı hak ediyordu.

Daha iyi bir oğlu, daha iyi bir torunu hak ediyordu. Hayatını bu kadar az sevgiyle geçiremeyecek kadar sevimli bir kadındı. May sarılan, gülen ve akşamları onunla bahçede vakit geçiren bir aileyi hak ediyordu.

Ona karşı başka hiç kimseye olmadığım kadar sıcaktım ama yine de ilişkimiz soğuktu.

Bu sabah uyandığımda Lyra göğsümün üzerindeydi, vücudu bir örümcek maymunu gibi benimkine yapışmıştı, kalçaları benimkine binmiş ve bacakları yanlarımda sıkışmıştı.

Örümceklerle doldurduğu projesi üzerinde çalışmayı talep ettikten sonra oturma odasında uyuyakalmış olmalıyız. Kanepe gülünç derecede rahatsızdı, ama gözlerim sabah ışığına alıştığında, birkaç dakika boyunca acıya dayandım. Uyurken onu hayranlıkla izlediğim birkaç uzun an.

Lyra tatlı bir uykucu değil. Melek gibi ya da huzurlu görünmüyor. Onun yerine, daha çok vahşi bir hayvana benziyor.

Saçları her yöne doğru savruluyor, o kadar kabarık ve kıvrık ki yüzünü görmek neredeyse zor. Ağzı açık uyuyor ve dünyada onu uyandıracak kadar yüksek sesli bir çalar saat yok.

Ama çok güzeldi.

Kaotik, vahşi bir şekilde.

Beni harekete geçirmeye fazlasıyla yetmiş olan o tanıdık olmayan ağrı göğsümde sekti. Beni panikletti.

Onu dikkatlice bedenimden ayırdım, kabinden çıkmadan önce başının altına bir yastık ve bacaklarının üzerine bir battaniye sıkıştırdım.

Planım Lyra'nın evinin etrafındaki ormanda koşmaktı ama kendimi burada, aile mezarlığımın kapısında nefes nefese ve aşırı ter içinde bulana kadar koşmaya devam ettim.

Neden burada olduğumdan ya da sabahın erken saatlerinde beni bu kadar uzağa koşmaya iten şeyin ne olduğundan emin değilim, ama tahmin etmem gerekirse?

Belki de bana neler olduğunu açıklayabilecek tek kişinin May olduğunu bildiğim içindir. Ona aniden başlayan ve şimdiye kadar yaşadığım en kötü mide ekşimesi vakası gibi hissettiren şeyi anlatabilirdim ve nasıl tedavi edileceğine dair bir cevabı olabilirdi.

Atalarımın mezarları arasında yürürken ıslak zemin korkunç bir gıcırdama sesi çıkarıyor. Bu kasabayı kuran adama kadar uzanan Pierson soyadını taşıyan herkes burada gömülüydü.

En yeni mezar taşını bulana kadar ilerliyorum. Mezarın kaidesinde uzun bir melek heykeli duruyor ve onun bu şatafatlı şeyden ne kadar nefret edeceğini düşünerek sırtımdan kendimi alamıyorum.

On dört yaşımdayken, dokuzuncu sınıftaki İngilizce öğretmenim Silas'ı tüm sınıfın önünde alenen alaya almıştı. Ödevindeki yanlış anlamaların üzerinden yüksek sesle geçmiş ve aslında babasının ne kadar parası olduğunun bir önemi olmadığını, şizofreni hastası olduğu gerçeğini değiştirmeyeceğini ve bu yüzden asla bir şey olamayacağını söylemişti.

Ön verandasına ölü bir geyik bıraktım, bağırsakları giriş basamaklarına saçıldı ve kapısına hayvanın kanıyla boyanmış basit bir mesaj yazdım.

Sıra sende.

Ertesi sabah istifasını sunduğunda çok sevinmiştim.

Bu fikir ya da en azından fikrin tohumu Mayıs ayında atılmıştı.

Şimdi, bana özellikle kadının kapısının önüne kesilmiş bir hayvan bırakmamı söylemedi, ama o gün okuldan eve geldiğim anda bende neyin yanlış olduğunu tespit etmişti.

Arkadaşım yanılmıştı ve kızgın olmamın sorun olmadığını söylemişti.

İlk defa birisi içimdeki bir duyguyu fark etmiş ve onu hissetmemin normal olduğunu bana bildirmişti.

Çömelerek elimi mezar taşının üzerinde gezdiriyorum. Mezar taşının üzerinde bir gül kıpırdamadan duruyor. Ayaklarımın altındaki çimenler nihayet büyüyor. Toprak anmak için zaman ayırmıyor; sanki kederimiz yokmuş gibi devam ediyor.

Ölenler için yüksek sesle konuşmak gerektiğine inanmıyorum. Nereye giderlerse gitsinler, bizi duyabileceklerini sanmıyorum ve eğer duyabiliyorlarsa, sözlerim ne işe yarar?

Ancak, sadece bu seferlik.

Bu sefer, May için, o hayattayken yapmam gerekeni yapacağım.

"Keşke benden sana nasıl olduğumu anlatan bir şey çalmamı isteseydin." Adının taştaki izlerini takip ediyorum. "Clair de lune' çalardım çünkü en sevdiğin şarkı olduğunu biliyorum ve umarım seni özlediğimi anlatırdı."

Ölüm kaçınılmaz bir kaderdir. Ama daha fazla zamanı, hatta belki de ölümsüzlüğü hak eden biri varsa, o da May olurdu.

"Bunu sana kimin yaptığını bulacağım May. Mükemmel bir torun değildim, ama bu? Bunun için sana söz verebilirim."

Rosemary için yas tuttuğum gibi onun için de yas tutuyorum. Daha iyi bir sonu hak eden iki insanın bunu asla elde edememesine kızgıyım. Benim gibi insanlar hala nefes alabilirken Rosie ve May gibi insanların kalp atışlarını bir daha asla hissedemeyecek olmaları bana hiç mantıklı gelmiyor.

Çiçeği yerinden alıp dikensiz gülü parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. Bunu bırakan her kimse, bunu sadece birkaç saat önce yapmış olmalı. Yaprakları burnuma götürdüğümde, çiçeğin tazeliğinin kokusunu alabiliyorum, sanki çalıdan saatler önce koparılmış gibi.

Çiçeksi, tatlı aroması burnumu yakıyor. Koku hafızamı kurcalıyor, uzun zaman önce gömülmüş olan düşüncelerin etrafında dönüyor. Midem bulanıyor ve aniden büyükannemin mezar taşından uzaklaşıp kilitlediğim bir anıya giriyorum.

"Güllerin her birinin kendine özgü bir kokusu vardır." Sesi kömür gibi. "Tıpkı her kadının kendine özgü bir koku taşıdığı gibi. Ölümünde bile, bu fark edilmeyi hak eder."

Parmaklarım çiğ, avuç içlerim kimyasallara çok fazla maruz kaldığım için yandı. Nasırların olduğu yerde yeni kabarcıkların oluştuğunu görebiliyorum.

iyileştikten sonra büyüyeceklerdi. Bu gece çok fazla çamaşır suyu kullanmışım ama başka seçeneğim yoktu.

Tek bir sürahi için çok fazla kan vardı.

Babamın eldivenli eli, içindekileri yeni serilmiş toprağın üst katmanına yaymadan önce hemen solundaki kovanın içine uzanıyor. Malikânenin bahçesindeki yepyeni gül ağacı için ev yapımı gübre.

"Bu zengin bir kayısı renginde açacak ve kenarlara doğru solacak," diyor bana, sanki çiçeğin hangi renge dönüşeceği umurundaymış gibi. "Ve kokusu..."

Henry derin bir nefes almak istercesine başını gökyüzüne kaldırarak uzun zaman öncesine ait bir kokuyu hatırlıyor.

"Tıpkı çay gibi kokacak." Ellerini toprağa bastırıyor. "Bir kadın hakkında ilk fark ettiğim şey budur. Nasıl koktuğu, mükemmel bir gülle nasıl eşleştirileceği."

Küçük ellerimdeki beyaz etikete bakıyorum. Malzemenin üzerine dağınık bir yazıyla "Lidia" yazılmıştı. Bunun gibi birçok etiket görmüştüm ama isim hep farklıydı.

Jennifer.

Yolanda.

Nina.

Şafak vakti.

Tüm kadınları yeni favori çiçeğine dönüştürmüştü. Bahçe kulübesinin kirişlerinden sarktığını gördüğüm kadınlar.

Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ne en sevdikleri rengi ne de çocukları olup olmadığını. Benim gibi karanlıktan korkup korkmadıklarını ya da sandviçlerinin kabuklarını kesip kesmediklerini. Hayatta da ölümden de bana yabancıydılar.

Ama kanlarının neye benzediğini biliyorum. Ellerimde nasıl hissettirdiğini, burnumu nasıl yaktığını ve sadece kokusu bile beni her gece soğuk terlerle uyandırıyor. Birinin vücudunun içini bu kadar yakından tanıyıp da adından başka bir şey bilmemek nasıl mümkün olabilir?

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, bitirmesini bekliyorum. Bitirdiğinde elini uzatıyor, eldivenlerinin içi pembeye boyanmış. İleriye doğru yürüyorum, isim etiketini eline veriyorum ve yerden çıkan küçük bir çubuğa bağlayışını izliyorum.

Henry ayağa kalkıyor, ellerinin tozunu alıyor ve dönüp bana bakıyor. Rüzgâr yüzümün önündeki saçlarımı savuruyor ve saçlarımı gözlerimden uzaklaştırmak için uzandığında, dokunuşundan kaçınarak geri

çekiliyorum.

"Bu g ller benim tasarımı." Bahçeye bakıyor. "Ama sen benim mirasım olacaksın. Benim m kemm l eserim, Alexander. İlk kuralımı hatırlıyor musun?"

Lidia adında bir kadının son istirahatgahı olan, yeni serilmiş toprağı bakıyorum. Ailesi o kulübede ona ne olduğunu asla  ğrenemeyecek. Temizliğin ayrıntılarını ya da babamın onu g l bahçesi için ev yapımı gübreye dönüştürdüğünü asla bilmeyecekler.

Ona asla düzgün bir cenaze töreni yapamazlar çünkü kasabanın bulması için bıraktığı uzuv dışında kimse cesedinin geri kalanını bulamaz.

"G llerin altında yatanlar hakkında asla konuşma."

 i ek elimden düşüp ıslak toprağı yuvarlanıyor ve aniden kusma isteğı duyuyorum. Elimi karnıma bastırıp bir dizimi b k yorum.   e kadar sayıyorum. Derin nefesler alıyorum. Ona kadar sayıyorum. Derin nefes alıyorum. Yirmi beşe kadar sayıyorum. Derin nefes alırım.

Ama sarsılmaz mide bulantısı devam ediyor. Hatıra üstüne hatıra, hatırlanmak için amansız bir taleple zihnimin  n tarafına çarpıyor. Bir baraj yıkılmıştı; her şeyi içinde sakladığım kutu patlamıştı ve şimdi asla hatırlamak istemediğim anlarla baş başa kalmıştım.

Rüzgar uğulduyor, ağı lar şiddetle inliyor. Ufukta bir fırtına var. Mavi gökyüzü hastalıklı bir griye dönüşüyor, şimşeklerin  ıttırısı uzaktaki bulutları aydınlatıyor.

Henry Pierson'ı hapishaneye götürdüklerinde, bunun onun son oyunu olduğunu düşünmüştüm. Hücresinin parmaklıklarını kapattıkları anda artık benim üzerimde hiçbir kontrolü kalmamıştı.

Ondan kurtulmuştum. Onun kurallarından.

Tabii ki pençelerini hapishaneden bana geçirecekti. Hayatımı uzaktan istila etmenin bir yolunu bulur. Narsistin beni hala etkilediğini bilmeye ihtiya ı var, beni bugün olduğum adam yapanın kim olduğunu hatırlatmaya ihtiya ı var. Ben onun muhteşem başarısıyım, evcil hayvanıyım, dahisiyim. Beni öylece bırakıp gidemez.

Henry kontrol istiyordu ve hapse girdiğinde bunu kaybetmişti.

Bu onun o gücü değiştirme yolu.

O olmasaydı benim de olmayacağımı bilmemi sağlamadan çürümeyi reddediyor. Ben var olmazdım.

G ller.

Taklitçi'nin babamdan tek belirgin farkı, ceset parçalarıyla birlikte bıraktığı g ller.

Henry Pierson'ın o kadınların cesetleriyle ne yaptığını bilen tek kişi benim. Polis onları asla bulamadı, onu asla ortaya çıkaracak kadar çatlatamadı.

Sadece o ve ben. Son
küçük sırrımız.

Bunu sadece bir koz olarak saklamıştım, böylece böyle bir şey olursa? Her kadının çürümeye terk edildiği yeri ifşa etmekle tehdit edecektim. Onun cenazesi, o cesetler? Polise karşı sahip olduğu son şeydi. Bunu kaybettiği anda, onun için her şey bitecekti.

Çok körmüşüm. Cevap bunca zamandır gözümün önünde duruyordu. Taklitçi hepimizle oyun oynuyordu, ama çiçek? Bu onun işi değildi.

Babam taklitçi katilin kim olduğunu çok iyi biliyor.

Vücut parçaları, deriye bırakılan notlar, bunlar polis içindi.
Onlar çocuklar içindi.

Güller mi? Henry onları benim için bırakmasını
söyledi. Anlayacağımı biliyordu.

Ve şimdi bana başka seçenek bırakmadı.

Etrafımdaki insanların hayatta kalmasını istiyorsam elimdeki son
seçenek bu.

Sevgili babacığı ziyaret etme vakti geldi.

EXECUTION

YİRMİ

Thatcher

I know how to find our
copycat killer.

ALISTAIR

What did you find?

ROOK

Me too. Sinclair Manor.

Sorry, Van Doren. It's not
Easton.

ROOK

I mean this, from the
bottom of my heart, fuck
right off.

ALISTAIR

Do you have proof?

No. But I can get it.

ALISTAIR

Neye ihtiyacın var?

A distraction.

ALISTAIR

Tam olarak ne tür?

The kind that can get me
in and out of prison
undetected.

*Rook Alistair Aom grup sohbetini kaldırdı.-

RO TAMAM

Şimdi babam gitti.

Hadi burayı yakalım.

GECE YARISI**AND** CRIMSON

YİRMİ BİR

Lyra

"Günahtan kurtulmanın tek yolu ona boyun eğmektir."

Bu, beni takip etmenizde sizi motive etmeye yardımcı oldu mu? Yoksa sadece kulağa önemli geldiğini düşündüğünüz için mi vurgulandı?

Küvetin içine daha da gömülürken sırtıyorum, su başımın arkasındaki saçları ıslatırken boynum kenara yaslanıyor. Dağınık topuzumdan asi saç parçaları düşmüştü ama bugün onları yıkayacak enerjim yok.

Bunun yerine, kalemimin kapağını dişlerimle çekerek Thatcher'ın düzgün yazısının hemen altına yazıyorum.

Kendini çok fazla övüyorsun. Sevdiğim her alıntı seninle ilgili değil.
-L.

Thatcher'ın en sevdiğim kitaplardan bazılarını yeniden yorumlaması, zaman geçirmenin en sevdiğim yollarından biri haline geldi. Kitap sayfalarındaki boş alanlar boyunca sürekli gidip gelmeler, kendi özel düşüncelerimin altına yaptığı küçük açıklamalar ya da kendi vurguladığı satırlar.

Daha önce şerh düştüğüm bir kitabı okumayı bitirdiğinde, gizli bir mesaj gibi kapımın altından geçirirdi ve en sevdiğim alıntıları veya gerekçelerimi savunmayı bitirdiğimde, komodininin üzerine koyardım.

"Dünya değişti çünkü sen fildişi ve altından yapıldın. Dudaklarının kıvrımları tarihi yeniden yazıyor."

"Fildişi ve altın olarak görülmek"

-Yıllar önce Dorian Gray'in Portresi'nin bu kopyasında sayfaya böyle yazmıştım.

Dünya değışti çünkü sen gece yarısı ve kızıldan yapıldın.
Dudaklarının kıvrımları amacımı yeniden yazıyor. -T.

Ayak parmaklarım suyun altında kıpırdıyor, kiraz çiçeği köpük banyomun kokusu burnuma doluyor. Gözlerimin yaşlarla dolmasının nedeni olarak aromatik kokuyu suçluyorum.

Sanki aynı romanı almış yabancılar gibiydik, birbirimize benzemiyorduk ve birbirimizin yüzünü bilmiyorduk ama satır aralarına yazdığımız bu küçük notlarla birbirimize çok derinden bağlanmıştık. Onun hakkında o kadar çok yeni şey öğrenmiştim ki, muhtemelen paylaştığının farkında bile değildi.

Sadece onu izleyerek asla bilemeyeceğim türden düşünceler. Thatcher'ı bu derinlikte tanımak daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu ve bunu yaşamayı asla bırakmak istemedim.

"Romeo'yu kıskandırmak istiyorum. Dünyanın ölü aşıklarının kahkahalarımızı duyup hüzünlenmesini istiyorum. Tutkumuzun bir nefesi tozu bilince karıştırsın, küllerini acıya uyandırsın istiyorum."

Alıntıların etrafına küçük kalpler bırakmıştım.

Bu, kendine olan takıntısı onu öldüren bir narsist hakkında bir roman.

Altını çizdiğin şey bu mu? Sen iflah olmaz bir romantiksin, sevgilim. Ben nasıl senin saplantın haline geldim?

Çekici olmayan bir şekilde homurdanıyorum. Başka birine aşık olmak çok daha kolay olurdu. Ama ben kolay olanı istemiyorum. Hiçbir zaman kolay olanı istemedim.

Savaşmaya değecek bir aşk istiyorum. Tüketim, sağlıksız dolaşıklık. Birinin nerede bitip diğेरinin nerede başladığını anlayamadığınız türden. Gerçek olduğu için acı veren bir aşk istiyorum.

Thatcher'ın bunu bana verebilecek tek kişi olduğunu hep biliyordum.

Dikkatli ol, bu açıklama savaşı çok romantik geliyor. Seni dönüştürüyor olabilirim, Angel.-L.

"Hiç uyuyor musun?"

Biraz sıçrayıp kapıya bakıyorum ve Thatcher'ı orada görüyorum. Karmakarışık, dağınık saçları bana yeni uyandığını söylüyor ve daha önce hiç bu kadar sevimli bir şey görmemiştim.

"Gececi bir yaratık olarak mı doğdun?" Elini yüzünde gezdirmeden önce vücudunu bir esneme kaplıyor. "Kanatlanıp bir yarasaya dönüşmen konusunda endişelenmeli miyim?"

Banyomdan başımı kaldırıp bakıyorum, gülümsememi gizlemek için kitabı ağzımın üzerine eğiyorum.

Omzunu kapı çerçevesine dayamış, kollarını çıplak göğsünün önünde kavuşturmuş. Thatcher'ın üzerinde sadece bir çift dar siyah boxer var, kumaş güçlü kalçalarına kadar uzanıyor. Gözlerim neredeyse karın kaslarının hatlarını yalıyor.

Köprücük kemiğini ve göğsünü süsleyen güzel, morumsu kırmızı morlukları görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bu kadar mükemmel birini lekelediğim için kendimi biraz suçlu hissediyorum ama dünyaya onun benim olduğunu göstermelerine bayılıyorum.

Yüzündeki uykulu ifade çok savunmasız görünüyor.

Meme uçlarım ılık suyun altında sertleşiyor, karnım arzuyla karıncalanıyor.

Ben doyumsuzum.

O bana dokunmadan önce kendimi cinsel bir insan olarak görmezdim. Yani, Thatch'ten önce hiç öpülmemiştim. Ama şimdi onun nasıl hissettirdiğini, bana neler hissettirdiğini biliyorum, asla doyamayacağım.

"Kabus mu gördün?" Yerimi korumak için kalemi sayfaların arasına koyduktan sonra kitabı kapatarak soruyorum. Biraz daha doğruluyorum, kitabı tuvaletin kapağına oturtmak için öne uzanırken soğuk hava göğüslerimin üstünü okşuyor.

"Onlar sadece rüya, Lyra." Gözlerini deviriyor, rüyalarına musallat olan karabasanlar yüzünden ne kadar az uyuduğunu bir kez daha inkâr ediyor.

Vücudumu çevirerek kollarımı küvetin kenarına koyuyorum ve çenemi onlara dayıyorum, onun banyoya doğru ilerleyişini, oturduğu yerden kitabı alıp sayfaları çevirişini izliyorum.

"Bana onlardan bahsedecek misin?" "Rüyalarımı mı?"

"Evet."

"Neden?"

Gözlerimi devirerek iç çektim. Bazen çok zor olabiliyor. Aklındaki her şeyin çarpık bir art niyeti var. Sanki birinin sadece nazik olmak istemesi fikri akla yatkın değilmiş gibi.

"Çünkü seni önemsiyorum Thatcher." Başımın kolumun yanına düşmesine izin verdim, küvetin kenarına yaslandım. "Senin hakkında bunları bilmek istiyorum. Rüyalarını bilmek istiyorum. Dün sabah neden biri seni ateşe vermiş gibi gittiğini ve ter içinde sıırıslıklam döndüğünü. Bunu anlamanın senin için zor olduğunu biliyorum ama artık her şeyle tek başına başa çıkmak zorunda değilsin."

Dorian Gray'in Portresi'nin sayfalarını karıştırıyor, yırtık pırtık nüshanın sırt kısmı çatlamış ve sayfalar renklenmiş. Sessizliğinde oturmasına izin veriyorum, nasıl yanıt vermek istediğini seçmesine izin veriyorum.

Henüz bana söylemek istemiyorsa, anlayışla karşılarım. Bana vermeye hazır olduğundan fazlasını vermesi için onu zorlamayacağım. Bir aslanın zebraya dönüşmesini talep edemezsin. Aşk hakkında hiçbir şey bilmeyen bir çocuktan bir erkek olarak bir ilişkiyi kusursuzca yürütmesini talep edemem.

Sessiz kaldığında elimi uzatıp serçe parmağındaki annemin yüzüğünün izini nazik vuruşlarla sürüyorum.

"Babamı görmeye gidiyorum."

Bu itiraf başımı geriye atmama neden oluyor ve bu sözlerin savunmama nasıl saldırdığını görünce irkiliyorum. Ani hareketle su etrafımda dalgalanıyor.

"Ne?" Kelimeler ağızımdan dökülürken boğuluyorum. "Neden?"

Bunu beklemiyordum. Rüyaları hakkında bir şeyler söyleyeceğini düşünmüştüm. Bunu değil.

Thatcher babasını görmeyeli ne kadar olmuştu? Onunla konuşmayalı? Gönderdiği bir mektuba cevap vermeyeli? Adamı en son bir polis arabasının arkasına itilirken görmüştü.

"İsteyerek değil," diye düzeltiyor, sanki bu beni rahatlatmış gibi. "Dün sabah May'in mezarına gittim. Orada bir şey fark ettim: Henry Taklitçi'nin kim olduğunu biliyor. Tahmin etmem gerekirse, sırf bana tekrar yaklaşabilmek için kendini bu işe bulaştırdı. Ne olursa olsun, tüm bu olanları sona erdirmek için tek seçeneğimiz o olabilir."

Kalbim ayaklarıma batıyor.

Korku içime hücum ediyor ve savaş ya da kaç mantığım devreye giriyor.

Bunu yapmasına izin
vermeyeceğim. Bunu
yapamaz.

"Tamam." Başımı salladım. "O zaman Alistair ya da Rook'u gönder."

"Konuşacağı tek kişi benim." Banyoda tamamen bana dönük olacak şekilde dönüyor. "Bunu benim dikkatimi çekmek için yaptı; onları göndermek anlamsız olurdu. Ben babamı tanıyorum."

Panik boğazıma kadar yükseliyor, ani kusma ya da çılgılık atma dürtüsü bana bir dalga gibi çarpıyor. Annemi öldürdüğü gece Henry'nin gözlerindeki bakışı hatırladığımda gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakıyor.

Ne kadar acımasız görünüyorlardı. Soğuk, acımasız, insan bile değillerdi. Thatcher'ın kiler hiç ama hiç böyle görünmemiştir. Bir kere bile. Sert, keskin, soğuk bile olmuşlardı ama o geceki empati yoksunluğuyla kıyaslanamazlardı bile.

"Ben gideyim o zaman."

Thatcher'ın gözleri yarıklara dönüşüyor, çenesi geriliyor, yanağındaki kas seğiriyor. Sesi o kadar karanlık ki tenimde bir ürperti yankılanıyor. "Cesedimi çiğnemedim."

Etrafımdaki su buharlaşıyor ama ben çok üşüyorum. Gözlerimden yaşlar süzülüyor, boğazımın arkası daralıyor. Söylemek istediğim çok şey var ama ağzımdan çıkan tek şey "Gidemezsin."

Yüzümdeki sıkıntıyı görünce öne doğru eğiliyor, işaret parmağını gevşek bir buklenin etrafında dolaştırıp hafifçe çekiştirirken kaşlarını birbirine sıkıştırıyor.

"Beni öldürmeyecek," diye beni temin ediyor. "Ona çok fazla kredi veriyorsun, sevgili hayalet. Ben iyi olacağım."

"Bunun için endişelenmiyorum." Alt dudağımı çiğniyorum, başım kuvvetle sallanıyor. Göğsümdeki ağrı çok somut, bu duygusal acı böylesine içgüdüsel bir fiziksel tepkiye neden oluyor.

"O zaman neden gitmemem konusunda bu kadar ısrarcısın?"

"Ben sadece-" Duraksıyorum, bunu nasıl söyleyeceğimden emin değilim, kendimi biraz çılgın hissediyorum. "Sana yeni kavuştum. Nihayet, bunca yıldan sonra, sana sahibim. Katman katman soydum. Ve şimdi buraya girdim."

Dizlerimin üzerine doğru eğilerek gövdem üst yarısını soğuk havaya maruz bırakıyorum. Meme uçlarım hemen sertleşiyor ama çıplaklığımı görmezden geliyorum. Onun yerine göğsünü, kalbinin hemen üstünü dürtüyorum.

"Şu anda buradayım ve oradan çıktığında kim olacağından korkuyorum Thatcher."

Henry, Thatch'e geri dönülemez zararlar vermişti. Affedilemez, korkunç şeyler. Adam çocuğuna duyguları yokmuş gibi hissettirmiş, gençliğini öldürmüş ve onu bir ölüm makinesine dönüştürmüştü.

Thatcher bana yaklaştıkça Henry'nin otoritesinden daha da uzaklaşıyor. Bunca yıl sonra babasıyla yüzleştikten sonra ne olacak?

Eli yanağıma düşüyor ve yanağımdan süzülen gözyaşlarını ovuşturuyor. Vücudum panikle titrerken gözlerimi kapatarak dokunuşunu itiyorum.

Bunu yapmasına izin veremem. Bunu yapamayız.

"Henry Pierson artık benim kim olduğumu kontrol etmiyor," diye cevap veriyor, ses tonu kararlı, sanki kendini buna inandırmaya çalışıyormuş gibi.

Kimin daha fazla ikna edilmeye ihtiyacı var, benim mi yoksa kendisinin mi emin değilim.

"Kim olduğumun, kim olacağımın artık onunla hiçbir ilgisi yok."

"Her şeyimi kaybetmemin sebebi o. Seni onun için kaybetmeyeceğim."

İçimde iğrenç bir öfke dalgası dolaşüyor. Hiç kimseden Henry Pierson'dan nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim. Onun ölümünü izlemek büyük bir zevk olurdu. Elim Thatch'in bileğinin etrafında kıvrılıyor, tırnaklarım nabzındaki zayıf deriye batmaya başlayana kadar onu sıkıyor.

"Yemin ederim Thatcher, eğer seni kaybetmeme o sebep olursa, onu öldürürüm. Bunu anlıyor musun?" Ona bir şey olursa neler yapabileceğimi anlaması için yalvarıyorum. "Yapacağım, beni duyuyor musun? Yapacağım-"

Hareketleri kelimelerimi durduruyor.

Ayağa kalkıyor, bacağını kaldırıyor ve benimle birlikte suya giriyor. Banyoda otururken uzun, zayıf kolları belimi sarıyor ve sersemletici bir güvenlik duygusu hakim oluyor. Su kenarlardan akıyor ama beni kucağına çekip beline sarılmamı ve sırtının küvetin kenarına rahatça yaslanmasını sağlarken bunu görmezden geliyoruz.

"Sakin ol, Küçük Bayan Ölüm." Alnını benimkine yaklaştırıyor, parmakları belimde daireler çiziyor. "Bıçaklar uzakta. Hiçbir yere gitmiyorum. Ben buradayım."

Parmaklarım ensesindeki saçlara kıvrılıyor, tellerini çekiştiriyor. Onun her nefes verişini içime çekerken nefeslerimiz birbirine karışıyor, sadece onun verdiği havayı solumak istiyorum.

"Bunu bana yapmayın, lütfen," diye yalvarıyorum.

Vücudum titriyor ve ağırlığımı onun kucağına bastırıyorum, onun içimde olmasından gelen yakınlığı arzuluyorum. Her zaman onun lanet teninin altında olmak istiyorum. Şu anda içimde kaybolmasına, pislik babasını görmeye gittiğini unutmasına ve bunu bir daha asla düşünmemesine ihtiyacım var.

"Bunu senin için yapıyorum Lyra," diye mırıldanıyor, elleri iki eliyle kıcımlı kavrayana kadar aşağı kayıyor. "Eğer bundan kurtulmak istiyorsak, başka seçeneğim yok."

Gözyaşlarımın yüzümden aşağı akmasına engel olamıyorum. Belki de bir süredir dökmem gereken bir gözyaşı bu. Ama üzüntüm ona olan isteğimi azaltmıyor. Göğüslerim onun geniş göğsüne bastırıyor, çıplak ten çıplak tene değişiyor.

Yalvarmalarına rağmen gidecek. Bir şeye karar verdiğinde fikrini değiştirecek hiçbir şey yok. Kendi iyiliği için çok fazla inatçı.

"Eğer orada kim olduğunu unutursan," diye fısıldıyorum, kalçalarımı boxer'ındaki çıkıntıya doğru döndürerek, "benimle olmanın nasıl bir his olduğunu hatırla."

Ağzının sol tarafı yukarı doğru eğiliyor. "Nasıl unutabilirim ki?"

Dudaklarım kalan tüm kelimeleri çalıyor. Bu ateşli ya da aceleci bir öpüşme değil; bu şefkatli bir öpüşme, ağzının her kıvrımını ezberlemek istediğimi, başkalarının taşıyamayacağı kadar keskin olan bu kırılğan parçalarını korumak istediğimi söylüyor, ama artık eldivenlerim var ve beni kesemezsin. Avuç içlerimi kesseler bile sorun olmaz.

Onun için kanımı akıtabilirim. Onun için buna değer.

Dudaklarının kenarını yalayıp ağzına dalarken ve onu tadarken kendi gözyaşlarımın tuzunu tadıyorum. Kalçalarım onun sertleşen uzunluğu boyunca sürtünüyor ve kalın şaftı uyluklarımın arasındaki sinir demetine sürtünürken inliyorum.

Ellerimiz dolaşıyor, bedenlerimiz bir ihtiyaç valsinde dans ediyor. Dudakları ağzımın köşesine, çeneme ve boğazıma doğru hareket ediyor. Ellerinin göğüslerimin altını kavradığını, dili meme uçlarımda gezinirken onları yukarı ittiğini hissediyorum.

Thatcher'ın sıcak, ıslak ağzı tomurcuğu nazikçe emerken ben kalçalarımı onunkilere doğru yuvarlıyorum. Her bir göğsüm için zaman ayırıyor, parmaklarının ucuyla masaj yapıyor ve acının sızısını yalayarak dindirmeden önce hassas etleri ısıtıyor.

Onu babasından uzak tutmak, Henry'nin hala üzerinde olan üzücü etkisinden uzak tutmak, acıdan korumak istiyorum. Gerçekçi olmasa bile bunu arzuluyorum ve bu ihtiyacın şehvetimi körüklemesine izin veriyorum.

Kanım yanıyor, karnımın alt kısmında kaynıyor. Parmaklarımın suya batmasına izin veriyorum, elimi zonklayan sikinin etrafına sarana kadar boxerının bandını aşağı doğru çekiyorum.

Tenime doğru inleyerek beni daha da sıkıyor. Başparmağım hassas başının ucunu ovarken dilimi döndürerek zaten mevcut olan morlukları ısııyorum.

Birlikte, boxer'ını onu tamamen ortaya çıkaracak kadar aşağı itiyoruz, vücudum belinin hemen üzerinde durmak için kayıyor.

"Sür beni," diyor Thatcher. "O saplantılı amcığın içinde her santimimi aldığını hissetmeme izin ver."

Sözleri tenimde bir kırbaç gibi şaklıyor ve içimdeki donuk sızıyı neredeyse acı verici bir noktaya taşıyor. Altıma uzanarak elimi shaftının tabanına doluyorum, sikinin başını kaygan kıvrımlarımın arasından geçirmeden önce onu birkaç kez okşuyorum.

Girişimi yakaladığında ürperiyorum, yavaşça alay etmek ikimizi de öldürüyor. Sonunda ikimizin de acısını dindirerek ağırlığının düşmesine izin verdim, uzun boyuna battım ve onu tek seferde kabzasına kadar aldım.

İnkar edilemez dolgunluğu beni inletiyor. Onu her yerde hissedebiliyorum, ayak parmaklarıma kadar. Midem bu bütünlük karşısında kasılıyor. Birkaç dakika daha bu hissin tadını çıkarıyorum, yavaş bir tempoya geçmeden önce onun etrafında sıkıca kenetleniyorum.

Thatcher'ın parmakları kalçalarımı kavlıyor, beni shaftında yukarı ve aşağı yönlendiriyor. Su küvetin kenarından akarak yere dökülüyor ve Thatcher vücuduma doğru iterken etrafımızda sallanıyor.

"Çok tatlı amına koyayım," diye inliyor, başını arkaya yatırıp boynunu saran damarları ortaya çıkarıyor. "Çok sıkı."

Ona doğru eğildim, dengemi korumak için ellerimi omuzlarına koydum. Bana dönüp baktığında yüzlerimiz birbirine değiyor, dudaklar birkaç santim arayla ama birbirimizi öpmek için hareket etmiyor. Kalçalarımı sallıyorum, birbirimize nefes alıp verirken, inlemeler ve nefes alışverişi yaparken sikini içime sokup çıkarıyorum.

"Ne kadar güzel küçük bir şey. Benim için çok iyi bir kız, sevgilim." Bu diğer zamanlardan farklı hissettiriyor.

Thatcher ile acil, umutsuz, acımasız, birbirimizin bedenlerinden gelen yüksekliğin peşindeydik, ama bu? Biraz acı tatlı hissettiriyor. Sıcaklığımızı kaybetmekten korkarak birbirimize sarılıyoruz. Sessiz inilti ve çarpan kalpleriz.

"Çok iyi hissediyorsun," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı saçlarına geçirerek. "Asla durmak istemiyorum."

Ona daha hızlı biniyorum ve o da alttan itişlerimi karşılıyor, içime giriyor. Göğüslerim sürüşümle birlikte zıplıyor. Dudakları yanağımda geziniyor, kirpiklerim alnına çarpıyor.

"O zaman yapma."

Alt dudağımı ısıyorum, kalçalarım yanıyor, orgazmım bir sır gibi üzerime çökene kadar hızımıza devam ediyorum. Geçen seferki gibi bir patlama değil - hayır, bu üzerime gelen yumuşak bir dalga, beni aynı sertlikte mutluluğa gönderiyor.

Her yerde hissediyorum, iç duvarlarım ona kenetlenirken midemdeki sarmal kopuyor. Tenine karşı inliyorum, vücudum zevkle sertleşirken gözlerim sımsıkı kapanıyor. Thatcher kalçalarımı daha sert bastırıyor, özensiz itişlerle içime pompalıyor.

Beni doruk noktamda sikerken kalçaları kıcıma çarpıyor, dalga dalga zevk veriyor, beni sıcaklığa boğuyor. İçime daldıkça klitorisim onun kaslı karnına sürtünüyor, aşırı uyarılma neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazla.

"Benim için tekrar gel," diye inliyor, nefesi kesilmiş bir halde.

Kollarımı boynuna doluyorum, başımı sallarken yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum.

"Yapabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldıyorum, klitorisime karşı vızıltı yoğunlaşıyor.

Bir kolunu belime doluyor ve içime girerken beni olduğum yerde kalmaya zorluyor. Islak tenin tokat sesleri banyoda yankılanıyor, tırnaklarım sırtına batarken onun kalbi benimkine çarpıyor.

"İyi bir kız ol, bebeğim. Bana bir tane daha ver," diye cıvıldıyor, içimin derinliklerindeki o noktaya vuruyor. "Güzel amının etrafımda sıkıştığını hissetmek istiyorum. Boşalmamı sağ."

Beni daha sert sikerken ve bu sırada klitorisimi uyarırken omzuna doğru boğuk bir mutluluk hıçkırığı bırakıyorum. Her şey o kadar fazla, çok fazla ki, tekrar kenara düşmekten başka seçeneğim yok.

"İşte bu," diye omzumu ısıyor. "Sikimin boşalmak için amına yalvardığını hissediyor musun? Benim için çok tatlısın, tatlım. Böyle güzel bir kız üzerime geliyor."

Bu içimde vızıldayan bir elektrik akımı, tekrar boşalırken amım birkaç kez geriliyor ve serbest kalıyor. Thatcher neredeyse kulağıma hırlıyor, ismim dudaklarında bıkkın bir iç çekişe dönüşüyor, içime boşalmadan önce bir kez daha içime giriyor. Hayatımda doğum kontrolü için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Ona bakabilmek için arkama yaslanıyorum, orgazmımın artçı şokuna o kadar odaklanmışım ki gördüğüm şey neredeyse nefesimi kesiyor. Kaşları çatılmış ve baştan çıkarıcı dudakları hafifçe aralanarak kendini zevke bırakmış. Şu anda dünyanın onu resmettiği şeylerden hiçbirisi değil. O bir canavar ya da katil değil; coşku içinde hapsolmuş bir melek gibi görünüyor.

Bedenlerimiz birlikte aşağı iniyor, birbirimizle yorgunluğa gömülürken nefes alış verişlerimizi düzenliyoruz. Göğsüne doğru yığılıyorum ve o benden kurtulmak için hiçbir hamle yapmıyor.

Birbirimizle bu şekilde var oluyoruz.

Daha iyi düşünemedim konuşuyorum.

"Sanırım seni geçmiş yaşamımda tanıyordum. Sence bu çılgınca mı?" Parmak uçlarım köprücük kemiğinin çizgilerini takip ediyor.

"Hayır." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Ama bundan sonraki her hayatımda seni tanımak istemem olabilir."

HAFIF BİR DIKKAT DAĞITICI

YİRMİ İKİ

Rook

"Nereledeydin?"

"Cehennemde."

Alistair her zamanki gibi eğlenmeden bana bakıyor.

Briar'ın amının hiçbir miktarı bu adamı kıçımdaya acıdan kurtaramaz.

Son iki bidon benzini de taşıyarak tarihi binanın boş lobisine bakıyorum. Belediye binası Ponderosa Springs'in kuruluşundan beri burada. Mükemmel bir kurban, başka bir binaya sığamayacak kadar uzak, ama aynı zamanda kasabaya bakan küçük bir tepenin üzerinde oturuyor. İlk binalardan biri olan bu binayı Van Doren ailesi çıplak elleriyle inşa etmişti.

Bizler yargıçların ve avukatların mirasıyız. Bu duvarların içindeki mirasımız bu. Onu yakmak üzere olanın ben olmam şiirsel bir his.

"Babanın bu işi sonuna kadar götüreceğinden emin miyiz?" diye soruyor, önümüzde yerde duran yanıcı sıvı yığımımdan bir kutu çıkmak gazı alarak.

"Eğer işini korumak istiyorsa, koruyacaktır." Dişlerimin arasındaki kibriti ısıtıyorum. "Herkes yıllarca süren istismarı öğrenirse yargıç koltuğuna oturmasına izin vereceklerinden şüpheliyim."

Babamdan bir şey istemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Şantaj olduğunu düşünürsek, sanırım bu sayılmaz bile. Ama Thatcher'ı Rimond Cezaevi'ne sokmamız gerekiyor ve ne yazık ki bu tür bağlantıları olduğunu bildiğim tek kişi Ponderosa Springs'in en kötü şöhretli bölge savcısı Theodore Van Doren.

İçeri girmemiz gerekiyordu, ben de bir tane buldum.

"Bize yardım etmekten pek hoşlanmıyor ve Thatcher da Theo ile çalışmak zorunda olduğu için çok huysuz."

Alistair'in omuzları geriliyor ve ben de onun

kıllanmasını izliyorum. "Bunu neden yaptığımızı ona

söylemedin, değil mi?"

Bir adamın burada güven kazanması için tam olarak ne yapması gerekir?

"Ben aptal değilim, ahmak. Babamın tek bildiği Thatcher'ın Henry'yi ziyaret etmesi gerektiği. Bundan haberi bile yok" -vurgu yapmak için sürühiyi yüzünde oynatıyorum- "planın bir parçası."

Açıkçası Thatcher'ın hayatta olduğunu ve nerede olduğunu bildiğimi paylaşmak zorundaydım. Babam bu bilgiyi kolayca polise verebilirdi ama onu benim kadar tanımıyorlar.

Kendini doğru olarak görüyor; ahlaksız eylemleri sadece Tanrı adına yapıyor. Kendisi için çizdiği bu imajı bozarsam, bir hiç olarak yok olup gider. Sessiz kalsa da kalmasa da bu çok cazip, ama affetmeye çalışıyorum.

Whoosah ve tüm bu saçmalıklar.

"Peki ya itibarını sikeyim deyip Thatch'i ihbar ederse? Ya da bunu yapmazsa? O zaman ne olacak, Rook?" Alistair kollarını göğsünde kavuşturup beni itiyor. "Theo'yu dahil etmek kötü bir fikirdi. Bunu sana söylemiştim."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, sızlanmasına sinirleniyorum. Onunla kavga edecek havada değilim. Yapacak işlerimiz var ve yumruk atmak listede yok. Neden bu kadar endişeli olduğunu anlamasaydım çok daha kolay olurdu.

Bir arkadaşımızı daha kaybetmeyi reddediyoruz, kan bağı dışında kelimenin her anlamıyla bir kardeşimizi. "O zaman onu öldürürüz," diyorum açıkça.

Beni yıllarca döven adamı öldürmekten daha üstün olduğumu mu düşünüyor? Bu incitme arzusunu kim doğurdu? Taktığım yara izlerinin tüm günahlarımın bedeli olduğuna gerçekten inanana kadar görüşümü çarpıttı mı?

"Bunu sona erdirmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Risk almak zorundaydık, Alistair. Silas için, Rosie için. Sage'in güvende olmasını istiyorum ve bu iş bitene kadar asla güvende olmayacak."

Stephen ve Easton Sinclair hayatta ve özgür olduğu sürece, Sage mücadeleye edecektir. Uykusuz geceler, kötü rüyalar, yemek yememek. Onu her gün izliyorum, dünyaya karşı nasıl güçlü ve güzel bir maske taktığını.

Ama yalnız kaldığımızda onu görüyorum ve içinde yanan ateşin nasıl titreyerek kor haline geldiğini, her saniye nasıl söndüğünü görüyorum ve bu beni öldürüyor. Gözleri üzgün ve o kadar parlak değil. Geceleri mi? Bana son kez dokunacakmış gibi sarılıyor, her gece.

Sage geleceğe o kadar şüpheyle yaklaşıyor ki, bu onun şimdiki zamanını canlı canlı yiyor.

Dünyada onun için riske atmayacağım hiçbir şey yok, kendim de dahil. Eğer onu almaya kalkarlarsa, ona geri dönmek için cehennemi bile göze alırım. Onu bu zehirli yerden çıkarmak, hayallerinin peşinden koşmaya itmek ve çaldıkları tüm hayatları ona geri vermek istiyorum.

Her şeyi Sage Donahue için istiyorum çünkü o bunu hak ediyor. Onun için dünyayı çıplak ellerimle, yanmış ve kanlı bir şekilde tutabilirim.

"Burayı yakmak için yirmi dakikamız var," diye hatırlatıyorum ona. "Gaz kutularını odanın etrafına yerleştirmeni istiyorum ama ben gelene kadar sakın açayım deme."

"Ne yapacaksın?"

"Arkadan ilerleyeceğim, ilerlerken yakacağım. Bu yüzden koşmaya hazır olun."

Koridora doğru ilerliyorum, benzin kokusu kanımı ısıtıyor. Parmaklarım iki yanımda seğiriyor, birkaç dakika içinde tüm binanın alevler içinde kalacağını biliyorum. Kasabada bu yangını görmeyen tek bir sakin bile kalmayacak. Burası benim arenam. Ateş benim silahım ve onu kullanmaya fazlasıyla hazırım.

Alistair omzumu tutup beni yerimde tutuyor.

"Kendini ateşe atma." Yüzü taş gibi ama sesi sert ve baba gibi. Nefret ettiğimde bile hep beni kolluyor.

Yüzümde hınzır bir gülümseme beliriyor, cebimdeki kibritler adeta şarkı söylüyor. "Rahatla, Caldwell. Bu işin eğlenceli kısmı."

Alistair

Briar'a aylar önce bir söz vermiştim. Ateşin kokusu arttıkça ve lobinin etrafındaki tüm kapalı çakmak gazı ve benzin kutularını yerleştirmeyi bitirdiğimde pişman olduğum bir söz.

Küçük hırsıza bundan kurtulacağıma dair yemin ettim.

O anda, geleceğimiz ve buradan ayrıldığımızda neye benzeyeceğini düşündüğü hakkında konuşmasını dinlerken, onu görece kadar yaşayacağıma söz vermek kolaydı. Çok kolaydı, tıpkı onunla birlikteyken her şeyin kolay olduğu gibi.

Sözünü tutan bir adam olmak istiyorum ama daha kötüsü olursa ne yapacağımı biliyordum.

Onun sağ salim kurtulması anlamına gelseydi kendimi feda etmekten çekinmezdim. Briar, o güçlü biri, benim ölümünden sağ çıkabilir, eninde sonunda yoluna devam eder ve hak ettiği mutluluğu bulur.

Ya ona bir şey olsaydı? Benim için aynı şeyi söyleyemem.

Karanlıkta her zaman rahattım; onun içinde doğmuştum. Ama şimdi? Onun verdiği ışığın olmadığı bir dünyada nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.

Parmaklarım esniyor. Kaderimi kontrol edememek beni çok rahatsız ediyor.

Telefonuma bakıyorum, zamanımızı kontrol ediyorum, azaldığını izliyorum. Tek seçeneğimizin bu olmasına, Rook'un boktan babasından yardım istememize çok kızdım. Theo Van Doren'ın ağzını açmasının getireceği tek iyi şey, sonunda boynunu ayakkabımın altında kırmam olacaktı.

Koridora baktığımda, kapalı kapıların altından gri dumanın yükseldiğini görüyorum. Duvarlara tırmanıyor, tavana doğru ilerleyen alevli sarmaşıklar. Binanın sıcaklığı arttıkça ter alnımda parlıyor. Ciğerlerim temiz hava için yanıyor.

Belediye meclisi toplantı odasının kapısını tekmeleyip içeri girdiğinde piroyu bulmama iki saniye kalmıştı, arkasından bir duman pufu geliyordu, hemen arkasında kükreyen bir ateş vardı.

Kapüşonlu sweatshirt'ü ve burnundan aşağı yüzünü kaplayan siyah kumaş maskesiyle, sanki aynı şeymişler gibi dumana karışıyor.

"Gitmeliyiz." Lobinin köşelerine doğru yürüyor, odanın etrafına yerleştirdiğim kapalı gaz kutularının kapaklarını açıyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Görüş mesafesinin ne kadar düşük olduğuna bakarak alaycı bir şekilde mırıldanıyorum.

Çıkışa doğru ilerliyoruz, mevcut tüm polis memurları ve itfaiyeciler bu bok çukurunun içine dalmadan önce yaklaşık beş dakikamız olduğunu biliyoruz. Elim kapı kolunu kavırıyor, parmaklarımın arasında çeviriyorum.

"Yapma!" Rook arkamdan bağılıyor ve kafamın arkasına bir şapka fırlatıyor. "Sanki beni öldürmeye çalışıyorsun. Onu açtığımızda hava burayı fena halde aydınlatacak. Şunu bitireyim, sonra birlikte açarız."

Azı dişlerim birbirine çarpıyor, çenem geriliyor. Eğer beni havaya uçurursa, yemin ederim... İş bittiğinde kapıya doğru koşuyor, derin bir nefes alıyor ve kapıyı açmam için bana işaret veriyor.

"Styx'te buluşalım mı?"

Başımı salladım.

"Styx'te."

Kapıyı iterek açıyorum ve onun koşar adımlarla uzaklaştığını hissediyorum.

"Hadi, hadi, hadi..." diye mırıldanıyor, binanın ön merdivenlerinden koşarak iniyor ve küçük bir çeşmenin bulunduğu yemyeşil ön bahçeye doğru ilerliyor.

Aciliyetini hissederek ben de peşinden koşuyorum. Ayaklarım çimenlere değdiğinde, arkamdaki patlamanın sarsıntısı beni yere düşürüyor. Arkamdan akan ısı dalgaları beni ürkütüyor.

Daha önce birçok yangınını görmüştüm ama hiç böyle olmamıştı.

Cam kırılma ve tahta parçalanma sesleri yankılanıyor. Dönüyorum, kulaklarım çınlıyor, belediye binasının turuncu ve kırmızı bir renk tonuna büründüğünü görüyorum. İntikamcı alevler binanın yanlarını yalıyor, çatıyı tüketiyor.

Bu çürüyen kasabanın insanlarına dev bir orta parmak.

"Bunun yeterince büyük bir dikkat dağıtıcı olduğunu mu düşünüyorsun?" Rook yanımda yere uzanıp temiz havayı içine çekerek beni izlerken sırtıyor.

Sanki onun sesini duymuşlar gibi, uzaktan polis sirenlerinin sesi geliyor ve buradan siktir olup gitme aciliyeti geri dönüyor. Ayağa kalkmaya hazırlanıyorum, arabaya binip olabildiğince çabuk uzaklaşmaya hazırlanıyorum, bir ses duyuyorum.

Bu işe başlama sebebimiz. Ponderosa Springs'te kalma sebebimiz. Bizden bunu yapmamızı hiç istemeyen ama bunu tek başına yapmasına izin vermeyi reddettiğimiz ses.

Onun intikamı bizim intikamımız olmuştu. Acısı paylaştığımız bir şeydi.

Ponderosa Springs'in piç kurucu oğullarının dördüncü ve son üyesi.

"Ben gidiyorum ve sen Rook'un liderlik etmesine izin mi veriyorsun?" Sesi dumanlı, sessiz ve kalıcı. "Üstünlüğünü kaybettin Caldwell."

Evine hoş geldin, Silas.

TI-Œ YARATICI

YİRMİ ÜÇ

Thatcher

Kalın metal kapının hemen dışında zincirler takırdıyor.

Parmaklarım küçük bir sığınak tarzı yatağın hemen üzerindeki gömme rafta geziniyor, tüm kitaplar alfabetik sıraya göre listelenmiş. Yatağın altında eski, yıpranmış, korkunç bir sarı renge boyanmış ama mükemmel yapılmış bir şilte var. Kirli beyaz duvarlar boyunca gazete kupürleri yapıştırılmış ve köşede Tanrı bilir hangi hastalıkları taşıyan metal bir tuvalet var.

Küf ve küflü giysiler kokuyor. Temiz, ama yine de belli bir koku taşıyor. Tanıdık bir koku.

Kollarımı uzatırsam, bu odanın her iki duvarına dokunmak için sadece birkaç santime daha ihtiyacım olacaktı. Burası babamın ölmesi için bırakıldığı delikti. Dış dünyayla temas yok, güneş ışığı yok.

Sadece 6'ya 9'luk bir beton blok.

Açılan kapının iniltisi dikkatimi içeriye girenlere çekiyor. Kontrol bende, diye tekrar söylüyorum kendime. Yapacağı ya da söyleyeceği hiçbir şey benim dengeli görünümümü bozamaz.

Kontrol bende.

Henry Pierson her zaman geleneksel olarak çekici bir adam olmuştur. Markette görebileceğiniz, parlak mavi gözleri ikinci kez bakmanıza neden olacak kadar net olan bir adam. Sokağın karşısında, siz koşarken gülümseyen, sarı saçlı, fit bir baba. Belki de arkadaşınızın size ayarladığı, güzel giyinen ve yaklaşılabılır bir özgüven havası taşıyan görücü usulü randevu bile olabilir.

Sevilebilir, sindirilebilir, ortalama.

Hapishane havası ve zaman ona iyi davranmadı, öyle olmasını beklediğimden değil.
ol.

"Yirmi dakikanız var," diye hatırlatıyor arkasındaki güvenlik görevlisi önce.

mahkûmu hücreye tıkıp kapıyı kapatarak bizi burada birbirimize kilitledi.

Sessizlik havada kuru bir şimşek gibi çıtırdıyor, her an çakmaya hazır. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Önümde duran adam.

Burada geçirdiği onca zamandan sonra, fiziğini korumak için zaman bulmuş gibi görünüyor. Hala uzun ve zayıf, tıpkı hatırladığım gibi. Ancak uyuz sakalı yeni. Burnunun ve ağzının etrafındaki kırıksıklıklar onu yaşlandırmış, ya da belki de hücre hapsi yüzünden.

Ama gözleri.

Hiç değişmemişler.

"Merhaba, Henry."

Beni izliyor, polis ışıklarının mavi-kırmızı tonlarına boyanmış halimi gördüğünden bu yana geçen birkaç yıldaki değişimleri. Evin önünde durmuş, onun götürülüşünü izleyen bir çocuktum.

"Alexander!" Sesi ipek gibi, otların arasında bekleyen bir yılan gibi. Eskiden o konuştuğunda titrerdim. "Şu haline bak!"

Ellerini önünde kavuşturmuş, sanki beni gördüğüne çok sevinmiş, ebeveyn hayranlığıyla dolup taşmış gibi başını sallıyor.

Artık ondan birkaç santim daha uzun olduğumu fark ettim. Artık çocukluğumdaki gibi üzerime çıkmıyor. Büyürken üzerimde güç sahibi olan adam bu muydu? Her hareketimi kontrol eden adam?

"Güçlü görünüyorsun," diyor, başını onaylarcasına sallayarak, yüzünde bir gülümsemeyle. "Oldukça iyiydim, değil mi?"

Kendine pay çıkarması, kendi dahli olup olmadığına bakmaksızın herkesin başarısını kendine hak gören görkemli bir önem duygusuna sahip olması ondan farklı değil. Narsisistik eğilimler zor ölür.

Aradığı ilgiyi ona vermemek için yorumu tamamen görmezden gelmeye karar verdim.

"Duygularıma karşılık veremediğim için beni bağışlayın," diye mırıldanıyorum boğazımın gerisinden, baş ve işaret parmağımı birbirine sürterek. "Turuncu sana yakışmıyor."

Henry gülüyor, bir kıkırtı. Çiğ, ıslak tene vurulan bir kırbaç gibi.

Sakin kalmak, etkilenmemek onun doğasında var, çünkü diğer insanların duygularını çok az önemsiyor. Onu korkutucu yapan, insanların ondan korkmasına neden olan bir soğukluk.

O çalışırken bu kakhaha kulübenin duvarlarından sızardı. Saatlerce kan donduran çığlıklarla birlikte dinler, pisliğini temizleyebilmek için bitirmesini beklerdim.

Her zaman onun pisliğini temizler.

"Sonunda beni burada çürümeye terk ettiğin için özür dilemeye mi geldin?" diye soruyor, kelepçelerin onu zincirlediği bileklerini ovuşturarak. "Oğlumu son gördüğümünden beri kaç yıl geçti?"

Yeterince uzun değil.

"Hapse atılmanın sebebinin ben olduğumu bilmiyordum." Başımı yana eğdim. "Bunca zamandır bütün o kadınları ben mi öldürüyordum?"

Henry'nin özelliği zihninizle oyun oynamayı, gaz vermeyi ve ağzından çıkan tek kelimeye inanana kadar sizi manipüle etmeyi sevmesidir. Bu konuda zeki ama tüm psikopatların bir zayıflığı vardır.

Onunki egosu.

"Bana aptalmışım gibi davranma evlat. O sıçan kızı canlı bıraktın, bir tanık olarak. Şimdi bu hale geldim" -sanki ben görmüyormuşum gibi onu kilitli tutan zincirleri sallıyor- "işte bu hale geldim. En azından senden bir özür borçluyum."

Azı dişlerim birbirine sürtünüyor ve ağzımdan fırlamak isteyen öfkemi ısırarak bastırıyorum. Tabii ki çöküşünün suçunu bana atacaktı. Sanki Phoebe Abbott'u panik içinde, onu o kulübede ne yaparken gördüğünü polise anlatacağı için öldürmemiş gibi.

Hayır, tabii ki paniklediğini asla kabul etmezdi. Henry Pierson değil. Bu adam mükemmel, etkilenmemiş. Asla kendi sonunu hazırlamaz.

"Buraya seninle geçmişi konuşmaya gelmedim," diyorum ses tonumu yumuşatarak.

Köşedeki küçük tahta sandalyeye oturmadan önce dişlerini göstermeden gülümsüyor. Turuncu tulumu hareket ettikçe sallanıyor.

"Tabii ki hayır," diyerek beni başından savıyor. "Neden neler yaptığın hakkında konuşmuyoruz? Aile işine başladın mı?"

Yakın zamanda birini öldürdün mü?

Sırıtarak kol düğmelerimi düzeltiyorum. Tabii ki bilmek istiyor. İş konuşmak, onsuz yaptığım her şeyi acımasızca anlatarak fantezilerini beslemek. Ama ona bu zevki tattırmayacağım. Bırakalım anılarıyla birlikte kuruyup gitsin.

"Bir taklitçiniz var." Dişlerimin önünü yalıyorum.

Bileğini dizinin üzerinden geçirerek ellerini uyluklarının üzerine koyuyor. Yüzüne bir sırtıma yerleşiyor ve ben ürpermeye çalışıyorum. Birbirimize çok benziyoruz.

bazen, pek çok benzer alışkanlıkla.

Maskesi takılıyken böyle acı verecek kadar normal.

"Ne kadar gurur verici," diye cıvıldıyor, ellerini birbirine vuruyor, gözleri meraklı. "Uzuvlarını ve her şeyini bırakarak mı?"

Başımı salladım, dikkatini çekecek kadar merakını besledim. "Deriye kazınmış notlar ve ele geçen tam ceset yok."

Dudaklarını birbirine dolayarak mırıldanıyor. "Detaylara gösterilen özeni seviyorum."

"Yine de farklı olan bir şey var." Bir sonraki sözlerime nasıl tepki verdiğini gözlemliyorum. "Gülleri vücut parçalarıyla birlikte bırakıyor."

Şüphelendiğimi hissetmiş gibi yüz hatlarını düzelterek bana yumuşak bir yanıt veriyor.

"Tüm seri katillerin bir kartviziti vardır, benden ilham alanların bile."

"Güller benim için bırakıldı, senden bir hediye." Parmaklarımı kitaplarının sırtlarında gezdirip raftan bir tane alıyorum. "Kim o, Henry?"

"Bildiğimi mi sanıyorsun?" Yüzünde mükemmel bir şaşkınlık ifadesi olduğunu anlamak için ona bakmama gerek yok. "Nasıl bilebilirim ki? Yıllardır ziyaretçim olmadı. Bu sadece bilinçaltının babanı özlemesi olabilir."

Parmaklarımı sayfalar arasında sürüklüyorum, kitaptan başımı kaldırdığımda onun beni buraya getirdiği için kendisiyle gurur duyarak sırttığını görüyorum. Beni bu kedi-fare oyununda yakaladığını, tuzağa düşürdüğünü ve benimle oynamaya hazır olduğunu düşünüyor.

Ama benim nasıl çalıştığımı bilmediğini unutuyor.

Henry doğduğum andan itibaren bana tüm kartlarını gösterdi. Nasıl çalıştığını, beyninin nasıl çalıştığını, bir sonraki hamlesini, onu nasıl okuyacağımı biliyorum. Bana her şeyi gösterdi ve ben de öğrendim.

Hiç kimse istismarcıyı istismara uğrayan kadar iyi tanıyamaz.

Ama bana bildiği her şeyi gösterdiğini unutuyor. Nasıl çalıştığına, nasıl işlediğine dair her şeyi biliyorum. O benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor, sadece beni ne hale getirdiğini düşünüyor.

"Huh." Kaşlarımı çatarak kitabı kapattım. "Çok yazık. Düşündüm ki..." Dudaklarımdan küçük bir kıkırdama çıkıyor. "Sanırım ne düşündüğümün bir önemi yok."

Kitabı yere bıraktım, kapıyı çalmak ve gardiyana gitmeye hazır olduğumu bildirmek için hücre kapısına doğru ilerliyordum ki, ellerini havaya kaldırarak aniden yer değiştirdi.

"Bekle, ne düşündün?"

"Şey, onun işi..." Alt dudağımı yalayarak bunu gösteriyorum. "Mükemmel. Senden başka bu kadar zor bir şeyi yapabilecek birini tanıımıyordum. Ona yardım ediyor olman gerektiğini düşünmüştüm ama sanırım en büyükler bile yeniden yaratılabilir."

Omuz silkip elimi kapıya doğru kaldırıyorum.

Bir narsiste saldırganın en iyi yolu egosunu okşamaktır. Yaptığı işle övünmek, yaptıklarını sahiplenmek için bir platforma ihtiyacı vardı. Onu zorlamanın bana burada bir faydası olmaz.

"Hiçbir şey orijinalini yenemez. O, günün sonunda sadece bir taklitçi." Sesi daha keskin, gözlerindeki boşluk daha belirgin hale geliyor.

Yüzündeki insanlık sisi dağılıyor ve beni yetiştiren adamın yüzeye çıktığını görebiliyorum. Cazibesi kayboluyor ve empati maskesi düşüyor.

"Oh, bundan emin değilim. Gazetelerde onun hakkında neler yazdıklarını görmelisiniz. Onu öve öve bitiremiyorlar. Adeta tarihi yeniden yazıyor, o kadar ünlü bir katil ki taklit ettiği adamı hatırlamıyorlar bile."

Ayağa kalktığında onu sabitleyen zincirler şingirdiyor, göğsü omzuma geliyor, vücutlarımız o kadar yakın ki ondan dalga dalga yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum.

"Beni her zaman hatırlayacaklar." Gözleri kararır, çenesi gerginleşir, öfkeyle değil saygısızlıkla.

İşte orada.

Bahar Kasabı.

"Zaman geçti," diyorum kayıtsızca. "Buradan asla çıkamayacağını biliyorlar. Ne zarar verebilirsin ki? Artık senden korkmuyorlar."

Ağzından histerik bir tizlikte, zehir damlayan manik kahkahalar fışkırıyor. Omurgam sertleşiyor, tırnaklarım avuç içlerime batıyor.

Bu ses yüzünden ölen onca kadın.

Etleri et kancalarına asılmış. Hayvanlar gibi parçalanmış ve kanıyorlardı. Annem, benim tatlı, nazik annem.

Kontrol sende, diye tekrarlıyorum kendime. Burnumdan nefes alıp çenemi sıkıyorum. Kontrol sende. O sana sahip değil. Seni o yaratmadı.

Sen.

"Bu taklitçinin var olmasının tek nedeni" -ellerini havaya kaldırır
- "Benim yüzümden! Onları korkutan benim hafızam, o değil!"

Nefesinin kokusu boğazımı daraltıyor, kusma dürtüsü midemde kıvrılıyor. Burada olmak istemiyordum, buraya gelmek istememiştim. Öfke omurgamı yalıyor, sessizce demleniyor.

Buraya hiç gelmemeliydim.

"Kendi tasarımı yapacak kadar yaratıcı olmayan iktidarsız bir adama onay mı verdin?" İnadına sırtarak dişlerimi yalıyorum. Burnumun ucuyla ona bakıyorum çünkü onu kendimden aşağı gördüğümü bilmesini istiyorum. Oxford ayakkabılarımın etrafında tozlar uçuşuyor. "Hapishane seni zayıflatmış baba."

Nefesi yüzümde dolaşüyor ve kokusu odayı döndürmeye başlıyor.

Parmaklarımı kavuran çamaşır suyu, kabarmış et kokusu. İnsan cesetleri metalle kesiliyor, parçalara ayrılıyor.

Nefesi kulağımda. "Bu yerde bir damla bile kan yok, Alexander. Bir damla bile."

İpekten örülmüş iki örümcek gibiyiz. Eğer ben onun ağında öleceksem, o da benimle birlikte ölecek. Onu istediğim yerde tutuyorum ama elimden kaçırıyorum. Göğsüm yanıyor ve anılar kendini serbest bıraktıkça beynim ağrıyor.

İçimdeki zincirler kırılıyor, çocukluğumu içine yerleştirdiğim kafesler bükülerek açılıyor.

Bana bakıyor, izliyor. Ağzının kenarları yırtıcı bir hayvanın resmine dönüşüyor. Gözlerimi kısıyorum, onun avı olmayı reddediyorum.

"İyi oynadın, evlat. Çok iyi oynadın." Başını sallıyor, bir elini çenesinde gezdirerek prangaların birbirine vurmasını sağlıyor. "Bütün bunları küçük tatlı Abbott kızı için mi yaptın?"

Bu beton oda damarlarımı yakan öfke için yeterince büyük değil. Onu boğabilirim. Birkaç saniye içinde, travmamın merkezinden bir hedefe dönüştü. Avladığım tüm o adamlara dönüştü. Kılıcımın ağırlığı altında çılgın atan isimsiz yüzler.

Acının ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok ama öğrenmek üzere.

"Abbott kadınlarının kendileri için kötü olan şeyleri aramak gibi kötü bir alışkanlıkları var. Tadı Phoebe kadar tatlı mı?" Hinzırca sırtıyor. Dişlerindeki sarı renk beni hasta ediyor.

Tulumunun önünü tutuyorum, parmaklarım kumaşın içinde kıvrılıyor. Öfke ve adrenalin bana sahip olduğumu bilmediğim bir güç pompalıyor. Onu gömleğinden tutup yerden kaldırdım ve arkasındaki duvara fırlattım.

Onu orada tutarken homurdanıyor, sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana bakıyor. Sanki karşısındaki adamı tanımıyormuş gibi ve ben de aynı fikirde değilim. Ben bile kendimi tanıyamıyorum.

"Kiminle çalışıyorsun, Henry. Halo'yla mı? Sinclair'le mi?" Tıslıyorum, canının yanmasını izlemek istiyorum.

"Bu şiirsel, Thatcher. Nesilden nesile geçen bir lanet. Tarihimizi tekrarlamayı mı planlıyorsunuz?"

Onu çekiyorum, kumaş geriliyor, yırtılma sesi yankılanıyor ve sonra onu korkunç bir gümbürtüyle duvara çarpıyorum. Omurgası betonla birleşiyor ve ikiye ayrılması için dua ediyorum.

"Seninle oyun oynamaktan bıktım." Sesim çatallaştı, çarpık bir hırıltı boğazımı tırmalıyor.

Duygusuz gözlerle karşılaştım.

"İşte orada," diye nefes alıyor. "Benim güzel, mükemmel canavarım. Bu senin doğuştan hakkın, Alexander. Bundan kaçamazsın. Sen ve ben aynıyız."

"Birbirimize hiç benzemiyoruz."

"Dikkatli ol evlat. Görünüşe göre ona seni bitirecek gücü vermişsin." Alay ediyor. "Lyra Abbott senin olmak için doğduğun şeyi düzeltemez. Herkesin yaptığı gibi o da bundan kaçacaktır. Sende yarattığım şeyi hiç kimse sevmeyecek."

Lyra'nın beni sevip sevmemesi benim için önemli değil.

Onun takıntısını alırdım. Onu alır ve hayatımızın her günü beslerdim.

Ve eğer düşüşümün sebebi oysa? Öyle olsun.

Bunu yapmasına izin verirdim. Bıçağı ona kendim verirdim ve bu mirası bitirmesine izin verirdim.

Pierson hattı benimle birlikte ölebilir.

Bana sonumu veren sadece o olabilirdi, çünkü Lyra'ya başlangıcını veren bendim.

"Ben seni mükemmel yarattım, ama bak seni neye dönüştürmesine izin verdin."

Onu ileri doğru çekiyorum ve önümdeki sert bariyere geri gönderiyorum. Kemikleri takırdıyor ve acı içinde kıvranıyor. Tekrar, tekrar ve tekrar. Gömleği paramparça olup parmaklarımın arasında parçalanana kadar vücudunu betona saplarken tek gördüğüm kırmızı.

Vücudu yere yığılıyor, çatlamış dudaklarına kan sıçrarken öksürüyor. Nefes almak için çırpınıyor, bana bakarken inliyor.

"Beni mahvettin!" Çığlık atıyorum, sesim duvarları sarsıyor. Tükürük yüzüne sıçrıyor. Elimini göğsüme bastırıyorum. "Sağlıklı, normal bir çocuğu aldın ve beni bu hale getirdin."

"Kaz, Alexander."

Parmakları annemin gözlerindeki hayatı sıkıyor.

"Eğer hissedersen, onu öldürürsün, oğlum.

Öldür onu."

Takım elbisemin yakasında ter birikiyor, büyük bedenim rüyalarımın işkence eden, düzenli bir hayata dair tüm umutlarımı elimden alan ve beni bir canavara dönüşmeye zorlayan kişinin üzerinde beliriyor.

"Sen bu şekilde doğdun. Ben sadece zaten var olanı besledim. Seni harika bir şeye dönüştürmeye çalıştım. Başarısız olman benim suçum değil." Ağzındaki kanı elinin tersiyle sildi.

Onunla göz hizasında olmak için çömelıyorum.

"Yaptığın tüm o terbiyenin karşılığını sana nasıl ödüyorum biliyor musun baba? Tüm kuralların? Tüm o temizliğin?" Yüzünü avucumun içine alıp çenesini parmaklarımın arasında sıkıyorum. "Tıpkı senin gibi olan adamları öldürüyorum. Üzgün. Acınası. Zayıf beyinli pislikler. Onları zekamla alt ediyorum, alt ediyorum, katlediyorum. Ne zaman gözlerinden ışığın süzülüşünü izlesem, masadaki hep sen oluyorsun. Derilerini yüzdüğümde, organlarını çıkardığımda, elimde ölen hep sen oluyorsun."

Sözlerimin gerçekliği beni boğuyor. Kabullenme midemde çalkalanıyor ve içimde bir şeyler paramparça oluyor. Sanki tüm hayatım boyunca bir aynaya bakmışım ve sadece karanlık, uğursuz bir figürün bana baktığını görmüşüm gibi.

Yüz hatları yok, sadece kasvetli, gölgeli bir varlığın resmi.

Sonunda yansımda kendimi görebiliyorum.

"Sen bir çırak yetiştirmedin. Kendi ölümünü yarattın."

Bir an için ona baktım. Bu zayıf adama. Saçları seyreliymiş, yaşlanmış, ölümcül bir iğneyle saltanatını sona erdirecekleri son gününe giderek yaklaşıyor.

Buraya gelirken, kontrolü tekrar ele geçirmesinden korkmuyordum. Gücü yok çünkü ona vermeyi reddediyordum. Hayal edebileceğinden daha iyiyim, daha güçlüyüm.

Bana hatırlatacakları yüzünden gelmekten korktum.

Geçmişimin tüm iskeletleri hayata geri dönüyor, işaretlenmemiş mezarlarından kurtulup zihnimin ön saflarına tırmanıyor ve bunun sonuçlarıyla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim.

Kapıya doğru yürüyüp kalın metale vururken hücresinin zeminine tükürerek ondan uzaklaşıyorum.

"Alexander," diye öksürüyor ama ona arkamı dönme zevkini tattırmıyorum. Sadece duraklıyorum. "Birkaç kötü şey yapmış olabilirim ama seni hiç incitmedim. Bunun bir anlamı olmalı."

Bu pişmanlık değil.

Bu bir oyun.

Ölümden kaçmak için renk değiştiren bir bukalemun. Bizi birbirimize bağlayan bağların çöktüğünü, uzaklaştığımı ve asla geri dönmeyeceğimi biliyor. Bu onun beni geri çekmek için son fırsatı.

Bekçinin anahtarları hemen dışarıda şingirdiyor. Birlikte geçirdiğimiz zaman tükendi, zamanın kumları sonunda tükendi. Tabutunun kapısı tekrar kapanmadan hemen önce sesini bir kez daha duyuyorum ve onu çürümeye terk ediyorum.

Bahar Kasabı'ndan son bir hediye. En sevdiğim olabilir.

"Conner Godfrey."

DOĞUŞTAN YIRTICI

YİRMİ DÖRT

Lyra

"Bitti!" Oturduğum yerden ayağa fırlayarak bağıyorum. İnce çizgili tişörtüm göbek deliğimin hemen üstüne kadar yükseliyor, açıkta kalan tenimde soğuk bir hava esiyor.

Tek arkadaşım hoparlörlerimden çalan Edwyn Collins'in sesi olduğunda yüzümdeki gülümseme biraz azalıyor. Burada benimle birlikte kutlama yapacak kimse yok, bu da bana şu anda evimde neden sadece benim olduğumu düşündürüyor.

Örümcek tasarımı üzerinde çalışmanın dikkatimi dağıtması gerekiyordu.

Viktorya döneminden kalma süslü siyah çerçeveye bakıyorum, parmaklarım dönen deseni takip ediyor. Camın arkasında, yapımı çok uzun süren yapay mor ağım duruyor. Tüm bu süre boyunca, örümceklerin bu kadar zahmetsizce örmek için ne kadar yetenekli olmaları gerektiğini düşünüp durdum.

Birkaç örümcek ağın üstüne, yanlara, baş aşağı, sağ tarafa yerleştirilmiştir. Nihai projenin eksiksiz ve dolu görünmesi için etrafa serpiştirilmişler. Bu cam çerçevenin içindeki örneklerin çoğunu o satın aldığı için Thatcher bunu odasına asmama izin verir mi merak ediyorum.

Muhtemelen hayır.

Onları satın alabilirdi, ama her gece onlara bakmaya ne dersiniz? Şüpheli. Onu hâlâ Alvi'yi beslemeye ikna edememiştim, ki kendisi gezegendeki en tatlı yıldı. Onu tüm yaratıklarımın ve böceklerimin o kadar da kötü olmadığına ikna etmeye çalışmak yavaş bir ilerlemeydi.

Telefonum masanın üzerinde vızıldıyor, bana güncellemem gerektiğini hatırlatıyor ve ekranın üst kısmında saat yanıp sönüyor.

Neredeyse gece yarısı.

Gittiğinden beri saatler geçti ve burada oturdukça endişem daha da arttı. Onun kapıdan bütün ve canlı olarak girmesini istiyorum. Ama kapımın eşiğini karartacak versiyondan da korkuyorum.

Tatlılar. Tatlı istiyorum. Bu strese verilecek tek mantıklı yanıt, diyabetik komaya girmeden önce olabildiğince çok şekerle doymaktır.

Oturma odasından geçip mutfığa giriyorum, çıplak ayaklarım parke zemine vurarak kilerime doğru ilerliyorum. Raflarım neredeyse bomboş olduğu için market gezisi çok yakında yapılacaklar listemde üst sıralara yükseldi.

Hiç dokunmadığım yulaf ezmesi kutularına göz gezdiriyorum - sanırım onları sadece kendime daha sağlıklı beslenmeye başlayacağımı söylediğim için almıştım, bu da yaklaşık iki gün sürdü.

"Bingo," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Parmak uçlarımda duruyorum, üst dolaptaki Queen Anne kiraz likörlerine uzanıyorum. Kap parmak uçlarımı sıyrıyor ve biraz daha uzanarak bedenimi gidebildiği yere kadar uzatıyorum.

Neredeyse...neredeyse...

THUD. THUD. THUD. THUD. THUD.

Dudaklarımdan bir çığlık kopuyor. Kalbim boğazımın arkasına doğru fırlıyor, huzursuz ritim ensemdeki ince tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Bir elimi göğsüme bastırarak kalbimin yavaşlamasını istiyorum.

Kulaklarım tetikte, kilerin kapısına bakıyorum. Parmaklarım çerçevenin etrafında kıvrılıyor, oturma odasına ve ön kapıma bakıyorum.

Ben kapıya bakıp beklerken, göz kırparken, sesin sadece aşırı aktif hayal gücümün bir ürünü olduğunu umarken müzik çalmaya devam ediyor. Şarkı sona eriyor, kısa bir sessizlik duraklamasından önce hoparlörlerden damlıyor.

Gümbürtü geri dönmeden önce göğsümün kaç kez yükselip alçaldığını sayıyorum.

THUD. THUD. THUD. THUD. THUD.

Bedenim sarsılıyor. Kapıma vurulan darbelerin şiddeti kapıyı takırdatıyor, dışarıda bekleyen kişi içeri girmek istediğinde ahşabı sallıyor. Kuru dudaklarımı ıslatıyorum, mutfak tezgahına doğru koşarken bacaklarım biraz titriyor, bloktan büyük bir şef bıçağı alıyorum.

Bıçak loş ışıktaki parlıyor ve onu avucumun içinde sıkıca kavriyorum. Oturma odasına doğru yürürken acele etmiyorum, dışarıdaki ayak seslerini ya da sesleri dinliyorum ama sadece hareketsizlikle karşılaşıyorum.

Bir şarkı daha çalıyor ve sesini bu kadar açtığım için kendime lanet ediyorum.

Elimi kapı koluna doladığımda nabzımın atışını kulaklarımda duyabiliyorum. Birkaç sabit, derin nefes alıp bıçağı kaldırarak kapı açılır açılmaz saldırmaya hazır hale geliyorum.

Kapıyı açtığım anda sert hava evime giriyor.

Dışarıda mükemmel bir karanlıktan başka bir şey yok. Düşen yapraklar rüzgârın etkisiyle ön bahçemde küçük kasırgalara dönüşüyor ve ben hızla verandanın ışığını yakıyorum. Mırıldanıyor, küçük bir parıltı yayıyor ama hâlâ kimseyi göremiyorum.

Beynim bana bunun sadece rüzgar olduğunu söylüyor. Ama içgüdülerim rüzgarın ön kapıya böyle vuracak kadar güçlü elleri olmadığını söylüyor.

Çerçeveden içeri bir adım attığımda çıplak ayaklarım nemli verandaya çarpıyor. Soğuk bir Oregon gecesi ve kot pantolonumla tişörtüm soğuğu dışarıda tutma konusunda berbat bir iş çıkarıyor. Elimdeki bıçağı biraz indirerek sağa sola bakıyorum, sadece verandadaki salıncağı ve küçük bir masayı görüyorum.

Her şey yerli yerinde. Hiçbir şey bozulmamış. "Alo?"

Karanlığa sesleniyorum.

Arazimi çevreleyen orman bana bakıyor, ağaçlar rüzgârın şiddetinden inliyor, bir rüzgâr yüzümün önündeki saçlarımı fırçalıyor. Evet Lyra, iyi hamle. Psikopat katil kesinlikle cevap verecek. Tanrım, hiç korku filmi klişesi görmemiş gibi davranıyorsun. Bir tane bile.

Verandaya ve ön bahçeme bir kez daha göz attıktan sonra tekrar içeri girip kapıyı arkamdan kilitliyorum. Yerine oturuyor ve alnımı tahtaya dayayarak bir nefes veriyorum.

"Aptal," diye mırıldanıyorum kendi kendime, başımı kapıdan kaldırıp tekrar aşağı indiriyorum. "Muhtemelen sadece bir rakundu, büyük bir rakun. Kuduz bir rakun!"

Arkamı döndüğümde gülüyorum. Gözlerim yukarı kalktığında ciğerlerimdeki hava dibe çöküyor ve nasıl nefes alacağımı bilemeyene kadar buharlaşıyor. Çünkü verandaya sürünerek gelen bir hayvan değildi.

"Conner?" Tereddüt ediyorum, oturma odamdaki adama bakarken yutkunmaya çalışıyorum.

Conner Godfrey sehpanın üzerinde duruyor ve bitmiş projeme bakıyor. Yanında bir silah duruyor ve kısa bir an için kendi kendime "İşte ben böyle ölürüm" diye düşünüyorum.

"Bitirmişsin," diyor sessizce, gülümseyerek. "Çok güzel olmuş."

Bıçağı hâlâ elimde tutarak ilerliyorum. Bir mermi, bunu ona fırlatabileceğimden çok daha hızlı hareket eder. Tabii hedefimi vurabilirsem.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Buraya senin için geldim." Cümlesini bitirirken hafifçe yüzünü buruşturdu, ağzının ve dilinin acısı muhtemelen konuşmasını

zorlaştırıyordu.

Konuş.

Onu son gördüğümde Thatcher'ın bıçağıyla şişlenmişti ve ben de onu orada kanamaya bırakmışım. En son birlikte olduğumuzda, dilini boğazıma sokmaya çalışmıştı.

"Burada olmamalısın Conner," diyorum sakince, benden daha güçlü bir silaha sahip olan adamı kızdırmak istemiyorum. "Gitmen gerekiyor."

Bana bakarken gözleri cam gibi, başını kaldırıyor ama silahı da kaldırıyor. Başını eğerek namluyu bana doğru doğrultuyor.

"Otur Lyra." Önündeki kanepeyi işaret ediyor. "Görmeni istediğim bir şey var."

Dudağımın iç kısmını o kadar sert ısıyorum ki dilimde kan tadı alabiliyorum. Nabzım şakaklarıma rahatsız edici bir şekilde baskı yapıyor. Thatcher yakında evde olacak, değil mi? Yakında evde olmak zorunda.

Tek yapmam gereken o gelene kadar oyalanmak.

Oturma odasına geçiyorum, istediği gibi kanepeye oturana kadar silahı hareketlerimi takip ederken dikkatli hareket ediyorum.

"Onu masanın üzerine koyun. Kendinizi benden korumanıza gerek yok, Bayan Abbott." Yüzündeki gülümseme beni hasta ediyor. "Size asla zarar vermem. Beni zorlamadığınız sürece."

Trajik bir deja vu vakası üzerime çöktü.

Henry annemi incitmek istememişti. Yaptıkları, ona sırt çevirmesi ölümüyle sonuçlanmıştı. Ona söylediği buydu.

Annemin Henry Pierson gibi bir adama nasıl aşık olduğunu sık sık düşünmemeye çalışıyorum. İkisi arasında onu sevmesine neden olan ne olmuştu? Thatcher onunla aynı özellikleri paylaşırsa da, benim gözümde hiçbir zaman babası gibi olmadı. Soğuk dış görünüşünün altında her zaman empati ve insanlığın kalıntılarını gördüm.

Sanırım şimdi onun tuzağına düşmesinin ne kadar kolay olduğunu anlıyordum. Onu tanıdığını, ona güvendiğini sanıyordu ama bu sadece onun görmesini istediği maskesiydi.

Bunu Conner'la da yapmışım.

İlişkimiz romantik olmasa da, ona bir arkadaş olarak güvenmişim. Nazik, kibar ve benim için en iyisini isteyen biri olduğunu düşünmüştüm. Kimseyi incitmeyen, masum, zararsız bir adam.

O maskenin hepsi bir
yalandı. Büyük, çarpık bir
yalan.

Sonsuza dek kötü karar vermekle mi lanetleneceğim? Körü körüne güvenmek kalıtsal bir şey mi? Tüm kötülükleri bir kenara bırakıp birisinin sadece iyi yanlarını görmek?

"Bu an için çok uzun süre bekledim."

Gözlerim elinin uzanışına odaklanıyor, yüzümdeki bir bukleyi fırçalamaya çalışıyor ama irkiliyorum, ondan uzaklaşıp kanepenin arkasına doğru sarsılıyorum.

"Bıçağı masanın üzerine koy Lyra," diyerek silahı göğsüme doğrultuyor. "Bir daha sormayacağım."

Yüz ifadesi bozuldu. Karşımda duran bu kişiyi artık tanıyamıyorum. Conner her zaman normal, sıradan bir adam olmuştu. Rahat kıyafetler, düzgün bir görünüm, davetkâr kahverengi gözler.

Bu kişi mi? Siyahlar giymiş, saçları sanki parmaklarını çok fazla gezdirmiş gibi dağınık, gözleri boncuk boncuk ve lekeli - onu tanımıyorum. İki ayrı insan gibi hissediyorum.

İstedikini yapıyorum, Thatcher her neredeyse yakın olmasını umuyorum. Bıçak masaya çarpıyor ve ellerim tekrar kucağıma düşüyor. Elini geri çekip arka cebinden bir şey çıkarmak için arkasına uzanırken çenesindeki kaslar seğiriyor.

"Daha fazla konuşabilseydim bu çok daha kolay olurdu, ama anlayabilmeniz için size okumanız için bir şey getirdim, ne yaptığımı görmenizi sağlamak için."

Masanın üzerine kahverengi deri bir günlük atıyor, birkaç sayfalık küçük, günün her anında yanınızda bulundurabileceğiniz bir şey.

"Conner, benden ne istiyorsun? Neden buradasın? Bu Stephen'la mı ilgili - sana bunu o mu yaptırıyor?"

Buraya kendi isteğiyle geldiğinden hiç şüphem yok ama belki onun oyununu oynayarak, umursuyormuş gibi yaparak onu bir süre daha yatıştırabilirim. Thatcher'dan intikam almak için burada olduğuna ve bunun için beni kullandığına eminim.

Egosu zedelendi ve bu da onun misillemesi.

"Bunu okumanı istiyorum," diye tekrarlıyor, kelimeleri söylerken yüzünü buruşturuyor. "Bunu yaptığında her şey anlam kazanacak."

"Neden yapamıyorsun-"

"Oku şunu!" Sesi beni zıplatıyor ve silahını kitaba dayayıp namluyu bana yaklaştırırken sehpa yumruğunun altında sallanıyor.

"Tamam, tamam." Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışıyorum ama silahın her hareketinde kalbim duracak gibi oluyor. Deri ciltli dergiyi ellerime alırken ellerim titriyor.

Rastgele bir sayfada açıyorum, sadece onu yatıştırmak için yazılan kelimeleri gözden geçirmeyi planlıyorum, ancak ilk birkaç cümleden sonra kendimi gerçekten okurken buluyorum.

Giriş #20

Lyra Abbott'un Hollow Heights Üniversitesi'ne geldiğini gördüğüm andan itibaren onun benim ikinci aşk şansım olduğunu anlamıştım. Büyümüş ve güzelleşmişti. Phoebe minnettar değildi. Beni takdir etmedi. Ona Henry'nin neler yapabileceğini gösterdikten ve yaptıklarını anlattıktan sonra bile onu seçmişti. Hala onu istiyordu. Onu seviyordu. Ve bu onu öldürdü. Lyra farklı olacak. O benim olacak.

Giriş #37

O bir hayal, güzellik ve bilinmezlik içinde dönüyor. Ona dokunmak için can atıyorum. Bugün laboratuvarı saatlerce onun konuşmasını dinledim. Okul yakında yeniden başlıyor ve birlikte geçirdiğimiz özel anları özleyeceğimi biliyorum. O da özleyecek mi?

Giriş #41

Müzik kutusu mükemmeldi. Dükkânda gördüğüm ilk andan itibaren buna bayılacağını biliyordum. Karanlığın içinde teşekkürlerini fısıldayan o güzel sesi neredeyse kendimi ifşa etmem için yeterli olacaktı. Kütüphane Kulesi'ndeki gizli anımızın arkadaşları tarafından mahvedilmesi çok yazık oldu. Halo'ya gittikçe yaklaşıyorlar, bu da Stephen'ın kötü ruh haliyle bir süre daha uğraşmak zorunda kalacağım anlamına geliyor. Yine de onu görmek buna değer.

Kütüphane Kulesi'ndeki hayalet oydu, o gün kızlarla konuştuğumuz her şeyi duymuş ve kayıp bir köpek gibi sahibine rapor etmişti.

Sayfaları çeviriyorum, karıştırıyorum, geleceğini bildiğim kelimeleri arıyorum. İçimde bir kaynama var, yanıyor ve kanımı ısıttığını hissedebiliyorum.

Onu yaralayan Thatcher'dan intikam almak için burada değil. Benim için burada.

Giriş #45

Stephen hâlâ Lyra'ya olan hayranlığımı anlamakta güçlük çekiyor ama Coraline Whittaker'ı bir yıl önce satmamız gerektiği halde bodrumunda tutma arzusunu sorgulamıyorum. Sanırım artık o ego takıntılı hamamböceği Henry'yi taklit etmeye başlamamın tek yolunun tüm bunların sonunda Lyra'ya sahip olabilmem olduğunu biliyor. Ve Stephen'ın bana ihtiyacı var, bunu yapabilecek tek kişinin ben olduğumu biliyor. Belki de en çok zorlandığı şey, yıllar önce konuştuğumuz para ve gücü artık arzulamıyor olmam. Tek istediğim o.

Giriş #50

O benim annem değil. Bedenini etrafa savuran ya da onu sevenlere eziyet eden türden bir kadın değil. O, manipülasyonlarıyla bu dünyayı istila eden pis, iğrenç kadınlar gibi değil. Bunu biliyorum. Benim nazik kızımın sadece dikkatinin dağınık olduğunu biliyorum. Ama yine de onun yanında olduğunu bilmek cesaret kırıcı. Ona doğru koşuyor. Ona dokunduğu için acı çektireceğim.

Giriş #58

Burayı geride bırakmak için sabırsızlanıyorum. Stephen'ın haklı olarak ailesine ait olan kasabayı geri almak için sürekli öfkelenmesi yorucu olmaya başladı. Üniversitede tanıştığımız zamanki hikâyenin aynısı. Yine de motivasyonunu yargılayamam. Yıllar önce tanıştığımızdan beri ne olduğumu, kapalı kapılar ardında ne yaptığımı biliyorken olmaz. Arka tarafta onun korumasına sahip olacağım anlamına geliyorsa, bu kızları onun kazancı için öldürmeye devam edebilirim. Yeter ki sonunda onunla birlikte olabileyim. Acaba Bayan Abbott nereye gitmek ister? Onu her yere götürürüm.

Giriş #62

O küçük aptal pislği öldüreceğim. Onun yaşadığından daha uzun süredir öldürüyorum ve o bıçağını sallayarak korkutucu olduğunu mu sanıyor? Ağzıma bıçak sokarak mı? Ona ne kadar acı çektirebileceğim hakkında hiçbir fikri yok. Sadece birkaç hafta daha. Sadece birkaç hafta daha ve o izlerken boğazını keseceğim. Onun için tek erkeğin ben olduğumu görecektir. Bana saygısızlık ettiği için özür dileyecek.

Yeterince gördüğüm için okumayı bırakıyorum. Taklitçi Conner Godfrey.

Bütün o ölü kızların ortaya çıkmasının sorumlusu onun elleriydi. Kendilerine biçilen kaderi hak edecek hiçbir şey yapmamış masum kızlar.

Kemiklerimin iliklerine ürkütücü bir sükûnet yerleşiyor. Ruhumun çürümesi başlamıştı ve karanlığın istilasının bir sinek sürüsü gibi içime üşüştüğünü hissedebiliyordum.

Hissettiğim şey öfke ya da üzüntü değil. Hayır, tamamen ıssızlık. Dünya beni çorak bıraktı ve içimde bıraktığı boşlukları öyle bir intikamla doldurmak istiyorum ki, tek başıma binlerce savaşı körükleyebilirim.

Kitabı masanın üzerine bırakıyorum, ona bakıyorum ama onu gerçekten görmüyorum. Hâlâ elinde tuttuğu silahtan duyduğum korkuyu emen adrenalin olabilir, ama şu anda vurulmak beni rahatsız etmiyor.

Hiçbir şey yapmaz.

"May'i sen öldürdün."

Bu bir soru değil, sadece sabit bir tonda ve yumuşak bir mizaçla söylenmiş kayıtsız bir ifade. Bir kez daha nazik kalbimin ne kadar soğuk olabileceğini dünyaya göstermek zorunda bırakılmıştım.

"Başka seçeneğim yoktu." Yer değiştiriyor, aceleyle masanın etrafında dolaşiyor. Önümde çömeliyor, sıcak bir eliyle yanağımı kavırıyor, çarpık bir hayranlıkla dolu gözlerle bana bakıyor. "Görmüyor musun? Tüm bunları birlikte olabilmemiz için yaptım. Sen ve ben, biz aynıyız. Sen karanlıktan korkmuyorsun, onu kucaklıyorsun. Biz birlikte olmak için yaratılmışız Lyra."

"Annemi tanıyordun."

"Onu Henry'den korumaya çalıştım, gerçekten. Onu sevmeye çalıştım Lyra."

Soğuk soğuk göz kırpıyorum. "Polisin Thatcher'ın peşinde olmasının sebebi sensin."

Yardım gelene kadar onu yatıştırma motivasyonum tükenmişti. Artık yardıma ihtiyacım ya da isteğim yok. Oturduğum yerden gayet memnunum.

Thatch'ten bahsedildiğinde dudakları ince bir çizgi halinde geriliyor.

"Onun hakkında konuşmayın. Onun hakkında sonra endişeleniriz." İç çekiyor. "Ben bizim hakkımızda konuşmak istiyorum. Bu sonsuza dek sürecektir ilişkimizin başlangıcı, tatlı kızım. Hayatım boyunca seni bekledim, beni anlayan kişiyi. Beni gören."

İçimde bir çatlak var. Bir parçalanma.

O mu duyuyor, yoksa zincirlerin göğüs kafesine sürtünerek çıkardığı tıkırtıyı mı, emin değilim. O ince yaratık ruhumun derinliklerinden sürünerek geliyor, ağzı sulanıyor, dişleri takırdıyor.

Unutulmaktan başka bir şey olamadım. Başı ya da sonu yok. Ben sadece yaşayan, çürüyen bir cesedim. Gözlerimi kaldırıp önümdeki kahverengi irislere bakıyorum.

Ben hareket ettikçe hafifçe genişliyorlar.

Köpek dişlerimi yalıyorum. İntikamım önümde bir tepside duruyor ve dişlerimi intikamın olgun etine geçirmek için bir saniye bile kaybetmiyorum.

Birdenbire dünya dönüyor ve ben onu güzel bir verilyon tonuna boyanmış olarak terk edene kadar dönüyor.

AFTERMATH

YİRMİ BEŞ

Thatcher

"Siz eziklerin aksine Lyra'nın yemeği olduğunu garanti ederim," diyor Rook, ben daha park etmeden arabamın arka kapısını açarak. "Bir dahaki sefere dikkat dağıtmak istediğinde Alistair'den iste."

Alistair, Rook'un yakınmalarından bıkmış bir halde, "Aş artık şunu, seni çocuk," diye homurdanıyor. "Buraya gelirken her yerin kapalı olmasına engel olamayız."

Rook kalkıp kabine doğru yürürken Alistair de arkasından yaklaşıp yolcu koltuğundan kayıyor. "Sessizliği özledin mi?" Arka koltuğumda oturan ve hâlâ kapıya doğru bir hamle yapmamış olan kişiye soruyorum.

"Gürültüyü hiç umursamadım," diyor alçak sesle. "Kafamın içinde olmadığı sürece."

Silas Hawthorne iyi görünüyor. Cildi canlı, gözleri biraz daha az ölü, vücudu güçlü.

Onu yıllardır tanıyorum, değiştiğini ve büyüdüğünü gördüm. Onun pek çok haline şahit oldum ama yıllardır en iyi görüldüğü hali bu. Sağlıklı. Rosemary'nin cesedini bulduktan sonraki günlerdeki dayanılmaz görüntüsü aylarca göz kapaklarımın arkasına kazınmıştı.

Bunu yapmak için ne kadarını geride bırakmak zorunda kalmış olursa olsun, bundan geri dönebileceğini bilmek güzel.

"İyi misin?" Kendimi sorgularken buluyorum. "Gerçekte nasıl olursan ol, Rook'un önünde evet diyeceğini biliyorum, o yüzden sormam gerektiğini düşündüm."

Bir saniye durup ön camdan dışarı bakıyor. Silas'la yaptığım sohbetlerin, içlerinde var olan uzun sessizlik anları nedeniyle hep uzun olduğunu fark etmişimdir.

Biz çok farklıyız, o ve ben.

Cevaplamak istemediğim sorulardan kaçınmak için insanların dikkatini dağıtacak kaba ve yanlış şeyler söyleyeceğim, ama o? O acımasızca dürüst. Yalan söylediğini hiç duymadım. Acele etmez, konuştuğunda tam olarak ne demek istediğinden emin olur.

Satır aralarını okumak ya da yanlış kelimeler kullanmak yok. Eğer söylüyorsa, demek istediği budur.

Hikayenin sonu. Bunu hep kıskanmışımdır.

"Her geçen gün daha iyiye gidiyorum. İlaçlar harika ama kötü anlarım da oluyor. Evde olmaktan, ailemi görmekten memnunum ama yine de bazı günler kendimi yük gibi hissediyorum. Sürekli bir gelgit var; sadece bunu nasıl atlatacağımı bulmaya çalışıyorum."

Başımı salladım. "Bugün öyleyse. Bugün nasılsın?"

"Bugün güzel." Bana küçük bir sırıtma yapıyor, sadece benim görebileceğim kadar. Sanırım bunu yaptığı birkaç kişiden biriyim.

Her zaman az konuşan bir adam.

Gençken en çok onun evini ziyaret ederdim. Bana sağladığı sessizliği arzularım. Konuşmamıza gerek yoktu; sadece birbirimizin yanında var olurduk, bizi rahatsız eden şeytanların farkındaydık ama bu konuda konuşmazdık.

Silas'ın sessizliğini özlemiştim. Her zaman favorim olmuştur.

"Rosemary..." Duraklıyor. "Rosemary öldüğünde sana hiç teşekkür etmedim. Senden nefret etmeme izin verdin, böylece tüm nefretim gidebileceği bir yerim oldu."

"Ne demek istediğinden emin değilim," diyorum boş boş, arabamı kapatırken.

"Rook, bana annemden daha çok annelik yaptı. Bir süre için buna ihtiyacım vardı. Alistair kızgın olmama izin verdi, acımı dışa vurmam için bir yol gösterdi. Buna da ihtiyacım vardı." Dikiz aynasından bana bakıyor. "Ama sen, sen beni harekete geçirdin. Senden nefret ettiğim zamanlarda bile beni ilerlemeye zorladın. Beni kendimden daha çok önemsendiğin için teşekkür ederim."

Sertçe yutkunuyorum, kapının kolunu tutup iterek açmadan önce aynaya bakıp başımla onaylıyorum. "Pekala."

Arabadan dışarı çıktım. "Benim için hapisane güvenlik kameralarını kararttın. Ödettik diyelim."

"De-"

"Thatcher!"

Rook'un çılgık sesi kanımı donduruyor. Ön kapıdan içeri dalarken içimi bir korku kaplıyor, yüzü kül rengi, kakhahadan ve renkten yoksun. Kendisi gibi görünmüyor.

Lyra.

Yolun geri kalanını koşarak verandaya çıkıyorum, ona ulaştığımda kaşlarımı çatıyorum ve yüzündeki asık ifadeye bakıyorum.

"Nerede o?" Oksijen toplamaya çalışan göğüs kafesim kabarak soruyorum. Elini kaldırıp kapıya doğru işaret ediyor.

"O-o kadar çok şey var ki-ben, ben-" Cümleyi bitiremiyor. Sonunda ne olursa olsun, iletişim kuramıyor.

Boğazım daralıyor. Onu ön basamaklarda bırakıp kapıdan hızla geçerek kulübeye giriyorum. Hemen tanıdık bir kokunun saldırısına uğradım.

Kanın kimsenin size anlatmadığı bir niteliği vardır. Bu sadece onu anlamak için yaşamanız gereken bir deneyimdir. Islak kan ne kadar yaşlanırsa, o kadar tatlı kokar. Olgun, meyvemsi, neredeyse güneşte çok uzun süre kabarması için bırakılan narlar gibi.

Koklayabildiğim
tek şey bu. Tatlı,
yapışkan kan.

Göğsümde bir gerginlik var. Kalbimin kasları geriliyor, yırtılıyor. Bildiğim ama gerçeği kabul etmek istemediğim için midemde bir batma hissi var.

Bu sabah gitmemem için bana yalvarmıştı. Gitmem konusunda içinde korkunç bir his olduğunu defalarca söylemişti ama bu benim için değildi. Onun içindi. Ona her şeyin iyi olacağını söyledim. Her şeyin yoluna gireceğini. Bir yolunu bulacağımızı ve ona geri döneceğimi söyledim.

Kalmam için yalvardı, ben de onu burada bıraktım.

Adımlarım beni oturma odasının önünden geçiriyor, kırık bir sehpa beni karşılıyor. Örümcek muhafazası yerde paramparça. Mutfığa doğru ilerlerken Alistair'i mutfağın hemen dışında dururken buluyorum.

"Thatch-" diye başladı ama sözünü bitirmesini dinlemek için kalmadım.

Yanından geçip gidiyorum. Orada Rook'u solgunlaştıran şeyi buldum.

Lyra'nın mutfığı eskiden rahatlatıcı olarak tanımlayabileceğim bir yerdi. Biblolar ve uyumsuz çatal bıçak takımlarıyla dolu sıcak bir oda.

Bu gece, bir Jackson Pollock.

Duvarlar dağınık kırmızı darbelerle kaplanmış, atardamar spreyinin tüylü sıçraması. Dolapları lekeliyor, yerdeki çatlaklarda kalıyor. Kan, dokunulmadık duvar, boğulmadık tezgah bırakmıyor. Ocağın üzerindeki davlumbazdan durgun, karanlık bir su birikintisine damlıyor.

İleriye doğru adım attığımda, altımdaki zemin ıslak bir süngerden sıkılan su gibi yapışkan bir ses çıkarıyor. Önümdeki manzarayı kavramaya çalışırken havaya ölüm ve çürümüş meyve kokusu siniyor.

Katliam gördüm. Bu öyle değil. Kanlı olan var, bir de bu var.

Bıçağın ileriye doğru her savruluşu, ete her saplanması kişiseldi. Düşmanlık ve ezici bir kızgınlık sızdıran, duygu yüklü bir suç mahalli. Ortada bir cinayet yoktu.

Bu bir imhaydı.

Mutfağın ortasındaki ahşap adanın üzerinde bir erkek bedeni duruyor. Boyu ve yapısı nedeniyle erkek olduğunu söyleyebilirim. Kim olduğunu bilmiyorum - bir yabancı da olabilirdi - ama en yakın sevdiklerinden herhangi birinin onu bu halde teşhis edebileceğinden şüpheliyim.

Bacakları kenardan sarkıyor. Pantolondan geriye neredeyse hiçbir şey kalmamış. Uyluk kasları sanki vahşi bir hayvan alttaki kemiği kemirmek için dokuyu pençelemiş gibi şerit şerit, birbirinden kopuk et parçaları halinde.

Agresif kesimlerden dolayı parçalanmış ve yarılmış eller, kola zar zor tutunarak yan tarafında yatıyor. Gövdesi kısa, dar darbelerden oyulmuş yırtıklara kadar uzanan bir dizi yaradan oluşuyor. Bağırsakları o kadar çok kesilmiş ki sarı yağ parçaları açıkta kalmış ve sızıntı yapmış.

Bu beden bir iğne yastığına dönüşmüştü. En az iki yüz kez bıçaklanmış, kesilmiş ve dilimlenmişti. Birini bu kadar çok kez bıçaklamanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz? Fiziksel olarak ne kadar yorucu olduğunu?

Bir düzine cinayet silahı mutfığa dağılmış durumda. Bu kişinin ayırt edilemeyen yüzünden sorumlu olan nesne lavabonun içinde duruyor. Bir et yumuşatıcısı bu adamın kafatasına o kadar çok saplanmış ki kafatası şeklini kaybetmiş; kan, doku ve kemikten oluşan içbükey bir karışım çorba gibi birbirine yapışmış.

Bu odadaki saf, ham öfke elle tutulur gibiydi.

"Bu Godfrey," diye anons ediyor Rook arkamdan bir yerden.

"Taklitçi adam öldürmez." Tavana bakıyorum, yere düşen kümeleri izliyorum, sonra dönüp kapı aralığında ona ve Alistair'e bakıyorum.

"Hayır." Cesedi işaret etmeden önce yüzünü buruşturarak başını sallıyor. "Bu Conner Godfrey, ya da ondan geriye kalanlar. Arabasını arka bahçede park halinde buldum."

Çarpıtılmış bedene tekrar bakıyorum ve aniden bu çok daha mantıklı geliyor. Öfke, duygu, insan hayatını hiçe sayma. Conner onun için gelmişti ve ben burada değildim.

Sadece onu ve yaptıklarını öğrendiğini varsayabilirim.

Tabii ki kendi canavarlarını öldürecek. Benim kızım bir bıçak; acımasız, affetmez, güzel.

Lyra duygusal bir katildir, kışkırtıldığında saldırır ve sonrasında pişmanlık duymaz. O bir tuzak teli saldırganıdır, bombalar gibi kırılgan ve ölümcüldür. Şarjörü bir kez çektiniz mi, onu durdurmak mümkün değildir.

Bu onu tehlikeli yapıyor. Benim olduğumdan çok daha fazla. "Lyra hangi cehennemde?" Alistair homurdanıyor.

"Kaçtı mı?"

Mutfığa bakıyorum, kilerin kapalı kapısını görene kadar bir daire çiziyorum. Artık bu gece neler olduğuna dair bir fikrim olduğuna göre Lyra'nın nerede olduğunu sorgulamama gerek yok.

"Üçünüz cesetten kurtulabilir misiniz?" Kollarımı dirseklerime kadar kıvrıp kilere doğru yürüyorum.

"Evet," diye cevap veriyor Silas ve ben de sessizce başımı sallayarak teşekkür ediyorum.

Bu kapının diğer tarafında ne bulacağıma dair iyi bir fikrim var ama yine de buna hazır olduğumu sanmıyorum. Küçük dolabı aydınlatan tek ampul bana yerde ne olduğunu göstermeye yetiyor.

Sevgili hayalet.

Lyra raflara yaslanmış, kolları iki yanında güçsüzce sallanıyor, bacaklarını uzatmış ve yüzünde enerji tükenmiş. Saçları kandan kafasına doğru keçeleşmiş. Kıyafetleri hâlâ ıslak görünüyor ama yüzünde ve kollarında birkaç kurumuş leke görüyorum.

O kadar saf, narin görünüyor ki... Bu şefkatli, sevecen küçük şey. Bu kadar masum bir beden yüzeyinin altında böylesine vahşi bir canavarın gizlenmesi nasıl mümkün olabilir?

Ona yaptıkları için dünyadan nefret ediyorum.

Kader Lyra'ya kanayan bir kalp hediye etmişti. Her şeyi biraz fazla hisseden güzel, acı çeken, kanayan bir kalp. Dünya onu bir silaha dönüşene kadar suistimal etmiş, çok fazla hissetmekle başa çıkabilmesi için ölümün reenkarne olmuş bu versiyonuna dönüşmeye zorlamıştı. Gözlerindeki bakış korkunç.

Ama küçük bir katliam beni asla korkutmazdı. Lyra Abbott'la ilgili hiçbir şey ondan korkmama neden olamazdı.

İçeri girdiğimde kıpırdamıyor, gözlerimi görebilmek için çömeliyor. Boş bakışlarında hiçbir ifade, hiçbir tanıma yok. Sadece tamamen duygusuz, kendi zihninde kaybolmuş. İçindeki unutulmuş yere hapsolmuş.

Dolap.

Dünyayı dışladığı yer.

Ama bana söz vermişti, asla dışarıda bırakılmayacağıma yemin etmişti. Ortadan kaybolmaya ne kadar ihtiyacı olursa olsun beni hep içeride tutacaktı. Dilimi dişlerimin önünde gezdirdim, temkinli bir şekilde elimi uzattım.

"Lyra, bebeğim," diye mırıldanıyorum, sesim bal gibi yumuşak. "Bana bak."

Parmaklarım yanağını okşuyor ve bu sanki bir ışık düğmesini açmak gibi. Gözlerini kırptırıyor, buğulu gözleri benimkileri bulana kadar hareket ediyor. Bakmasına izin veriyorum, burada olduğumu ve bunun gerçek olduğunu görmesine izin veriyorum.

"İşte orada," diye övüyorum, dudaklarımın kenarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Yaşayanlar diyarına tekrar hoş geldin, sevgilim." Elimi boynunun kıvrımına sokup içine düşmesine izin veriyorum. "Hadi seni temizleyelim."

Diğer kolum altından geçip onu göğsüme yaslayana kadar vücudunu kavradığında elimde ölü bir ağırlık haline geliyor. Yaslanabileceği bir şey, güvенеbileceği bir his olmama izin veriyorum. Sert ve kaskatı vücudu içime çöküyor. Gözleri olmasaydı, öldüğünü düşünebilirdim.

Onu mutfaktaki manzaradan koruyor, evin geri kalanında yürüyor, göğsünün hafifçe inip kalkmasını sayıyorum. Merdivenleri sessizce çıkıyoruz, koridordan geçip onun banyosuna giriyoruz.

Uzun zaman önce başkalarının pisliğini temizlemeyi bıraktığıma dair kendime söz vermiştim.

Yine de saatlerce banyosunda durup onu yıkıyorum. Vücudunu o kadar nazik darbelerle keseliyorum ki kendi ellerimi zar zor tanıyorum. Derisine kazıdığım T kırmızı, iyileşmenin ilk aşamalarında ve o bunu bir rüya gibi takıyor. Su berrak akana kadar saçlarını yıkıyorum. Onu kuruluyorum ve giydiriyorum, tamamen sessizlik içinde, ta ki fark edene kadar...

Lyra hariç herkesin arkasını toplamayı bitirmiştim.

O her açıdan bir istisna.

Kendimi bildiğim her şey onunla olduğum kişi için geçerli değil.

Lyra saçlarını tararken yataкта zar zor doğrulabiliyor ve ben işimi bitirdiğimde çarşafların üzerine yığılıyor, yorgunluk zihnini ele geçirirken yüzünü yastığa gömüyor.

Onun yanında kim olduğumu unutmamla ilgili endişeleri boş. Her zaman ona geri döneceğimi bilirken değil. Her zaman olmam gereken ben, onunla olduğum kişiyim.

Biz kırık bir deliğin iki yarısıyız. Bize verilen tüm karanlıkta teselli bulmaya çalışan iki parçalanmış insan. Yıllarca onunla hiç tanışmamış olmayı diledim. Tanıştığımız gecenin silinip unutulmasını.

Ama şimdi önemli olan tek şey dolabın içindeki kız ve oradan canlı çıkan kadın. Keşke annesini kurtarmak için daha fazlasını yapabilseydim, sadece ona teşekkür edebilmek için bile olsa.

Dünyada onsuz yaşamaya katlanamadığım tek insanı yarattığın için.

Keşke babamı durdurabilseydim, Phoebe Abbott'a kızının bir daha asla yalnız kalmayacağını söyleyebilseydim. Sonumuz ne olursa olsun, her zaman bana sahip olacaktı.

Hayatta ve ölümdede.

"Yapma-" diye mırıldanıyor uykusunda.

Ona bakıyorum, her şeyimi bu yataktaki küçük, katil kadına bırakıyorum. Acı verici bir şekilde, tamamen onun.

Ne söylemek istediğini bilmesem de yine de "Söylemeyeceğim" diye cevap veriyorum.

Ateş gecenin içinde cızırdarak yanıyor ve Conner Godfrey'den geriye kalanları parçalayarak çatlatıyor. Lyra'yı dinlenmesi için bırakmak en iyisiydi ve hemen dışarıda olmama rağmen, onun uyanıp benim orada olmamam fikrinden nefret ediyorum. Ancak, yapılması gereken gülünç miktarda temizlik vardı.

Kimse onu bir daha nazik olmakla suçlayamaz.

Cesedi dışarı çıkardık ve birlikte evi temizlemeye çalıştık. Kötü haber şu ki Lyra'ya bir anlık öfkesinin tüm mutfağı yeniden yapmamıza neden olacağını söylemek zorundayım.

İyi haber şu ki, yakında ormandaki kulübesinden ayrılıp malikaneye taşınacağımıza dair içimde bir his var.

"Halo, Stephen'ın büyük büyükbabasından beri var," diye bağıyor solumdan Alistair, açık ateşin yanında durmuş, Godfrey'in geride bıraktığı günlüğün sayfalarını çeviriyor. "Sinclair'ler bunu 'kurucu ailelerin kızlarından ve kız kardeşlerinden intikam almak' için başlattılar. Servetlerini bu pislikten kazandılar."

Yaklaşık yirmi yedi saattir ayaktayım ve henüz bir kez bile yorgunluk hissetmedim. Şu ana kadar, adrenalinim düşerken ve bugünün ağırlığı gerçekliğe yerleşirken.

Gömülecek başka bir ceset, taşınacak başka bir sır.

"Bütün o masum kızlar kıskançlık yüzünden mi? Görünüşe göre orospuluk tüm Sinclair'lerin doğuştan sahip olduğu bir özellik," diye homurdanıyor Rook tam karşımdaki çim sandalyeden, yanan odunlar bizi ayırıyor.

Dudaklarından bir esrar sarkıyor, kapüşonunu gözlerinin üzerine indirmiş. Yorgunluğu elle tutulur, hepimiz hissediyoruz.

Belki de gerçekten dinlenebileceğimizi hissetmeyeli çok uzun zaman olduğu içindir.

"Bunda her şey var. James Whittaker, Frank, Greg, üniversitedeki planları. Sebep. Godfrey hasta herifin tekiydi, ama bu?" Alistair kitabı elinde oynatıyor. "Altın değerinde."

Ateş yanıt olarak kükrüyor, korlar rüzgârda uçuşuyor.

"Stephen'ı gömmeye yetecek kadar mı?" Alevlere

bakarak soruyorum. "Ve sonra biraz daha."

Bunun, yani intikamımızın, sonunda olabileceği gerçeğine yerleşiyoruz-

"Bitti," diye konuşuyor Silas sağımdan, ellerini ceplerine gömmüş. "Sonunda bitmiş gibi hissediyorum."

"Odette Marshall'ın söylediğimiz tek bir kelimeye bile inanmasını bekliyorum," diyorum şüpheli tavırlarıma engel olamayarak. Bu grupta hiçbir zaman iyi bir şey kalmaz.

"Thatch," diye sesleniyor Rook, bir duman püskürterek. "Yirmi dakikalığına her şey bitmiş gibi davranmak istiyorum, tamam mı? Öyle olmasa bile, sadece yirmi dakika boyunca kız arkadaşımı huzur içinde nasıl becereceğimi ve onu buradan çok ama çok uzaklara nasıl götüreceğimi düşünsem bile. Lütfen, sadece... kapa çeneni."

Alistair'in kıkırdamasıyla aynı anda homurdanıyorum. İkimizin de aynı yöne doğru gittiğine dair bir his var içimde ama bu seferlik Rook'un isteklerine uyacağız.

Sona geldik. Bitiş çizgisine 5 santim kaldı.

Ve her birimiz sessizliğe gömülüp kendimizi bunun gelecek için ne anlama gelebileceğine hazırlamaya çalışıyoruz. İki yıllık acıyı sindiriyoruz.

Stephen Sinclair ve Halo'nun günün her saniyesinde düşüncelerimize hükmetmeyeceği gerçeğini kabul ediyoruz. İnşa ettiğimiz hayaletlerin bir ömür boyu bizimle kalacağı acı gerçeğiyle başa çıkıyoruz, ancak kan eninde sonunda

ellerimizi yıkamalıyız.

Zamanın bu anını yansıtan bir yere taşınıyoruz.

Yeni mezun olduğumuzda dünya uçsuz bucaksızdı. Ne olacağımıza dair olasılıklar sınırsızdı ve her birimiz bu kasabadan ve bize verdikleri kara çizgiden ilerlemeye hazırдық.

Rosie'nin ölümü bizi duraklatmıştı ve bu gece, bu anda, Play tuşuna tekrar basacaktık.

Ama şimdi farklıyız. Değiştik.

Bir daha asla bir zamanlar olduğumuz o insanlar olamayacağız.

Hedeflerimiz ve hayallerimiz değişti, hiç beklemediğimiz etkilere maruz kaldık. İki yıl önce kendimiz için asla hayal edemeyeceğimiz bir bugünde yaşıyoruz.

Alistair asla eskiden olduğu gibi intikamcı ve küskün bir adam olamaz. Hele ki Briar ona bu dünyada olabileceği her şeyi sürekli hatırlatırken ve bunların hiçbirini kızgın değilken. Rook daha önce hasar görmüştü ve bu yıl onu asla fırsat bulamayacağı şekilde iyileştirdi. Acısından kaçabilirdi. Ve şimdi, Sage sayesinde, bununla yüzleşebiliyor.

Ben ise mezun olduktan sonra ne yapacağımdan tam olarak emin değildim. Ponderosa Springs'ten uzakta bir yerde tıp okumak istediğimi biliyordum. Çünkü kim olduğumu kabullenmeyi reddediyordum.

Şimdi mi? Sonumun nereye varacağı umurumda değil. Sevgili Fantom yanımda olduğu sürece. Hayatımı onun yanında geçirmek istiyorum ve zaten zamanımızın çoğunu boşa harcadım.

"Teşekkür ederim." Silas ateşin üzerinden konuşuyor ve devam etmeden önce uzun bir süre her birimize bakıyor. "Kaldığınız için. Hayatlarınızı tehlikeye attığınız için."

"Her zaman." Rook'un tepkisi anında oldu.

"Teşekküre gerek yok." Alistair, her zaman çok mütevazı.

Uzun bir süre boyunca, her birinin benim için ne anlama geldiğini inkâr ettim. Kendimden başka birine ihtiyaç duyma fikrine isyan ettim. Yaklaşmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyorsa kendimi dünyadan soyutlamaktan memnunum. Babamın derime gömülü bıraktığı şarapnellerle içeri girmeye çalışanları kestim, doğradım ve öldürdüm.

Ama biliyordum, belki de yıllar önce birbirimizle tanıştığımız andan beri biliyordum.

DNA beni bir katil yapmadı.

Ve bu benim ailemin kim olduğunu belirlemez.

"Ben etrafta olmasaydım sizi başka kim koruyabilirdi?" Bir kaşımı kaldırarak onları şaşırttım. Bu tür durumlarda pek sıcak tepkiler vermemle tanınmam.

"Rosemary'nin Thatcher'ın iyi bir insan olmasını kaçırdığı için çok kızgın olduğunu biliyorum," diye homurdanıyor Alistair, kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş, beyaz tişörtü kan içinde.

Rook, "Ben hâlâ insan kısmına takıldım," diye ekliyor.

"May'in her zaman bir araç olacağını bilmenin nasıl bir his olduğunu bir düşünsene," diye havlıyorum.

Her ikisinin de yasını tutmak, birbirimizin acısına ortak olmak ve her birimiz için ne ifade ettiklerini anlamak için ilk kez bir araya geldik.

Sadece bir an için sessiz.

"Lyra beni korkutuyor desem beni bıçaklar mısın?"

"Hayır." Rook'a bakarken bir iç çekiyorum. "Ama olabilir."

Güneşin hiç var olmadığını hissettirecek kadar karanlık günler boyunca birbirimizi gördük. Bağlarımız cehennem ateşi ve kanlı muştalarla dövülmüştü. Birbirimizi sevmiyoruz ya da dünyanın anlayacağı şekilde umursamıyoruz.

Birbirimizi çocukken bulmuştuk, her birimiz hiç istemediğimiz bir işaretle lekelenmiştik ve birlikte onlara nasıl sahip olacağımızı öğrendik.

Birbirlerinin kaosunda teselli bulan dört piç oğul.

Güneşin doğuşunun ufuktan süzülüşünü, yaprak dökmeyen çam ağaçlarının üzerinden süzülüşünü, sisi sütlü turuncu ışık huzmeleriyle delip geçişini izliyorum. İçime çektiğim soğuk hava neredeyse yeni gibi geliyor.

"Styx'e mi?" Ben teklif ediyorum. "Styx'e," diye yankılandılar.

YANI, AŞK BU MU?

YİRMİ ALTI

Lyra

Uyandığımda oda karanlıktı.

Gözlerim karanlığa alışırken başım zonkluyor. Kendimi çarşaplardan ayırmam birkaç dakikamı alıyor, doğruluyorum ve vücudumda uykudan kalan ince ter perdesini hissediyorum.

İğrenç hissediyorum ve ağzım
kurudu. Ne zamandır
uyuyordum?

Titreyen dizlerimin üzerinde ayağa kalkarken günler ve geceler birbirine karışmış gibi görünüyor. Çok güçsüzüm, yeni uyanmış olmama rağmen hala çok yorgunum. Sanki çok uzun süre dinlenmişim gibi. Banyoya gitmek için acele etmiyorum, kendimi temizlerken ışıkları kapalı tutuyorum.

Duşun buharı zihnindeki sisin bir kısmını temizliyor ve kendimi zinde, gözlerimi ilk açtığımda hissettiğimden daha iyi hissediyorum. Dişlerimi fırçalamayı bitiriyorum ve biraz daha enerjik bir şekilde odama geri dönüyorum. Bir çift iç çamaşırı giyiyorum ve ellerimi gömlek seçeneklerinde gezdiriyorum.

Thatcher'ın beyaz düğmeli gömleklerinden birini askıdan çekip omuzlarıma geçirdikten sonra, burnumu kollarına gömmeden önce önünü bağlamak için zaman ayırıyorum.

Bir, iki kez nefes alıyorum ve üçüncü seferde gözlerimi açtığımda ellerime bakıyorum, işaret parmağımın ucunda koyu kırmızı bir leke var. Sanki parmağımı delmişim ya da boyaya batırmışım gibi.

Sanki biri beynimdeki elektriği açmış gibi, beynimdeki bir düğme yerine oturdu. Dönerek yatak odamdan çıkıyorum ve yan odama gidiyorum.

Hatırladığım en son şey Godfrey'in günlüğünü okumaktı. Ondan sonraki her şey boş. Zihnimin içinde kalın, siyah bir duvar var. Tam önünde duruyorum, yumruğumu sert taşa vuruyorum ama yerinden kıpırdamıyor. Ötesindeki her neyse, dışarıda kalmamı istiyor.

İçeride olduğunu umarak Thatcher'ın kapısını dikkatlice açıyorum. Babasıyla nasıl gitti? O iyi mi? Eve, bana dönmeyi başarabildi mi? Ne oldu?

Conner'a ne oldu?

Kalbim her soruda daha hızlı atıyor. Hafızamın bulanıklığı paniğimin tek nedeni.

Ancak Thatch'i kendi yatağında mışıl mışıl uyurken bulduğumda, bu beni nefes alacak kadar rahatlatıyor. Ay ışığı çıplak gövdesine sert çizgilerle vuruyor, panjurların arasından süzülüyor ve solgun teninden yansıyor.

Beyaz saçları alnının önüne dökülüyor, kirpiklerine değiyor ve ben o dağınık tellere dokunmak istiyorum. Acaba fark eder mi?

Yatağının kenarına doğru sessizce yürümeye başladım bile, ağırlığımın altında kaydığını hissetmesin diye nazikçe, yavaş hareketlerle yatağın üzerine sürünüyorum. Üzerinde ısrar ettiği ipek çarşaflar dokunuşumla eriyor.

Yanına uzanana kadar emekliyorum, dirseğim pelüş yastığa gömülürken elim başımı yukarıda tutuyor. Dokunmayacağımız kadar uzaktayım ama parmaklarımın göğsünün tonlu düzleminde gezinebileceği kadar yakınım.

Bu şekilde uyurken, tıpkı yıllar önce tanıştığım çocuğa benziyor, sadece daha sert yüz hatlarına sahip. Bu anın tadını çıkarıyorum çünkü uyandığında kim bilir nasıl biri olacak? Henry'nin o hapishanede ona ne tür bir zarar verdiğini ya da kafasına hangi sapkın, hastalıklı fanteziyi yerleştirdiğini kim bilebilir?

May'ın bana babasının uzun zaman önce onunla ilgili tüm yumuşak şeyleri ezdiğini söylediğini biliyorum. Ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Bence o sadece bunu saklamakta uzmanlaştı.

O yumuşaktır.

Beklemediğin şekillerde.

Sabahları yumuşaktır, kahvesini içmeden hemen önce ve bakışları hala uykuludur. O gün hangi fincanlardan içeceğimizi o zaman seçer ve bir şekilde her zaman birlikte gitmelerini sağlar. Bize yemek pişirdiğinde yumuşaktır, hatta kitaplarımı şerh ederken daha da yumuşaktır.

Bundan başka bir şey olamazdı.

Sevdiği tek şey siyah ve beyaz tuşların çıkardığı sesken değil.

Olabileceği başka bir şey yok.

İtalyanca'da piyano kelimesi yumuşak anlamına gelirken değil.

Dokunuşumla sarsılıyor ve hemen ondan uzaklaşıyorum, başını çevirip gözlerini kısarken nefesimi tutuyorum. Keyif aldığı huzurlu uyku kayboluyor ve yüzündeki fiziksel değişimi görebiliyorum.

Kabus.

Kabus görüyor.

İnsanların gece teröründen kendiliğinden uyanmasına izin vermeniz gerektiğini biliyorum; bunu yıllardır duyuyorum, biliyorum. Ama nedense ilk içgüdüm uzanıp yüzünün yan tarafına dokunmak oluyor. Zihninde yüzleştiği acı her neyse onu yatıştırmaya çalışmak için diz çökmüş bir tepki.

Bu bir hataydı. Benim hatam, onun değil.

Bu yüzden uyanma şekli için onu suçlayamam. Gözleri fal taşı gibi açılmış, silikleşmiş, hâlâ rüyanın içinde hapsolmuş. Vücudunu çevirip beni altında boğduğu için onu suçlayamam. Bıçağı boynuma dayadığını hissettiğimde bile onu suçlayamam.

Yüz hatlarında tehlikeli bir ifade ile üzerimde geziniyor ve yaptıklarının tam olarak farkında olmadığını söyleyebilirim. Nabzım hızlanıyor ve bıçak boğazımın kıvrımlarına saplanırken gözlerimi açıyorum.

"Thatch, benim. Bu sadece bir rüya," diye nefes alıyorum, uzanıp ona dokunmaya çalışıyorum ama dizleri bileklerime baskı yapıyor. "Angel, bana bak. Benim, Lyra."

Rüyasının sisi dağılana ve zihni bedenine yetişene kadar iki dakika boyunca beni gerçekten öldürebileceğini düşünüyorum. Bıçağın basıncı yumuşuyor ve gözlerini kırıştırıyor.

"Lyra?" diye mırıldanıyor, boğazındaki çakılların arasından konuşuyor.

Yüz hatlarını hüznün kaplıyor. Daha önce yüzünde böylesine samimi bir duygunun parladığını hiç görmemiştim. Sanki rüyasındaki dehşet kalkanını tamamen indirmiş gibiydi.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, bedenini benimkinden ayırarak. "Çok özür dilerim."

Kendini yatağın kenarına itmesini, başını ellerinin arasına gömmesini, omuzlarının gerilmesini izliyorum. Kalbim onun için acıyor, onu inciten her neyse onu ortadan kaldıramayacağımı biliyorum.

Şansımı deneyerek yatağa doğru sürünüyorum, arkasında dizlerimin üzerine oturuyorum ve kollarımı beline doluyorum. Çenemi omzuna yaslayıp başını kendi başımla dürtüyorum.

"Sorun yok. Sadece bir rüyaydı," diye onu rahatlatıyorum, çünkü bu konuşmayı en son yaptığımızda rüyalarının olmadığını söylemişti.

"Onlar benim anılarım."

"Ne?"

"Kabuslarım. Onlar benim çocukluk anılarım," diye itiraf ediyor, iç çekerken göğsü kıpırdıyor. "Sanırım onları bastırdım ve onları hatırlayabilmemin tek yolu uyuduğum zamanlardı. Bu yüzden Henry'yi görmeye gitmek istemedim. Hatırlayacağımı biliyordum."

Babasını ziyareti hakkında konuşmasını dinliyorum. Tüm o kadınları ve arkasını temizlemek zorunda kaldığı tüm o yolları nasıl hatırladığını. Annesinin ölümünü izlediğini ve sonrasında Henry'nin onu gömmesine yardım etmek zorunda kaldığını anlatırken göğsüm yanıyor.

Ona yaşatılan her korkunç şeyi dinledim ve onun için üzüldüm. O küçük çocuk tanık olduğu dehşeti asla hak etmemişti. Hiç kimse hayatta kalmak için bir canavara dönüşmeye zorlanmamalı.

"Conner'ı ben öldürdüm, değil mi?"

Mantıklı olan tek seçenek bu. Thatcher hapisanedeydi ve Godfrey'in kulübeye geldiğini biliyorum. Bunu hayal gücümle yaratmadım. Ben de hayatta kalmak için bir canavara mı dönüştüm?

"Evet, Küçük Bayan Ölüm. Sen yaptın." Bana doğru eğiliyor ve başını çevirerek burnunun köprüsünün yanağıma sürtünmesini sağlıyor. "Hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Her şey sisli. Yatağıma nasıl girdiğimi ya da ne kadar uyuduğumu bilmiyorum. Onu oturma odasında bulduktan sonra her şey karardı."

"Bazen öyle korkunç şeyler yaşıyoruz ki beynimiz bizi bunları tekrar yaşamaktan korumak için elinden geleni yapıyor." Dudakları tenimi okşuyor. "Sana ne gördüğümü anlatmamı ister misin?"

"Evet." Başımı boynunun kıvrımına daldırıyorum. "Ama bu gece değil."

Omzuna bir öpücük konduruyorum, onu sıkıca kavriyorum ve kokusunu içime çekiyorum. Bu gece sadece onunla birlikte olmak istiyorum. Bu odadan çıktığımızda neler olacağını düşünmek ya da endişelenmek istemiyorum.

Burada, o benim, ben de onun.

Son.

Burada sonsuza dek mutlu olacağız.

"Sana bir soru sorabilir miyim, Lyra?"

Başımı sallıyorum, vücudunu bana doğru çevirebilmesi için geri çekiliyorum. Kaşlarım çatılıyor, endişeliyim. Thatcher her zaman kendinden emindir; soru sormaz. Sadece yapar.

Ama söylemek istediği şeyin onu rahatsız ettiğini söyleyebilirim.

"I-" Duruyor, kelimeleri bulmaya çalışırken boğazı düğümleniyor. "Bazen bir şeyler hissediyorum, sanırım. Bunlar belirli durumlara verilen fiziksel tepkiler, ama asla tanımlayamıyorum."

O kadar uzun süre şartlandırılmış ki duygularının ne olduğunu bile anlayamıyor. Thatcher hayatının çoğunu öldürerek ve duygularını bastırarak geçirmiştir - elbette duyguların nasıl hissettirdiğini bilmez.

"Tamam, o zaman sana nasıl hissettirdiklerini anlat."

Alnında derin bir V çizgisi beliriyor. "Ne demek istiyorsun?"

Gülmemek için yanağımın iç kısmını ısııyorum. Çok bilmişin bu kadar kaybolmuş olması biraz komik.

"Rüyandan uyandığında altındakinin ben olduğumu fark ettiğinde. Nasıl hissettin?"

Buklelerimden birini tutuyor, parmağını saç telinin etrafında döndürüyor ve hafifçe çekiyor.

"Islak hissettim. Kaygan, giyinik tenin üzerindeki yağmur damlaları gibi," diye samimi bir şekilde cevap veriyor.

"Hüzün, keder, umutsuzluk," diyorum ona, benim için nasıl hissettirdiklerini düşünmeye çalışarak. "Yağmurun ne kadar şiddetli olduğuna bağlı olarak değişir. Bana bir tane daha ver."

"Fısıldıyor. Midemde baloncuklar uçuşuyor. Bana dijital piyanoyu verdiğinde hissetmişim. Sürekli bir patlama."

Gülümsüyorum, geniş ve parlak. "Mutluluk."

Bunu bir süre ileri geri yaptık. O bu duyguların her birinin ne olduğunu açıklıyor ve ben de onları tanımlamaya çalışıyorum. Saatlerce konuşuyoruz, yatağın etrafında defalarca yer değiştiriyoruz. Bir ara başı kucağımda, sonra ben duvara yaslanıyorum, o ayaklarımı ovuyor.

İlişkimizdeki boşlukları doldurarak süzülüp gidiyoruz. Kimsenin düşünmediği ama sonunda en önemli hale gelen o küçük şeyler. Eğer yapabilseydim, sonsuza kadar burada onunla kalırdım, aynen böyle.

Bir noktada kendini üstümde buluyor, iri vücudu bacaklarımı açıyor, ben kafa derisine masaj yaparken başı göğsüme yaslanıyor. Bu yavaş bir ilerleme, ellerimizin dolaşmaya başlaması ve bedenlerimizin canlanması

Ta ki elleri yanaklarımı tutup beni öpmeden önce kavrayana kadar. Ağzının benimkiyle birlikte hareket edişine kapılıyorum. Ona doğru itiyorum, onun tadının peşinden koşuyorum. Dudaklarıma karşı inliyor, birkaç kelime mırıldanacak kadar geri çekiliyor.

Elleri gömleğimin altından kayıyor -yani teknik olarak- ve avuç içlerinin kaburgalarımda genişlediğini, yukarı doğru hareket ettiğini hissediyorum. Dillerimiz umutsuz aşıklar gibi, okşuyor, yuvarlanıyor, dans ediyor. Bacaklarımın arasına yerleştğinde inliyorum, boxer'ının pürüzsüz malzemesi iç uyluklarıma sürtünüyor.

Ellerim omuzlarından çekerek onu daha da kendime doğru çekiyorum. Onun tüm ağırlığının bana karşı olmasını, içime bastırılmasını, dokunulmamış hiçbir köşe kalmayacak şekilde birleşmesini, sarmaşık gibi birbirine dolanmasını istiyorum.

İri elleri göğüslerimi kavıyor, parmakları hassas meme uçlarımda geziniyor. Kalçalarını içime doğru itiyor, boxer'ının çıkıntısını ipek külotuma sürtüyor. Şimdiden utanç verici bir şekilde ıslandım, iç çamaşırlarımı uyarılmışlığımla lekeliyorum.

Ağzımızı ayırıyor, başını aşağı eğip gömleğinin kumaşını ısıtıyor, meme ucuma yapışıyor ve çekiştiriyor. İnleyerek dişlerini itiyorum.

"Beni kanatmanı istiyorum."

Kelimeler havada süzülüyor ve tenimi ısıtıyor. Dudaklarımdan onun tadını yalıyorum.

"Beni senin yap." Kalçalarımın arasında dönüyor, sikinin başı klitorisimi okşuyor. Kıyafetlerimizin sürtünmesi zevki artırıyor. "Senin olmak istiyorum."

Bağımlı, saplantılı lanet kalbim sevinçle hıçkırıyor. İçimde patlayan havai fişekler gibi göğsüme sıcaklık yayılıyor. Birine ait olmak hakkında söylenecek bir şey var. Tamamen, bütünüyle, bütünüyle.

Yıllardır Thatcher'a aitim. Tüm hayatım boyunca, öyle hissediyorum.

Ama başka bir insana sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmedim. Onlara bakıp, senin üzerinde hak iddia etmeni istediklerini bilmek. Dünyanın senin onların bir parçası olduğunu kabul etmesi.

Sırtımdaki oymalı T harfi karıncalanıyor, iyiliğe karşılık vermem için yarıyor.

Elim yanımdaki bıçağa gidiyor, onu sıkı bir yumruk halinde tutuyorum. Şiddeti ve kan dökmeyi temsil eden bir silah, ama bu odada

Bizde bundan çok daha fazlası var. Birbirimizin ruhuna girme, kan dolaşımımızda birbirimize yer açma şeklimizdir.

"Emin misin?" Metalin kenarını göğsünde gezdirirken kendimi sorarken buluyorum.

"Evimin kim olduğunu sürekli hatırlatan bir şey istiyorum." Burnunun köprüsünü benimkine sürüyor ve elleriyle kendini tutuyor. "Her gün senin işaretine bakmak istiyorum, böylece her zaman sana ait olan parçalarımı asla unutmayacağım, sevgili hayalet."

Mutluluk gözyaşları gözlerimi yakıyor, bıçağın ucunu sağ göğüs kafesine yerleştirirken kemiklerime bir tamamlanma hissi yerleşiyor. Elimden geldiğince hassas bir şekilde derisini kazıyor ve adımın ilk harfini yontuyorum.

Daha yeni başlamıştım ki eli bileğime dolanıyor ve beni duraklamaya zorluyor. Tam iyi olup olmadığını soracaktım ki konuştu.

"Bu bıçağın acısı. Sana dokunduğumda bunu hissediyorum. Senin yanındayken, taze kesikler gibi. Arzuladığım bir şekilde acı verici," diye mırıldanıyor. "Bu nedir?"

Göğsüm genişliyor ve dudaklarımı birleştiriyorum. Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyorum. Bu duyguyu o kadar iyi biliyorum ki sanki onu yaşamak için doğmuşum gibi geliyor. Ama onun için ne anlama geldiğinden korkuyorum.

"I-"

"Anlat bana," diye ısrar ediyor. "Senin için ne ifade ediyor?"

"Aşk." Nefes verirken söylüyorum. "Aşk benim için böyle bir his. Acıtır, canını yakar, çünkü gerçektir ve kaybetmekten korkarsın. Ama seninle kalır. Yara izi bırakır."

Ben nefesimi tutarken o alt dudağını ısırarak başını sallıyor.

Geri çekilmesini bekliyorum ama onun yerine elimi bırakıyor.

"Devam et." Devam etmem için beni teşvik ediyor.

"Acıyor mu?"

"Aklımı acıdan uzak tutacak bir şeyim var." Karanlık bir şekilde sırtıyor.

Parmaklarının kalçalarımın arasına girdiğini, külotumun üzerinden amımı dürttüğünü, klitorisimi sıyırdığını ve dikkatini oraya verdiğini hissediyorum. İçimde kaynayan ısı dalları patlıyor ve kalçalarımı onun etrafında sıkıyorum.

İç çekiyorum, bıçağı tutuşum biraz kayıyor.

"Odaklanmakta zorlanıyor musun, tatlım?" Kelimeleri söyleyerek sırtıyor. "Bu kalıcı, biliyorsun. Sakın berbat etme."

Konsantre olurken dişlerim birbirine çarpıyor, bıçağı etine saplıyorum, iz bırakacak kadar derine. Üzerimdeki beyaz elbise gömleğine kan damlıyor ve kanın sıcaklığı tenimi ısıtıyor.

Külotumu tamamen kenara itiyor. Parmakları ıslak girişime dalınca içimden tiz bir inilti yükseliyor. Parmakları yavaşça yarığında aşağı yukarı kayıyor, başparmağı hala klitorisime zalimce vuruyor.

Parmakları içimde çalışırken yakıcı bir sıcaklık vücuduma yayılıyor ve kendimi tutamayıp parmaklarına doğru bastırıyorum. Eliyle beni becermesine izin veriyorum, içimdeki o süngerimsi noktaya daha sert bastırdığını hissediyorum.

Gözlerimi açık tutmaya çabalayarak, mektubu bitirip bıçağı yatağın üzerine bırakırken bir nefes alıyorum, karalanmış S harfi sonsuza dek göğsüne kazınıyor. Asla gitmeyecek. Sonsuza dek onunla birlikte. Üzerimde çalışmaya devam ederken üzerime kırmızı dalgalar dökülüyor.

Yoğunluktan ağılıyorum, zevk içime işliyor. Tam o tanıdık his midemin çukurunda oluşurken, Thatcher duruyor ve parmaklarını içimden çekiyor.

Kanayan mektuba bakıyor ve parmağını sürekli akan kanda gezdirdikten sonra mektubu ağzıma götürüyor.

"Markanın ne kadar iyi hissettirdiğinin tadına bak," diye emrederek dudaklarımın kenarına bastırıyor. Parmağını ağzıma götürüyorum, dilimi etrafında döndürüp temizliyorum, metalik tadın duyularımı istila etmesine izin veriyorum.

Bitirdiğimde başını boynumun ve omzumun arasına daldırıyor, çıkardığım her sesi, on yıllardır ilk kez yemek yiyen aç bir adam gibi içiyor. Dişleri derimi ısırmadan önce dili boğazımda uzun bir şerit yalıyor.

"Seni istiyorum," diye nefes alıyorum, ellerim saçlarına gömülüyor, amacıma ulaşmak için kalçalarımı yukarı itiyorum. "Lütfen."

"Çok tatlı yalvarıyorsun," diye mırıldanıyor tenime karşı, benden uzaklaşmak için acele etmiyor.

Dirseklerimin üzerine kalkıyorum, saçlarım yüzümün önüne düşüyor. Thatcher önümde diz çökmeden önce boxer'ını tekmeleyerek çıkarırken birkaç parçayı gözlerimden üfleyerek uzaklaştırıyorum. Karın kaslarının oluklarından kırmızı çizgiler dökülüyor, beyaz saçları öne düşüyor, kasları gergin ve esniyor.

Düşmüş bir tanrı, mermer bir heykel. Yıkıcı derecede muhteşem.

Aleti bile güzel, her iki yanında sızıntı yapan uca giden iki büyük damar var, kalın ve sert. İç duvarlarım kasılıyor, onu hissetmek için can atıyorum.

Bir elini şaftının tabanına sararken keskin bir nefes alıyorum, başından bir inci tanesi düşüp açıkta kalan amıma inene kadar kökten uca çekiştiriyorum.

Kendini girişime doğru yönlendiriyor, geri çekilmeden önce dar deliğime bastırıyor. Saatler gibi gelen bir süre boyunca benimle bu şekilde dalga geçiyor, tamamen geri çekilmeden önce içime sadece birkaç santim batıyor.

"Benim için ağlayan şu muhtaç amcığın bak, sevgili hayalet."

"Thatcher, lütfen," diye yalvarıyorum, midem çok sıkı sarılmış, onun sağladığı o tanıdık dolgunluğu hissetmek için can atıyorum.

Bana acıyarak, tüm uzunluğunu dar kanalımın içine sokuyor. Sırtım yataktan kalkıyor, o kendini kabzasına kadar gömerken içimi bir karıncalanma hissi kaplıyor.

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Sikimi alışına bayılıyorum, evcil hayvan," diye tıslıyor. "Bu dar amcığın içinde yaşayabilirim."

"O zaman yap." Boğazımın arkasından mırıldanıyorum.

"Sakin beni kışkırtma." Cümlesini cezalandırıcı bir hamleyle bitiriyor. "Yapmayacağımı mı sanıyorsun? Seni günlerce bu odada kilitli tutmayacağımı mı? Seni sadece sikimle beslemeyeceğimi mi? Boşalmamı sana içirmeyeceğimi mi?"

Thatcher tek elini boğazıma götürüyor, açgözlülükle yumuşak bir şekilde sıkıyor ve belinden eğilerek alt dudağımı ısırıp ağzına alıyor.

O çekilip tekrar ileri atılırken amımdan ıslak, şapırtılı sesler geliyor. Kalçalarını sallayarak, gözlerimin başımın arkasına yuvarlanmasına neden olacak şekilde içime giriyor.

Beni sikerken her şey sıcak ve ağırlı. Kalçalarım her dalışta onunla buluşuyor, sanki yapması gereken tek şey buymuş gibi içime pompalarken onu karnımda sonuna kadar hissediyorum.

Tırnaklarımı sırtına geçirip beni daha hızlı becermesi için onu teşvik ediyorum.

Aletin ucu G noktama değdiğinde içimden coşku fışkırıyor. Camları sarsacak kadar yüksek bir inilti çıkarırken ayak parmaklarım sıkılıyor.

"İşte burası, değil mi güzel kız?" diye homurdanıyor, nefesi titriyor, "Bana bu amcığın ne kadar iyi hissettirdiğini söyle."

Başımı düzensiz bir şekilde sallıyorum, "Çok iyi, çok iyi, meleşim" kelimelerini soluyarak söylüyorum.

Hızlandıkça haykırıyorum, geniş ve kaslı kalçaları kim bilir ne kadar süre bu şekilde devam etmek için yeterli araç sağlıyor. İçime o kadar sert pompalıyor ki tek duyabildiğim tenlerimizin birbirine çarpması, bir eli kıcımlı avuçlayıp beni kalçalarına doğru çekerken.

Orgazmımın yaklaştığını hissedebiliyorum. Midemde çok sıkı sarılmış olan bobin daha fazla dayanamayacak.

Thatcher, "Amının boşalmak için sikime yalvardığını hissedebiliyorum," diye inliyor. "Bu sıkı, zavallı amcık benim sıcak tohumum için ağlıyor. Seni doldurmamı istiyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum, belki de sallamıyorum. Söyleyemiyorum çünkü zevkten kendimi öyle kaybetmişim ki o içime girerken bedenimin sarsılmasından başka bir şeye odaklanamıyorum. Duvarlarım onun etrafında sıkışıyor, kaşlarım çatılıyor ve kalp atışlarım aramızdaki samimiyet ve tutkudan dolayı hızlanıyor.

"Thatcher!" Nemli havaya doğru çığlık atıyorum, parmaklarım onun tuzaklarını kazıyor. Ezici bir sıcaklık, kuru otların arasından geçen bir orman yangını gibi vücuduma yayılıyor. Ayak parmaklarım kıvrılırken göğsümden kırık bir çığlık yükseliyor.

"Siktir," diye inliyor, ben onun etrafında daralırken, kalçalarımı morartıcı bir tutuşla kavlıyor, içime piston gibi girerken bedenimi onunkine zorluyor.

Zevki için bedenimi kullanmasına izin verirken başım gevşekçe geriye düşüyor. Vücudu benimkinin üzerine kapanıyor, dişleri boğazıma koyu bir çürük bırakacak kadar sert batıyor.

Ritmini kaybediyor, daha hızlı, daha muhtaç hale geliyor. "Kahretsin, boşalacağım bebeğim. I-"

Parmaklarım saçlarına yapışıyor, başını yukarı çekiyor, böylece ağızlarımızı birbirine yapıştırabiliyorum, kalçalarım sertleşirken onu bir öpücükle boğuyorum.

İçime boşalırken yüksek bir inilti beni sarsıyor, içimi sıcak salınımıyla kaplıyor, işkence gibi yavaş itişlerle boşalmasını içime sokmaya devam ediyor.

Birbirimize bakarken alnımız birbirine değiyor, kesik kesik nefesler Thatcher'ın yontulmuş göğsünün hızla inip kalkmasına neden oluyor. Nefesimi tutmaya çalışırken Thatcher'ın pazularının beni göğsüne hapsedmesine izin veriyorum.

Beni sevdiğini hiç söylemese de olur. Thatcher'ın beni önemseddiğini

bilmek için kelimelere ihtiyacım yok. Bu önemsiz bir kelime.

birbirleri için kesişirlerdi.

Gerçek olduğunda kelimeye ihtiyacım yok.

O benim koruyucum, savunucum. Nasıl sınanırsa sınansın asla terk etmeyecek ya da uzaklaşmayacak bir bağ. Kafamın içinde sıkışıp kaldığım sessiz gecelerde benimle kalan bir aşk.

Thatcher için kendimi sindirilebilir hale getirmeye hiç ihtiyacım olmadı. Asla kim olduğumu kısıtlamak ya da daha az olmak zorunda kalmadım. Kendimi daha kolay sevebilir hale getirmek zorunda kalmadım.

Beni her zaman bütün olarak yuttu ve her lokmanın tadını çıkardı.

HBLLO, MEMUR

YİRMİ YEDİ

Thatcher

İçeri girdiğimde dikenlerinin sertleştiğini hissettim.

Kapının üstündeki zilin gümüşü sesi geldiğimi duyurdu ve yerel kafenin tüm müşterileri dikkatlerini bana çevirdi.

İlk başta, Ana Cadde'nin köşesindeki Viva Coffee'ye giren yeni müşterinin kim olduğunu merak ederek biraz meraklı bir şekilde baktılar. Ancak kim olduğunu anladıklarında kısa bakışları bariz bakışlara dönüştü.

Korkuları çok açıldı.

Restore edilmiş endüstriyel görünümlü kafeye doğru yürüdükçe fiziksel olarak uzaklaştılar. Yüzlerini saklamak için omuzlarını kamburlaştırmışlardı ve en sevdiğim, karısını biraz daha yanına yaklaştırmış olan babaydı.

Tutuklanmadım bile ama dokuz yaşımdan beri kamuoyu önünde suçluyum.

Lyra'nın duygu 101 dersi yakınimdakilere bakış açımı değiştirmiş olabilir ama bu, kasaba halkını korkutmanın ne kadar iyi hissettirdiğini ortadan kaldırmıyor. Beni sürgüne gönderdiler, çocukken bana sırtlarını döndüler. Bir yetişkin olarak benden korkmalarını istiyorum. Beni geçmekten korkmalarını istiyorum.

Lyra'nın ektiği ve dikkatle suladığı yeni büyümemi hak etmiyorlar.

Başlangıçta Hollow Boys'u kötü adam haline getirenler onlardı. Onların fikirlerini değiştirmeye çalışmak yerine, bizim için tasarladıkları rolü oynamaya karar verdik. Onlara anarşi verdik; onları terörize ettik; aktif olarak isyan ettik. Bence Ponderosa Springs sakinlerine çok önemli bir ders vermiş olduk.

Başa çıkamayacağınız canavarlar yaratmayın.

İki parmağım takım elbisemin kolunu saatimi gösterecek kadar yukarı doğru bastırıyor. Misafirim gecikti. Düzeltiyorum, geç kaldığını düşünmemi istiyor. Bu akşamki randevum, daha önce fark ettiğim diğer altı gizli polisle birlikte burada bir yerlerde.

Sandalyenin arkasına yaslanıyorum, küçük beyaz fincanı dudaklarıma götürüyorum ve espresso'mdan bir yudum alıyorum. Sol tarafımdaki pencere duvarından dışarı bakarken zengin, acı tat dilimi boğuyor, yağmur cama çarpıyor.

Bir on dakika kadar daha geçtikten sonra onun topuklu ayakkabılarının tıkırtısını duyuyorum; bu, onun alanındaki erkeklere buranın artık erkeklerin dünyası olmadığını hatırlatmak için doğası gereği kadınsı bir şey.

Yanımdan geçip gidiyor, zarıfçe oturmadan önce sandalyeyi yuvarlak masadan çekerken yere sürtüyor. Kahvemi bırakıyorum, bir bacağıma dizimin üzerinden geçiriyorum ve metal koltuğa yaslanıyorum.

"Thatcher Pierson." Kendini beğenmiş, her şeyin yolunda gideceğinden aşırı emin.

"Odette Marshall," diye cevap veriyorum, yüzümü pasif tutarak.

Ben bir beyefendiyim. Bir bayanın umutlarını ve hayallerini yıkmaktan hoşlanmam. En azından hemen değil. Biraz daha kazanmanın tadını çıkarmasına izin vereceğim.

"Kaçak bir adama göre çok iyi görünüyorsun." Benim duruşuma uyuyor, sarı saçlarının küt kesimi hareket ettikçe sallanıyor.

"Büyüledim." Ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Ama dikkatli ol. Ben artık ele geçirilmiş bir adamım ve o bunu pek iyi paylaşmıyor."

Ben dedektifle görüşürken Silas'ın Lyra'yı oyalamasının nedeni de buydu. Lyra sahiplenici biri ve ben kendimi koruyabilecek kapasitede olmama rağmen, benim için gelmeye çalışan insanlar için işler asla iyi gitmiyor.

Alistair geçen gün katil kraliçe için bir tasma almam gerekebileceğine dair bir şaka yapmıştı, yoksa hayatımın geri kalanını cesetlerden kurtulmakla geçirecektim.

Sadece gülümsedim çünkü eğer istediği buysa cesetleri sonsuza dek gömeceğimi biliyordum. Eğer ihtiyacı olan buysa.

"Küçük kız arkadaşın seni içeri aldığını gördüğünde pek mutlu olmayacak."

"Geri döneceğimden emin."

Odette derin bir nefes alıyor, öne doğru masaya eğiliyor, kollarını masaya dayıyor. Zekice, kedi gibi gözleri benimkilere bakıyor; şu anda bir dedektiften çok bir femme fatale gibi görünüyor. Sanırım istediği olsaydı, göğsümde bir şarjör dolusu mermi olurdu.

Son birkaç aydır peşimde dolaşarak onları aptal durumuna düşürmüştüm.

"Etrafın sarıldı, Thatcher." Sanki durumumun ciddiyetini anlamıyormuşum gibi her kelimeyi aceleyle getirmeden söylüyor. "Merak ettiğim için seninle görüştüm, seni idam sehпасına atmadan önce bir de senden dinlemek istedim."

Parmağımı kahve fincanının kenarında gezdirerek sırtıyorum. "Sizinle neden görüşmek istediğimi öğrenmek ister misiniz?"

Masanın üzerinden atlayıp beni boğabileceğini düşündüğüm birkaç saniye oluyor. Onunla kişiliklerimiz çok farklı, ama ikimiz de kendimize biraz fazla güveniyoruz.

"Eğer cinayetlerle ilgili değilse, sanırım burada işimiz bitti."

"Senin için bir şeyim var." Gülümsemem bir sırıtışa dönüşüyor. "Bir veda, bir ayrılık hediyesi."

Başını sallayarak alay ediyor. "Gerçekten buradan çıkıp gideceğini sanıyorsun, değil mi?"

"Hayır," diyorum kuru bir sesle, öne doğru eğilip parmaklarımı önümdeki masanın üzerinde birbirine kenetleyerek. "Yapacağımı biliyorum."

"Seni şu anda tutuklamamı engelleyen nedir?"

Buraya suçluyu bulacağını düşünerek geldiğini biliyorum ve bulacak da ama tahmin ettiği gibi değil. Hapse girmek gibi bir niyetim yok ve eğer ona vereceğim bilgiye inanmazsa, Rook'un B planı hazır.

"Masumiyetim dışında mı?" Azarlıyorum. Kısmi masumiyet ama bu sadece anlambilimsel. O taklitçi bir katil için burada ve ben de ona bir tane vermek için buradayım. "Sen aptal değilsin Odette. Ve bazı nedenlerden dolayı, gerçekten yardım etmek istediğine inanıyorum."

Ceketimin sol cebine uzanıp Godfrey'in yıpranmış günlüğünü ve Silas'ın bir araya getirdiği dosyayı alıyorum. İkisini de masanın üzerinden ona doğru uzatıyorum, kanla yazılmış isimlerle dolu bir barış teklifi.

Onlara boş boş bakıyor, kıpırdamadan.

"Günlükte, katilinizin kimliğiyle ilgili ihtiyacınız olan her şeyi bulacaksınız. Kurbanların isimleri birkaç yıl öncesine dayanıyor - taklit etme hobisine daha yeni başladı. Taklitçi bundan çok daha önce öldürüyordu."

Tepkisini bu kadar iyi gizlemesinden, dosyayı eline alıp dalgın dalgın sayfaları karıştırırken yüzünü pasif tutmasından, çenesinin gerginliğinden etkilendim.

"Bu dosyalar nedir o zaman?"

"Neredeyse en iyi kısmı unutuyordum." İşaret parmağımla masaya vuruyorum. "Organize suçlarla bağlantılı onlarca yıllık bir seks kaçakçılığı çetesini çökertmekle anılmak üzeresin. Haberlere çıkmaya hazırlan, belki bir kitap bile yazarsın. Çok ünlü olmak üzeresiniz Bayan Marshall."

Birbirimize bakıyoruz, düşman olmaya zorlanmış iki insan, sadece ikimiz de zıt taraflara düştüğümüz için. Odette hayatını siyah ve beyaz, doğru ve yanlış olarak yaşıyor. Yasanın doğru tarafında yer alan herkesin tutunmaya çalıştığı yol bu.

Ama gerçek şu ki, hiçbir şey o kadar kolay değildir. Hiçbir şey bu kadar net değildir.

"Yani bunları kendi isteğinizle mi teslim ediyorsunuz? Bu keşiften kendinize pay çıkarmayacak mısınız?" Dosyaları masaya geri koyuyor ve söylemek istediği şeyi söylememek için dişlerini sıkıyor.

Üstünlüğü elinde tutmak için savaşıyor, başlangıçta buna hiç sahip olmadığına farkında değil.

"Adalet senin için önemli. Bu yüzden Aziz Michael kolyesini takıyorsun." Ceketinin altına gizlenmiş altın zinciri gösteriyorum. "Bırak Katolik olmayı, dindar bile değilsin. Bu hikâyenin ihtiyacı olan kahraman sen olacaksın." Yüzündeki şok ifadesi gün gibi açık ve parmaklarının boynundaki mücevher parçasına uzanmak için seğirmesini izliyorum, ama o kaçınıyor, ısırıyor dişlerini yüksek sesle emmeden önce yanağının iç kısmına bastırdı.

"Sanırım iyi adamı oynamakla ilgilenmiyorsun? Kahraman?" diye takılıyor.

Gülüyorum, soğuk ve mesafeli. "Ahlaki gri bana bu kadar yakışırken olmaz."

Vücutuma göre dikilmiş takım elbise Brioni ve rengi de aslında çelik grisi ama hiciv yapma fırsatını asla kaçırmam. Bu benim hedonist cazibemin bir parçası.

"Sana neden güveneyim?" Kaşını kaldırıyor ve yalan söylememi beklediğini anlıyorum.

"Oh, yapmamalısın." Başımı sallıyorum, pantolonumun cebine uzanıp ince beyaz bir kâğıt parçası alıyorum. "Bu benim adresim. Yakında malikâneye geri taşınacağım. Eğer o dosyalardaki şeyler akla yatkın değilse ve hâlâ katilin ben olduğuma inanıyorsan, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Odette'in güvenmesi gereken son kişi benim. Ama önündeki dosyalara bakmak isteyecek kadar meraklı olduğunu biliyorum. O gidiyor

Hoşuna gitse de gitmese de buradan çıkmama izin verecek.

Bunu yapmamızın tek nedeni Rosemary için, özgürlüğümüz için. Bu benim ne olduğumu ya da zaman zaman ne yaptığımı değiştirmiyor.

Günün sonunda, Taklitçi olmayabilirim ama ben bir katilim.

İkimiz sonsuza dek yasaların karşıt taraflarında yer alacağız. Bu sadece aramızda devam eden savaşta bir ateşkes. Ölen bir arkadaş ve bu kasabadaki kızların hayatta kalması için kısa bir ateşkes.

Ayağa kalkmadan önce bir süre daha bana boş boş bakmasına izin veriyorum. Tüm kafenin rahatsız bir şekilde gerildiğini hissediyorum, hem müşteriler hem de polis memurları onun emrini bekliyorlar.

Takım elbisemin önündeki düğmeyi iliklemek için zaman ayırıyorum, cebime uzanıp cüzdanımı açıyorum. Masanın üzerine atmadan önce birkaç büyük banknotu karıştırıyorum.

"Cidden halkın içinde bir memura rüşvet mi veriyorsunuz?"

"Beni aşağılamayın, Dedektif. Öyle olsaydım bundan çok daha fazlası olurdu." Dilimi tıkırdatıyorum. "Bu sizin kahveniz, köşede somurtmakta olan Gerrick Knight'ınki, plakasız araçlar ve arkamızdaki üç ajan için. Afiyet olsun."

Ayrılmaya başladığımda havada bir hafiflik var, buradan çıkıp eve, onun yanına gideceğimi bilmek omuzlarımdan bir ağırlık kaldırıyor. Göğsümdeki ilk zonklama kıyafetlerimin altından geliyor.

Buradan Lyra ile bir geleceğe doğru yürüyorum. Ruhuma sahip olan ve soğuk kalbimden geriye kalanları şiddetle koruyan bir kadınla bir geleceğe. Günlerimizin neye benzeyeceğinden emin değilim ama kendim için hayal ettiğim her şeyden daha iyi olacağını biliyorum.

Hayal yok, hedef yok, umut yok.

Sadece o var.

Onun hayalleri benim. Onun hedefleri benim. O benim umudum.

"Bunun içinde ne olursa olsun, Pierson," diye sesleniyor Odette arkamdan, "bu seni son görüşüm değil."

Koyu renk güneş gözlüklerimi gözlerimin üzerinden kaydırıyorum, omzumun üzerinden bakarken sırtıyorum.

"Belki, belki de değil." Omuz silkiyorum, ses tonum keskin. "Yine de bu iyi oynayacağım tek zaman."

HER ŞEY İYİ BİTECEK

YİRMİ SEKİZ

Lyra | Three Months Later

Bu lanet evde yaşamaktan nefret ediyorum. Yalan söylüyorsun.

Nefret etmiyorum. Sadece sinirleniyorum.

Pierson Point'e musallat olan ev tertemiz. Dışarıdan bakınca içinin hakkını asla veremezsiniz. Buranın artık benim evim olduğuna inanmak hâlâ zor. Tüm o yüksek tavanlar, süslü mermerler ve abartılı savurganlıkla günlerimi burada geçiriyorum.

Çoğunu yeniden düzenliyoruz, takıntılı bir şekilde temiz ve eklektik bir dağınıklık arasında bir denge bulmaya çalışıyoruz. Şimdiye kadar üzerinde anlaşılabildiğimiz tek şey, güneşlenme odasını benim çalışma alanım yapacağımızdı. Yeni yaşam alanından oldukça memnun olan Alvi ile birlikte tüm numune kavanozlarım ve ekipmanlarım şu anda orada.

Ama dürüst olmak gerekirse, kulübede yaşamaktan memnun olurdum. Herhangi bir yerde, gerçekten. Her sabah Thatch ile uyanmaya bayılıyorum, bedenlerimiz uykulu, birbirine karışmış uzuvlardan oluşuyor. Yorgun olduğunda, kişisel alanla ilgili her şeyi unutuyor ve ben her zaman onun yanına yapışmış ya da göğsüne uzanmış oluyorum.

İğrenç hissettiriyor ama birlikte olmadığımız bir an bile olmaması umurumda değil. Onunla kahvaltı etmekten, sabahları koşmaktan, kampüs dışında öğle yemeği yemekten ve sonra eve gelmekten keyif alıyorum. Okula döndüğünden beri yeni rutinimiz bu oldu.

Hayranı olmadığım tek şey eşyalarımı kaybetmek. Mülkte o kadar çok alan, o kadar çok oda var ki, hiçbir şeyi üç saniyeden uzun süre aklımda tutamıyorum. Thatcher da dahil.

"Nerede bu? Nerede, nerede..." Mırıldanıyorum. "Buldum!"

Ayağımı haydut Doc Marten'in içine sokmadan önce ayakkabıyı muzaffer bir edayla havaya kaldırıyorum. Hızla yatak odamızdan çıkıyorum ve koşar adımlarla antreye iniyorum. Çok geç kalıyoruz ve erkek arkadaşım la kayıp kişiyi oynayacak vaktim yok.

Thatcher günün saatine bağlı olarak genellikle birkaç yerde bulunur.

Sabahları spor salonunda; akşamları ise genellikle mutfakta bir şeyler pişiriyor çünkü Tanrı biliyor ki evi yakacağım. Son zamanlarda arka bahçede geziniyor, inşaat işçilerini yönetiyor.

Bahçeyi yeniden tasarlamaya birlikte karar vermiştik. Geleceğimizi temsil eden yeni bir şey inşa edebilmek için orada çürüyen eski anıları ve travmaları kazmak ve yıkmak istedik.

Ancak, zarları atıyorum ve bodrumda olacağına dair bahse giriyorum.

Köşeyi dönüp doğru kapıya ulaşana kadar koridorda koşuyorum. Hazır olduğunu umuyorum çünkü Rook ve Sage'in veda etmeden gitmelerini istemiyorum.

Herkesin Ponderosa Springs'ten uzakta kendi maceralarına atılmak üzere olduğunu bilmek, bunu düşünmek hala garip hissettiriyor. Üzücü ama bir bakıma buna değiyor.

Hepimiz, bizi nereye götürürse götürsün, bizi mutlu eden şeylerin peşinden gitmeyi hak ediyoruz. Veda etmekten acı duyacağım dostluklar kuracağımı hiç düşünmemiştim.

Hâlâ bağlı olacağımızı, kimsenin bizden alamayacağı bir şekilde birbirimize bağlanacağımızı biliyorum ama onların gidişini izlemek zor olacak.

Basamakları inerken ağır adımlarım basamaklara çarpıyor, piyanonun yuvarlak sesini duyduğumda yavaşlıyorum.

Şarkı unutulmaz ve nostaljik. Neredeyse uhrevi bir güzellik taşıyor ve uhrevi bir yalnızlık hissini iliklerime kadar hissettiriyor. Melodinin akışı yumuşak, kulaklarımı sıcaklıkla gıdıklıyor.

Bir şekilde kendimi uzakta ama yalnız hissetmememi sağlıyor. Karanlık, melankolik notalar kasvet ve ölüm hissi uyandırıyor ama o kadar da kederli değil. Yeniden doğuşun, tüm havanızı çalan bir dalganın altında tepeye çıkmanın ve diğer tarafta temiz hava için yukarı çıkmanın sevinci gibi geliyor.

Oynarken Thatcher'ın sırtı bana dönük.

Onu en yumuşak haliyle her bir notaya karşı eğilip kırılırken, parmakları tuşları hızlı öpücüklerle okşarken, beyaz ve siyahın tonlarını döndürürken izliyorum.

O çaldığında, ben dinlerim.

Çoğu zaman, söyleyecek söz bulamadığı bir şeyi söylüyor. Bu anlarda onu o kadar net duyuyorum ki, sanki kulağıma fısıldıyor. Hangi duyguyu hissettiği ya da ne düşündüğü konusunda hiçbir soru işareti yok. Piyoano Thatcher'ın samimi olmasını gerektiriyor.

Sadece bedeniyle değil, ruhuyla da oynuyor.

Zarif bir şekilde sona erdiğinde, benimle konuşmadan önce bir dakikasını alıyor. Diğerinin odada olduğunu nasıl fark ettiğimizi bilmiyorum ama fark ediyoruz. O benim alanıma girdiğinde küçük bir alarm çalıyor, bedenim her zaman onun farkında.

"Ne düşünüyorsun?"

Son birkaç adımı atıyorum, yürüyorum ve onun yanındaki banka oturuyorum. Karşılıklı yönlelere bakıyoruz ama birbirimizi görebilmek için bedenlerimizi çeviriyoruz.

Bana bakarken yakışıklı yüzünün hatlarına ve kıvrımlarına hayranlıkla bakarak, "Unutulmaz," diyorum ona. Başparmağı uzanıyor, yanağıma gitmeden önce alt dudağıımı sıyrıyor.

"Öyle olmalı." Başını sallıyor. "Bu senin."

Göğsüm genişledi. Üzerinde çalıştığını bile bilmiyordum.

Buraya taşınıp her şeye burnumu sokmaya başladığımda, doğal olarak onun müzik notaları koleksiyonunu buldum. Bir tanesinin üstünde özellikle benim adım yazılıydı ama eksik olan tek şey benimkiydi.

Müzik bestelemek bir ödüldür, bunu sorduğumda bana böyle söylemişti. Geleneksel olarak bir solist için yazılan ve genellikle bir orkestranın eşlik ettiği bu konçertoları nasıl bestelediğinden bahsetti. Üç bölümden oluşuyor ve her öldüren bir konçerto alıyor.

Ben onun yarattığı ilk müzik eseriydim ama asla bitiremediği tek eseriydim. Belki de kader bizim bilmediğimizi biliyordu.

Babasının ondan istediği gibi o gece beni asla öldürmemesi gerektiğini. Gerçekten yapması gereken şeyi yapana kadar şarkıyı asla bitiremeyecekti.

Sev beni.

Sırf yapabildiğim için saçlarından birkaç tutamı gözlemlerinden uzaklaştırıyorum ve kendimi ne kadar eksiksiz hissettiğim için gülümsüyorum. Ne kadar özgür.

"Yas tutuyor gibi görünmek istedim çünkü tanıştığımız gece senin bir parçan öldü." Alnını alnıma bastırıyor ve onu içime çekmeme izin veriyor. "Beni kalan parçanla sevdiğin için teşekkür ederim."

"Hayaletin olmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Beni gördüğün için," diyorum ona. "Hayatımızın geri kalanında ve ondan sonrakilerde sana musallat olmak için sabırsızlanıyorum."

Keşke geriye dönüp dolaba saklanan o küçük kıza bir gün kendini bu kadar yalnız hissetmeyeceğini söyleyebilseydim. Bir gün, buz gibi gözleri ve buzlu saçları olan çocuk kalacaktı. Her gün uyanacak ve tüm yaşadıklarına rağmen onu sevmeyi seçecekti.

Sonunda acımasız peri masalımıza kavuştuk. Sonsuza dek mutlu masalımız. Hayalet ve kış çocuğu.

Thatcher

"Bu kadar mı?"

Rook arabanın bagajını aşırı bir güçle indiriyor, alnında ter parlıyor.

"Öyle olsa iyi olur," diye homurdanıyor, Sage'in çantalarını yüklemeyi bitirdiğinde sırtını arabaya yaslıyor. "Her gün konuşmamız gerekiyor," diye mırıldanıyor Sage, kollarını Briar'a dolayarak sıkıca sarılıyor.

Briar, "Seattle Los Angeles'tan sadece bir uçak yolculuğu uzaklıkta," diye yanıtıyor.

Lyra yanımdan uzaklaşıyor ve soğuk bedenim onun sıcaklığını hemen özlüyor. "Beni unutma. Aylık Yalnızlar Topluluğu toplantıları Zoom'da."

"Asla," diye cevap veriyorlar onu kollarına aldıklarında, üçü de birbirine girmiş durumda.

Birinci ve ikinci şeye, diğer adıyla Briar ve Sage'e olan kızgınlığım biraz azalmıştı. Hâlâ çocuklar için tehdit oluşturan hiç kimsenin hayranı değilim ama biraz daha kabullenici olmayı öğrenmiştim.

Hafta sonlarını benim evimde geçirdiklerinde başka seçeneğim yoktu.

Lyra'ya arkadaşlarıyla vakit geçirmesi için fırsat vererek onlardan uzaklaşıyorum. Alistair'i çoktan bana bakarken buldum.

"İçinizden biri bana sarılmaya kalkarsa," diye uyarıyorum, her birine tek tek bakarak, "yaptıklarımın sorumlu tutulmayacağım." "Kimse senin dikenli kışına dokunmak istemiyor." Rook eliyle beni iterek arabadan iniyor.

"Sen bir

lanet olası kaktüs."

Arabalarımızın başında duruyoruz, The Peak'ten grup olarak son kez ayrıldık, ne kadar zaman sonra bu kadar çok anı barındıran bir yerde tekrar bir araya geleceğimize emin değilim.

Çocukken The Peak'e gelişimizi hatırlıyorum. Yasadışı havai fişekler patlattığımızı, Rosemary'nin ilk kez geldiği zamanı, Alistair'in Rook'u uçurumdan aşağı atmakla tehdit ettiği zamanı.

Burası bizim yerimiz ve öyle de kalacak.

Buradan ayrılırsalar da aramızdaki bağ devam ediyor. Biz iç içe geçmiş bir tarih ağyız; bir ipi diğerine dokunmadan koparamazsınız. Hayatlarımız, geleceklerimiz sonsuza dek birbirine bağlı.

"Dükkân hazır mı?" Silas arabasından, başını sürücü tarafındaki camdan dışarı çıkararak soruyor.

"Neredeyse. B ve ben yerleşmek için önümüzdeki hafta uçacağız, sonra da fırlatmadan önce bitireceğim."

Alistair'in dudakları bana bakarken bir gülümsemeye dönüşüyor. "Seni ilk müşterim olarak davet etmeli miyim?"

"Bir tanesi yeterliydi," diye kestirip attım.

Hepimiz b u r a d a n yara izleri taşıyoruz, tıpkı bize öbür dünyada birlikte sonsuzluk vaat eden dövmeleri taşıdığımız gibi.

"Ponderosa Springs Tribune bugün çıktı." Rook arabasından gazeteyi çıkarıp bana doğru fırlatıyor. İnce kâğıtları elime alıp sallayarak kapağını okuyabiliyorum.

Hollow Heights Dekanı Tutuklandı!

Yerel gazetenin birinci sayfasında Stephen Sinclair'in kirli çamaşırlarını okurken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Haftalar önce ilk tutuklandığında haberlerde yer almıştı ama yazılı olarak görmek acı veriyor.

Bu ilk başladığında neler olacağını bilseydim, tüm kargaşayı, ortaya çıkarılan tüm iskeletleri ve ölümü, değiştirmezdim. Her şeyi tamamen aynı yapardım.

Odet'e söylediklerimde ciddiydim. Kahraman olmak istemiyorum.

Ama kızı istiyorum ve tüm bunlar beni doğruca ona götürdü.

Ben bir vitrin müşterisiyim.

Hayatım boyunca diğer insanları ince bir cam duvarın ardından izledim. Dışarıda, rutinlerini inceleyerek, tepkilerini okuyarak. Bazı insanları neyin harekete geçirdiğini ve diğerlerini neyin güldürdüğünü.

Hepsi de sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi duygularını özgürce yaşıyorlar. Benim gibi biri için bunu anlamak imkansız, ama onları incelemek uyum sağlamayı kolaylaştırdı.

Birine bakabilirim, hareketlerini, cevap verme şeklini analiz edebilirim ve size ne hissediyor olabileceğini söyleyebilirim. Mutlu ya da kızgın olup olmadıklarını. Ama kendime baktığımda gördüğüm tek şey boş bir duvar.

Belki de Lyra'da bu kadar ilginç bulduğum şey

budur. Bu karanlık dürtüyü benimle paylaşıyor ama

yine de hissediyor. Gülüyor, ağlıyor, kahkaha atıyor.

Lyra bana her gün farklı bir babadan doğmuş olsaydım hayatımın ne kadar farklı olabileceğini

gösteriyor. "Kalmak istediğine emin misin?" Briar'ın sorusu dikkatimi tekrar Lyra'ya çekiyor.

Başını sallayışını izliyorum. "Burası benim evim. Her şeyin ötesinde, burayı her

zaman sevdim." Uzun kolum omzuna dolanıyor ve onu tekrar yanıma çekiyor.

"Evimiz," diye düzeltiyorum, bana sarıldığını hissediyorum.

Başımı aşağı eğip başının tepesine bir öpücük bırakıyorum.

Lyra ve ben, Ponderosa Springs'ten ayrılmak istemiyoruz. Annesi buralıydı, mezarı burada ve Lyra'nın bildiği tek ev burası. Bu bölgedeki böcek popülasyonunun entomolojideki geleceği için neden mükemmel olduğuna dair bana kocaman bir liste verdiğinden bahsetmiyorum bile.

Bu listeden önce evet demeyi planlıyordum ama onun açıklamasını izlemek çok eğlenceliydi.

Gerçekçi olmak gerekirse, ayrılmam mümkün değil. Ailemin mirası ve şirketimle ilgilenilmesi gerekiyor.

May ve Edmond için doğru olanı yapmak istiyorum. Onlar için en azından bunu yapabilirim.

"Nereye gideceğinize karar verdiniz mi?" Hepimizi uzaktan izleyen Silas'a soruyorum.

Yalnız giden tek kişi olmasından nefret etsem de, şu anda onun için en iyisinin bu olduğunu biliyorum. Şizofreniyle nasıl yaşayacağını öğrenmesi için zamana ihtiyacı var. Silas'ın iyileşmeye ihtiyacı var ve bunu başka biriyle yapamaz.

Onu düzeltebilecek tek kişi kendisidir ve o da bunu bilmektedir.

"Hayır."

"Yani neye kadar süreceksin? Benzinin bitene kadar mı? Dostum, Sage ve benimle gel," diye teklif ediyor Rook en az otuzuncu kez.

Silas başını sallar. "Biraz zaman ayıracağım. Onsuz geleceğimin nasıl olacağını düşüneceğim. Rosemary'yi hayatta tutmanın bir yolu olarak intikamıma sarılıyorum. Ama yapacağım hiçbir şey onu geri getirmeyecek ve sanırım bunu kabullenmenin bir yolunu bulmalıyım."

Ne kadar çok insanı gömersek gömelim ya da sırları ortaya çıkarırsak çıkaralım, Rosemary'nin öldüğünde bıraktığı yarayı asla onaramayacağımız gerçeği çok zor. Her birimiz bunu kabul etmenin bir yolunu bulmalıyız.

"O sadece senin mutlu olmanı istiyordu," diyor Rook yumuşak bir sesle. "Mutlu ol, Silas.

Rosie için, tamam mı?" Yüzü hareket etmiyor ama gözlerinde bir gülümseme var.

"Rosie için."

Lyra ve ben herkes gittikten sonra, kızların gözyaşları bittiğinde ve erkeklerin garip sarılmaları tamamlandığında oyalanıyoruz.

Kolları belime dolanıyor ve biz The Peak'in uçurumundan kükreyen okyanusa bakarken çenem başının üstüne düşüyor.

"Burada kalmak istediğine emin misin?" Güneş batmaya başlarken soruyorum. Bir günün daha sonu gelirken gökyüzü yanık bir turuncuya bürünüyor.

Başını sallıyor, bu sırada çenemi sallıyor ve ikimiz de gülüyoruz.

"Eminim. Yaşlandığımızda ve herkes Pierson Point'e dadanan çiftten korktuğunda bunun ne kadar havalı olacağını bir düşün."

Biraz geri çekilip yeşim rengi gözlerine bakıyorum. Çok etkileyici, merak ve ışık dolu. Daha önce hiç takdir etmediğim şeylerdi çünkü bana yapacaklarından korkuyordum.

"Sen garip, tuhaf küçük bir şeysin Lyra Abbott."

"Teşekkür ederim." Parmak uçlarında duruyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

"Gitmek istiyor musun?" Başımı sallıyorum. "Olduğun yerden memnunum. Konum sadece anlamsal."

"Peki ya mezara kadar desem?"

Sevgili hayalet.

Onu her yerde takip edeceğimi hâlâ nasıl anlamadı? Bir daha asla yalnız kalamayacağını. Benim hayaletim.

Tüm o acımasız peri masalları onu sadece beni sevmeye hazırlamıştı. Ona verdiğim sevgiyi kabul etmesi için. O kabuslardan ve kıpkırmızı öpücüklerden oluşuyor.

Eğer kalbimi isteseydi, ona verirdim. Onu kavanozlarından birinin rafında saklayabilirdi, zaten hiçbir zaman benim olmamıştı. Her zaman onun olmuşken olmaz.

"Ölüm önemsizdir. Seni benden uzak tutamaz. Her seferinde seni mezara kadar takip edeceğim ve sonraki her hayatta seni bulacağım."

TÜM TI-ÆSE SESLERİ

YİRMİ DOKUZ

Silas

Hastanelerden nefret ediyorum.

Bu koku midemi bulandırıyor ve bana ilaçlarımı almam gerektiğini hatırlatıyor.

Sigaramı yere atıyorum, ellerimi ceplerime sokuyorum ve otomatik kapılardan geçiyorum. Koridorlarda yürürken kimse bana aldırış etmiyor.

Hangi odada olduğunu anlamak çok kolaydı. Babama hastanelerin daha iyi siber güvenliğe ihtiyacı olduğunu hatırlatmalıyım. Hemşirelerin ve aile üyelerinin arasından geçerek doğru kapıya ulaşana kadar koridorda ilerliyorum.

Kapıyı hızlıca çalıyorum, "Ne?" sesini duyana kadar karşı tarafta bekliyorum.

İğneleyici ve sinir bozucu. Muhtemelen yalnız kalmak için yanıp tutuşuyor ve sessizliğin ve güvenliğin rahatlığını arzuluyor.

Kapıyı iterek açıyorum, önünde duruyorum ve arkamdan gelen tıkırtıyı dinliyorum. İçeri girdiğimde gözlerimin ona bakmasına izin veriyorum.

Kahverengi saçlarının önünde iki düz beyaz çizgi var.

Sabah kahveme damlayan bal renginde gözler.

Yüzü renksiz, yemek yemediği için zayıf ve yanaklarındaki belli belirsiz morlukları hâlâ görebiliyorum.

Baktığımı fark ettiğinde hastane battaniyesini daha sıkı kavırıyor ve yetersiz beslenen omzundan kayan önlüğünün içinde rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor.

"Neden buradasın?" Ne soru ama.

Keşke bir cevabım olsaydı.

Gitmeden önce neden buraya gelmek istediğimi bilmiyorum. Coraline Whittaker ile hayatımda hiç konuşmamıştım. Onu okuldan tanıyordum ama yollarımız hiç kesişmedi. Tek bir kez bile.

Trajik bir zamanda karşılaşan tamamen yabancı kişilerdik. Onu ziyaret etmem için hiçbir sebep yoktu. Ne şimdi ne de başka zaman.

"Emin değilim," diyorum omuz silkerek, ellerim ceplerime geri dönüyor. Gözlerini deviriyor. "Aklına bir yalan gelmedi mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Yalan söylememi mi istiyorsun?"

"Bu her neyse" -elini sallıyor- "ondan çok daha eğlenceli olurdu."

Dudağımın kenarı çekiliyor. Bu odada oturup ona hiçbir Şey olmamış gibi davranmasını takdir ediyorum. Sanki yaşadığı cehennemden kaçmamış gibi. Sert bir kalkanı var ama altında parçalanmayı bekleyen bir kız olduğunu biliyorum.

Yine de rol yapmasına izin vereceğim.

"Senin sempatine ihtiyaım yok. Alabilirsin ve siktir olup gidebilirsin." Başını benden yana çevirdi. "Gle gle."

"Ben de bunun için gelmedim," diye onu rahatlatıyorum. "Sana bunu vermek istedim."

Cebimden bir kağıt parçası çıkarıp ona doğru yürüyorum. Ayak seslerimden irkilmesi gözümden kaçmıyor, bu yüzden kağıdı bacaklarının yanına, ulaşabileceği bir yere koyuyorum.

Gözleri temkinli, beni izliyor, bir Şey yapmamı bekliyor, sonra hızla alıp yazıya bakıyor.

"Telefon numaran mı? Ciddi misin?"

Boğazımı temizliyorum, sesimi işe yaraması için zorluyorum. "nmzdeki birkaç gün içinde ya da gelecekte bir Şeye ihtiyaın olursa beni arayabilirsin."

"Lanet olası bir hastanede bana asılıyor musun?" Alay ediyor, yüzünde öfke ve acı var. "Ben senin l kız arkadaşın değilim, dostum. Bana kurtarabileceğin biriymişim gibi bakmayı kes."

Rosemary hakkındaki yorumun canımı daha fazla yakmasını istiyorum ama zaman bunu kolaylaştırdı. Daha kolay olmasından nefret ediyorum.

"Kimseyi kurtarmak gibi bir niyetim yok." Arkamı dönüyorum, elimi kapıya koyuyorum, gitmeye hazırım.

"Beni tanı mıyorsun bile," diye sesleniyor. "Biz tesadfz. Bildiğin kadarıyla bunu istismar edebilirim."

"Devam et. At gitsin, umurumda değil. Benim için fark etmez." Omuz silkıyorum, omzumun üzerinden bakıyorum ve onun gözlerini yakalıyorum. "Ama gremediğin iblislerle savaşmanın nasıl bir Şey olduğunu bilirim."

Uzun zamandır kurduğum en dürüst cümle bu.

Samimi ve iğ.

Grup terapistim gözyaşı dökerdi. Bir an sessizlik içinde birbirimize baktık.

Stephen'ı tutukladıklarında oradaydım. Götürölüşünü görmek istedim ama sadece onu görebildim.

Zindandan doğruca ambulansa taşınan zayıf bedeni bir şey, iyi bir şey aramış ve hiçbir şey bulamamıştı. O birkaç saniye içinde o sadece acı çeken bir kızdı ve ben de sadece bir erkektim.

Güçlü biri - bunu gözlerinde görebiliyorum - en ufak bir zayıflık ya da korku göstermeyi bile reddediyor.

"Güle güle Coraline," diyorum kolayca.

Başını biraz yukarı kaldırıyor. "Güle güle, Silas."

Arkamdan gelen kapı tıkırtısı bir son gibi gelmiyor. Bir şeyin başlangıcı gibi geliyor.

Stephen beni orada gördü, bir polis arabasının arkasına zorla bindirilirken. Onu izlediğimi gördü ve kapısını kapatmadan önce söylediği son şeylerden biri net ve basitti.

Bir uyarı.

"Dikkatli ol. O kız lanetli."

SON

Okuduğunuz için çok teŖekkür
ederim

THE BLOOD WE CRAVE PART TWO.

**Want to find out what happens between Silas Hawthorne's and Coraline
Whittaker?**

VERDİĞİMİZ YEMİN Ekim 2023'te burada olacak!
[BURADAN](#) Ön SipariŖ Verin!

Want more of the Hollow Boys?

THATCHER & LYRA'nın genişletilmiş sonsözünü bir sonraki bültenimde
gelen kutunuzda almak için bültenime kaydolun!

<https://bit.ly/3B5EBgx>

Curious about what happens next for the Hollow Boys?

Yeni çıkan kitaplarla ilgili haberlerden ve yeni kitapların ön gösterimlerinden
haberdar olmak istiyorsanız okuyucu grubuma katılın!

<https://bit.ly/3gd9dkP>

Thatcher ve Lyra'nın mükemmelden daha az kanlı aşk hikayesini okumayı sevdiyseniz, Rook ve Sage'in yakıcı romantizmine bayılacaksınız! Ponderosa Springs'in Ateş Tanrısı, kasabanın kendi Mezuniyet Balosu Kraliçesini ele geçirdiğinde neler olacağını öğrenin.

"5 Vengeful stars for the first book of a very promising series. It's one I'll reread over and over again."
— *USA Today bestselling author, Trilina Pucci*

Tek Tıkla [THE TRUTHS WE BURN](#)Şimdi!

FLIP THE PAGE FOR A EXPERT...

MONTY JAY

MY GAME
MY RULES
MY MASK

HOLLOW BOYS BOOK TWO

THE
TRUTHS

we burn

&OTDIOg Std

ACT I

Çoğu kişi Lucifer'in isyanı yüzünden düştüğünü söyler.

Bence Tanrı'nın en sevdiğı melek aşık oldu.

Büyülenmiş, büyülenmiş, asla sahip olamayacağı tek kadın tarafından tüketilmişti.

Var olan tek kadın.

Adem'in ilk karısı,

Lilith.

Göklerden izledi, Adem'in onu daha aşağı yaratmasına öfkелendi. Aynı çukurdan yaratılmış olmalarına rağmen onu kendisine eşit yapmayı reddetti.

Ah, Tanrı Lilith'i kocasına isyan ettiğı için cezalandırıp onu bir iblise dönüştürdüğünde Lucifer'in içinde yanan öfke.

Ve böylece, Lucifer düştü.

Gökten yıldırım gibi düştü.

Böylece yeraltı dünyasındaki krallığı yükseltebilecekti. Cehennemin küllerinden bir taht oyarak kral oldu.

Lilith için bir yuva yaratmak. Onu bir eşitten daha fazlası yapabileceğı bir yer.

Onu kraliçesi yapacağı bir yer.

genesis

ONE

Rook | The Past

Mazoşizm.

İstismar edilmekten veya hükmedilmekten zevk almak. Acı çekmekten zevk almak.

Bu tanım hep sevmişimdir: Acı çekmenin tadı. Neredeyse şiirsel ve Merriam-Webster sözlüğünün gelenekselden başka bir şey olabileceğini bilmiyordum.

Her ne kadar hükmedilmek yatak odasında ya da hayatta pek hoşlandığım bir şey olmasa da, biraz tırmalama ve ısırma eyleminden her zaman keyif alabilirim. En azından benim için bu, hükmetmekten çok can yakmakla ilgili.

Bazıları buna sadomazoşizm diyor. Ben bunu seviyorum. Görüyorsun, acıyı gerçekten seviyorum.

Tanrım, her derde deva gibi. Sihirli mermi. Nihai kaçış.

Morlukların vücudumda gezinmesi ve günlerce ağırması. Bazen onları morarmışken bastırmayı seviyorum, böylece nereden geldiklerini hatırlayabiliyorum, biliyor musun?

Acının derimin içinde patlayarak bana cezayı hak ettiğim her şeyi hatırlatmasını seviyorum. Dünya'da bile hepimizin günahlarımızın bedelini ödememiz gerektiğini sürekli hatırlatması.

Cehennem parkta bir yürüyüş olacaktı. Neredeyse ben yönetiyordum.

"Hepsi senin suçun, Rook." Sesi ayaklarımın tabanına kömür gibi batıyor. "Tanrı doğruları inceler, ama kötülerden, şiddeti sevenlerden tutkuyla nefret eder!"

"O zaman benden nefret ettiği kadar senden de nefret etmesi gerekmez mi?" Geri tükürdüm.

Bir oğul, babasının en gurur verici başarısı olmalı. Ben onun hesabıyım.

Dürüst, kendini beğenmiş avukat bu evin eşliğinden geçtiği anda ortadan kaybolmuştu. Kravatı gevşemiş, saçları volta atmaktan dağılmıştı ve mutfaktan çıkıp ön kapıya doğru yürürken viskiyle kaplanmış nefesinin kokusunu alabiliyordum.

"Sakın benden uzaklaşayım deme, seni piç!"

Bazen ihtiyacım olan fiziksel acı bile değil. Sözlü tacizden hoşlanıyorum; beni aynı derinlikte, aynı acımasızlıkta ısıtıyor, ayak parmaklarımla kıvrılmasına, vücudumun ürpertiyle aydınlanmasına neden oluyor. Kendimi normal hissettiğim tek zaman bu.

Ve yedi yaşımdan beri hiçbir şey normal değil.

Kendi babamdan aforoz edilmeden önce.

Parmaklarını kafa derimin arkasına doğru kıvrıp kalın saçlarımla kavrayarak beni kendi alanına geri çekerken kafa derim yanıyor. Kahretsin dostum, bu saç kesmeliyim.

Daha önceki İncil ayeti derimi yüzüyor, kemiklerimi kabartıyor. Tanrı'nın adı anılmadan yapılan şiddet iğrenç bir şey, ama oğlunuzu dövmeden önce kutsal kitaptan alıntı yaptığınız sürece sorun yok.

Kutsaldır, peygamberlerin işidir.

Eğer Dante'nin kurallarına göre hareket edecek olsaydık, ben babamın hemen üstüne düşerdim, o Malebolge'nin altıncı hendeğinde dans ederek cehennem çukurlarında sonsuza dek yürürken, ben cehennemin yedinci çemberindeki kaynayan kan nehrinde sonsuza dek kalırdım.

Bunların herhangi biri doğru muydu?

Günahlar yeraltı dünyasında daha mı kötü sıralanırdı? İnsanlığa karşı işlediğiniz suçlara göre farklı cezalar mı veriliyordu?

"Saçını mı çekiyorsun? Şimdi ne yapıyoruz, orospu kavgasında mıyız?" Sözlerim, içinde zaten alevlenmiş olan yangına körükle gitmekten başka bir işe yaramadı.

Beni yere fırlattığında ona karşı koyabilirdim, avuçlarımla ahşap zemine gömülürken kendimi tutup kafamı sert yüzeye çarpmamı engellemekten fazlasını yapabilirdim ama yapmıyorum.

Kanat uçlu ayakkabısı kaburgalarıma çarpıyor ve rahatsızlığın ani şiddetiyle homurdanmama neden oluyor. Sırt üstü yuvarlanıyorum, sırtımda nefes veriyorum ve tavana bakıyorum, Tanrı'nın şu anda benim halime gülüp gülmediğini, şeytanın yeryüzünde cezalandırılmasından mutlu olup olmadığını merak ediyorum.

Gülüşüm soğuk ve nefessiz geliyor.

Benim gördüklerimi gördüğünüzde neleri komik bulduğunuza şaşıırıyorsunuz. Benim yaşadıklarımı yaşadığınızda. Seth Rogan ve Will Ferrell'in oynadığı komediler artık bana göre değil.

"Yaşlanıyorsun," diye boğuluyorum. "Artık bunları zar zor hissediyorum. Spor salonuna gitmelisin."

"Ah!" diye bağırarak üzerime atılıyor, iki dizi göğsümün her iki yanında, yumruğu yüzüme sertçe çarpıyor. Kanın tadını alıyorum

Yarılmış dudağımdan gelen metalik acı dilimi ısıttı. "Seni öldürmeliydim! Ölmeliydin, o sen olmalıydın!"

Gömleğimin önünü kavrayıp üst tarafımı yerden kaldırdıktan sonra beni tekrar aşağıya fırlatırken kafatasımda zonklayıcı bir acı hissediyorum. Kahretsin, bu başımı ağrıtabacak.

Tekrar tekrar beni kaldırıyor ve tekrar aşağı indiriyor. Kafamın içinde yüzüyorum, gözlerimin köşelerinde yıldızlar dans ediyor. Beni yaratan adamdan aldığım yaraların büyüyen listesine bir sarsıntı daha eklendi.

"Yap o zaman! Öldür beni!" Sersemlemiş bir halde bağıriyorum, bunun her zerresini hissediyorum.

İçinde boğulmak. Beni tamamen batırmasına izin vermek.

Beni sarsmayı bıraktığında ağır nefes alışını duyuyorum ve bir zamanlar bana beyzbol topunu nasıl atacağımı öğreten, kalabalıkları görebilmem için beni omuzlarına atan, bana baba sevgisiyle bakan adama bakıyorum.

Şimdi gözlerinin içinde gördüğüm tek şey, oraya koyduğum kan çanağı sefalet. Ona hediye ettiğim ıstırap. Mutluluğa, iyiliğe, aydınlık olan her şeye inanan yanını öldürmüştüm.

Burası benim kefaret ülkem.

Acıyı bu kadar iyi hissettiren şey bu. Bunu hak ettiğimi bilmek.

"Senden nefret ediyorum." Öfkeden kuduruyor. Tükürük dilinden uçuyor ve yüzüme çarpıyor. "Sen şeytandan başka bir şey değilsin. Bunun bedelini ödeyeceksin, tüm kötülüklerinin."

İşte burada.

Sevgili lakabım. Benim için en sevdiği.

Şeytan.

El diablo.

Lucifer.

Bir zamanlar, çocukken, iyi niyetimden kovulmadan ve yanmaya terk edilmeden önce bir melek olmuştum.

Kilise eskiden gitmekten çekinmediğim bir yerdi. Annem hayattayken ve hepimiz mutluyken. Şimdi kapıdan girerken ateşler içinde kalıyorum.

Orada kalıyoruz, birbirimize lanet olası bir kıyamet sırasında New York'a güç verecek kadar aşağılama ve öfkeyle bakıyoruz. Derin nefes alıp

Hafızalarımızdan asla temizlenemeyecek lanetli bir tarih.

Mantıklı ve analitik düşünen bir adamı aldım, onu atılgan, fevri bir canavara dönüştürdüm. Onu kendimin daha yaşlı bir versiyonu haline getirdim, ikimiz de kendi araf versiyonumuza yakalandık.

Babamı mahvettim.

Ve her gün bana bunu ödetiyor. Elleriyle, sözleriyle, diniyle.

Boğazımdaki kuruluğu bastırmaya çalışarak yutkunurken, çalan bir korna onu biraz olsun kendine getirmiş gibi görünüyor. "Kulübe hoş geldiniz."

Vücudumdan inerken ellerini üzerimden itiyorum, beni orada yatar halde bırakıyor ve kalkmama yardım edecek bir el bulamıyorum. Bana yardım edeceğini düşünmemiştim ama yine de kayda değerdi.

On yedi yaşında olmama rağmen ayağa kalkarken ondan daha uzun duruyorum. Birkaç santim ona bakmamı sağlıyor, saçlarım biraz gözlerimin önüne düşüyor. "En azından bir dahaki sefere lanet olası işi bitirecek cesaretin olsun."

Nefes alıp gerçekliğe dönerken omuzları çöküyor. Mutfığa doğru yürüyüp masanın üzerindeki viski bardağını alıyor, dudaklarına götürüp boğazından aşağı döküyor.

İşin ironik yanı, hemen yanındaki tezgâhtan İncil'ini alıyor.

"Sen karaciğerini boğarken Tanrı'nın sana yardım edeceğini mi sanıyorsun?"

Oburluk, yapılmaması gerekenler listesinde oldukça üst sıralarda yer alıyor." Piçin teki olabilirim ama en azından ikiyüzlü değilim.

İfademi tamamen görmezden gelerek, "İnancımı sorgulama oğlum. Ve artık onlarla takılmanı istemiyorum. O söğüt ağacını yakman bardağı taşıran son damla oldu, Rook. Seni bundan kurtarmak için ne kadar uğraşmam gerektiğini tahmin bile edemezsin."

Kıkırdıyorum, kanepenin arkasından kapüşonlu tişörtümü alıyorum. Başımdan geçirip vücuduma doğru çekiştiriyorum. "Bardağı taşıran son damla. İlk saman çöpü. Fark etmez, dostum." Geriye doğru yürürken yüzümü ona dönerek kollarımı iki yana açıyorum. "Beni onlardan uzak tutamazsın. Bu asla olmayacak. Tıpkı benim seni bu gece bütün şişeyi bitirmekten alıkoyamayacağım gibi. Unutma, ben şeytanım. Şeytan ne isterse onu yapar."

Ağacı inkar etmeye zahmet etmiyorum. Benim yaptığımı biliyor. Herkes benim yaptığımı biliyor. Ama kanıt olmadan, tanık olmadan yapabilecekleri hiçbir şey yok ve işin güzelliği de burada.

Polisten öğretmenlere kadar herkesin beni kaotik bir kundakçı olarak gördüğünü bilerek etrafta dolaşmak - hepsi benim ne olduğumu biliyor.

Bana Deccal diyorlar. Şeytan'ın belinden çıktım. Dünya gezegeninde cehennem, ya da bu durumda, Ponderosa Springs için cehennem.

Bayıldım.

Ben yanlarından geçerken tespihlerine nasıl da sarılıyorlar. Üç kere Meryem Ana diye fısıldıyorlar çünkü bana bakmak bile günah.

Yaptığım her şeyi bilmelerini ve beni durdurmak için hiçbir şey yapamamalarını seviyorum. Ne şimdi, ne de başka zaman.

Beni durduramazsın. Bizi durduramaz.

Ve ne var biliyor musun? Siktir et o ağacı.

Bana bakıyor, ölü gözleri tiksintiyle dolu. "Beni hasta ediyorsun." Viski şişesinin boynunu tutuyor ve ben ayrılmadan önce benimle başka bir kelime konuşmadan çalışma odasına doğru yürüyor.

Kapıyı çekiştirerek açıyorum, arkamdan gümbür gümbür çarpıyorum ve garaj yolundan Alistair'in arabasına doğru yürürken hiçbir şeyi kaçırmıyorum. Renkli camlar nefret dolu kışını benden koruyor, ama iyi bir ruh hali içinde olsa bile, camın arkasında beni bekleyen kalıcı bir kaş çatma olduğunu zaten biliyorum.

Yolcu koltuğuna geçip derin bir nefes alarak koltuk başlığına yaslanıyorum. Bir sessizlik oluyor ve Alistair'in yüzümün yan tarafına baktığını hissedebiliyorum.

"Sana yardımcı olabileceğim bir konu var mı Caldwell?" Hâlâ ileriye bakarak soruyorum.

"Evet, lanet çenende kan var. Temizle şu pislği." Torpido gözüne uzanıp kucağıma beyaz peçeteler attı.

Çenemi silerek kolayca alıyorum. Kırmızı lekeler neredeyse anında çıkıyor. Yarın, kesik donuk bir sızıdan başka bir şey olmayacak ve birkaç gün içinde muhtemelen kabuğu soyup tekrar acısını hissedeceğim.

Tabii bana tekrar vurup tekrar yarmazsa. Her iki durumda da.

"Neredeyse her gün seninle antrenman yapıyorum. Sen de ona vurabilirsin." Her şeyin bittiğinden emin olmak için daha sert ovuşturarak, "Başa çıkabilirim" diye cevap veriyorum.

Başını iki yana sallayarak garaj yolundan çıkıyor ve diğer çocuklarla buluşmak üzere Zirve'ye doğru ilerliyor. Yazın son birkaç günü

siyahlaşıyor, lise son sınıf yavaş yavaş yaklaşıyor ve ben bu kadar çok yüz görmeyi dört gözle beklemiyorum.

Zamanımın yüzde doksanını aynı dört kişiyle geçiriyorum ve bu şekilde kalmasını istiyorum.

Siyah kot pantolonumun içine uzanıp Marlboro Reds paketimi alıyorum ve paketten bir çubuk çıkarıyorum.

"Mesele senin idare etmen değil. Yumruk yiyebileceğinin farkındayım. Bu lanet olası bir prensip, Rook. Baban seni eşek sudan gelinceye kadar döverken nasıl arkana yaslanacaksın?"

Peçeteyi yumak haline getirip yumruğumu sıkıyor ve döşeme tahtasının üzerine fırlatıyorum, arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Alışkanlıktan ötürü Zippo'yu parmaklarımın arasında gezdiriyor, çakmak taşına vurup ucuna alev vermeden önce birkaç kez döndürüyorum.

"Bırak da babam için ben endişeleneyim, tamam mı? Ben iyiyim. Bir yıl sonra üniversiteye gideceğiz, çok çok uzaklara." Dumanı ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum. "Çocukluğumdan beri bununla uğraşıyorum. Bir yıl daha dayanabilirim. O yüzden bırak artık, kardeşim."

Ayağını gaz pedalına daha fazla bastırmasını izlemeden önce arabayı öfkeli bir homurtu dolduruyor ve seksen beşe ulaşmıştı tırmandığımızda gözümü bile kırpmıyorum. Eğer bir kazada ölürsek, kazada ölürüz.

Herkes bir noktada aynı yere düşer, altı ayak altına.
Oraya nasıl gittiğimiz önemli değil.

Gördün mü, hepimiz aynı şekilde hissediyoruz. Silas'ın aşık kıcı hariç hepimiz.

Thatcher, Alistair ve ben bu kasabadan gitmeyi o kadar çok istiyoruz ki, oraya ulaşmak için dikenli tellerden bile geçebiliriz. Bu ölmek anlamına gelse bile. Buradan gideceğiz. Her birimizin farklı sebepleri var ama hepsi bize bağlı olan geçmişe dayanıyor. Buradan asla kaçamayacağımız anılar çünkü bu kasaba bir tabut.

Sizi geçmişinizle boğar, yolunuza devam etmenize asla izin vermez. Asla unutmama izin vermez.

"Kanka' demenden nefret ediyorum. Çok sinir bozucu."

Gülüyorum, kapüşonumu başıma çekiyorum. "Evet, huysuz bir pislik olmandan nefret ediyorum ama bu yakın zamanda değişmeyecek."

"Her neyse, ukala."

Yolda ilerlerken müzik sesimizi bastırıyor. Alistair'in delice kontrol sorunları var, bu yüzden varış noktamıza ulaşana kadar metal dinlemek zorunda kalıyorum, bu da arada bir iyi oluyor. Ama yedinci gitar solosundan sonra kulaklarım uyuşmaya başlıyor. Bu kadar yakın iki insan için müzik zevklerimiz daha farklı olamazdı.

Gözlerim pencerenin dışında birbirine karışan çamları buluyor. Kasaba sınırlarından gittikçe uzaklaşıyoruz. Bir sonraki boktan küçük kasabaya girmeden hemen önce sağa sapıyor ve bizi ağaç kulelerinin arasına gizlenmiş toprak bir patıkaya götürüyor.

Güneş ufkun ötesine düşerken Thatcher ve Silas'ın araçlarını görüyorum, çoktan park etmişler. Yanlarına yanaşıp iniyoruz ve yolun geri kalanını uçurumun kenarına kadar yürüyoruz.

The Peak sahilde, yerel halkın yaz aylarının çoğunu geçirdiği küçük bir plaj olan Black Sands Cove'un masmavi dalgalarına bakan küçük bir kara parçasıdır. Bizim yerimiz gözlerden uzak, altımızdakilere bakıyor. Çoğu zaman takılmak için buraya geliyoruz çünkü evde olmaktan pek hoşlanmıyoruz.

Ailemizden uzakta olmak her zaman daha iyidir. Yalnız, birbirimizle.

"RVD! Tanrıya şükür, Thatcher'ın kaşlarını yakmasına saniyeler kaldı."

Sesi pürüzsüz, hepimizden daha yumuşak ve sadece Rosemary Donahue'ye ait olabilir.

Bizimle görünecek kadar taşaklı zengin kız ve bana baş harflerimle hitap eden tek kişi. Sevdiei adam için itibarını riske atmaya istekli tanıdığım tek kişi. Hepimizin kız kardeşi. Aramızda davetsiz bir misafir olduğunu fark edecek zamanımız bile olmadan grubumuza sızdı. Silas'ın kucağındaki kıza bakıyorum, ikisi de yuvarlak bir odun yığınının yanındaki sandalyede oturuyor.

Kumral saçları rzgra kapılıp adamın yüzüne çarpıyor ama biliyorum ki adam bunu umursamıyor.

Thatcher elinde bir kutu akmak gazı tutarak, "Bana olan güven eksikliği egomu zedeliyor, Rosie," diye karşılık verir.

"Saçmalık," diye alay ediyor Silas. "O devasa egoyu zedelemek diye bir şey yok."

Thatch pek çok şeyde iyidir -toplu bir cinayetten konuşarak sıyrılmak, milyonların kalbini kazanmak, bir şeyleri bıçaklamak- ama yangın çıkarmak biraz

Temizlik manyağı için fazla dağınık.

"Otur, Thatch. Saçını mahvetmeni istemiyoruz."

Kabı ondan alırken bir orta parmak işareti yapıyorum ve yanımdan geçip koltuğuna gitmesine izin veriyorum. Dartımı dudaklarımın arasına yerleştirerek sıvıyı ahşabın etrafında bir daire çizecek şekilde fişkırtıyorum, her parçanın üzerinde yakıt olduğundan emin olarak merkeze doğru döndürüyorum.

Birkaç saniye içinde ne olacağını bildiğim için heyecandan karnıma ağrılar giriyor.

Ateş, varlığımın temel unsurudur. Bir kibritin her çakılışı, bir alevin her fiskesi bir dürtüdür. Onu durdurmak mümkün değil. Her zaman onu düşünüyorum, hayal ediyorum, tefekkür ediyorum.

Bazı insanların başkalarını öldürmeye itilmesi, temizlik takıntısı ya da yatmadan önce kapısını sekiz kez kilitlemesi, ellerinizdeki o seğirmeli kaşıntı - işte bu, onsuz bana olan şey.

Ateş benim etim. Kemiklerim. Benim evim. Kendimi dengeleme yolum.

Ceza olarak dayak yemek küçük düşürücü olabilir, ancak doğadaki en öngörülemmez unsurlardan birini kontrol etmek, bu kontrol edilemez bir güçtür.

Her yandığında kendimi mutlu hissediyorum. Göğsümde, kollarımda ve ayak parmaklarıma kadar bir sıcaklık yayılıyor. Hayatımın çürüyen bir çöplük yangını olmadığı zamanları hatırlamamı sağlıyor.

Ve hayatımın geri kalanını bu yüksekliğin peşinde geçireceğim. Piromani benim ilacım ve tedavim.

Sigarayı ahşabın ortasına atıyorum, kirazın çakmak sıvısıyla birleşmesini izliyorum. İşte orada, her şeyi başlatan kıvılcım. Alevler gittikçe yükselene kadar birlikte tutuşurken kafamı bir uğultu dolduruyor.

Her bir tahta parçası koyu turuncuyla ıslanmış, alevler göğsümün hemen üstüne ulaşırken sıcaklık tenimi terletiyor.

Ona bakarken bile boşalabilirdim. Kasabaya getireceği yıkımı, içindeki insanları, sahip olduğu hasar kapasitesini düşünüyorum. Ve o anda, onu kontrol edebilecek tek kişi gibi hissediyorum.

Alistair ve Thatcher'ın arasındaki yerime oturuyorum, başımı arkaya yatırıp bir an için gözlerimi kapatıyorum ve diğer herkesin konuşmasını dinliyorum.

"Siz dördünüz bu yıl okul başlamadan önce mezuniyet balosu bağış gecesine katılacak mısınız?" Rosemary safça soruyor.

"Muhtemelen," diye yanıtlıyor Alistair. "Muhtemelen senin istediğin şekilde değil ama bu bir olasılık."

I Sırt, bilmek ne Biz var planlı için o aptal Lanet olası bağış kampanyası.

"Çok yasadışı bir şey değil, tamam mı? Erkek arkadaşımı kefaletle hapisten çıkarmak istemiyorum."

"Sanki yakalanacakmışız gibi," diye ekliyor Thatcher.

"Belki bu sefer sen de bize katılırsın Rose," diye ekliyorum, belli ki en iyi arkadaşım olan zorba erkek arkadaşı yüzünden şaka yapıyorum. "Eğlenceli olabilir."

Belini sıkıca kavradığını ve dişlerinin gıcırdadığını çıtırdayan ateşin karşısından duyabiliyorum.

"Cesedimi çiğnemen lazım. Ponderosa Springs'te gece çöktüğünde yaptığımız şeylerden uzak duruyor," diyor Silas.

"Gece çöktüğünde mi? Burası yaklaşıp hayalet hikayeleri anlatacağımız yer mi?"

"Siktir git, Rook. Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu saçmalığa bulaşmasına gerek yok."

Rose, "Kendi başımın çaresine bakabilirim, biliyorsun ve Rook'un dediği gibi, eğlenceli olabilir bebeğim," diye itiraz ediyor ve Silas'ın daha sonra bu konuyu açtığım için bile kıcımlı tekmeleyeceğini biliyorum, bu yüzden devam edebilirim.

"Gördün mü? Bırak kız yaşasın, Si."

"Seninle neden arkadaş olduğumu bana tekrar hatırlatır mısın?"

Bana en yakın dört kişiden kahkahalar yankılanıyor gecenin içinde. Kahkaha benim için çok garip bir ses, çok normal ve insani bir şey. Yaptığımız ve yapacağımız şeyleri yapabilecek türden insanlar olduğumuzu asla düşünemezsiniz.

Bizler çok kötü şeyler yapan kötü insanlarız. Çok iyi.

İç çekiyorum, ellerimi başımın arkasına atıyorum. "Çünkü senin bana ihtiyacın var," diyorum. "Birbirimiz olmadan biz kimiz ki?"

Soru derilerine işliyor. Hepimizin mezara götüreceğimiz kendi sırları olsa da, bizi birbirimize bağlayan ortak bir anlayış var. Başkalarının asla anlayamayacağı bir anlayış.

Her birimizin içinde yaşayan bir karanlık, bir açlık.

Ayrı ayrı, bölünmüş damarlarımızdan sızan trajediyle doğan çocuklarınız sadece.

Birlikte tam bir kaos oluruz.

SON SÖZ

Lyra ve Thatcher ile koca bir yıl geçirdim. Her saniyesini sevdiğimi söylersem yalan söylemiş olurum ama kendimi onları özlediğimden daha sık özlerken buluyorum.

düşündüm. Genellikle bir kitabı bitirdiğimde, eski karakterleri bir kenara bırakır ve kendimi yenisine dönüştürmeye çalışırım. Ama bu ikisi, sanırım hep benimle olacaklar. Kalıcı. Onlar hayatta bir kez karşılaşılabilecek bir çift.

Tamam, işte benim küçük köyüm, herkes ayağa kalsın ve aşağıdaki kişileri alkışlasın çünkü düeti bitiremezdim onlarsız.

Fletcher, Daima. Daima. Daima.

Tril, Ramz, Kat. Üçünüzü de seviyorum. Beni daha iyi bir yazar, daha iyi bir insan ve arkadaş yapıyorsunuz. Atlatmama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Şerefimize

ve yılların dostluğu.

Sevgili Alfa'larım Kandace ve Shaunna'ya. Geri bildirimleriniz benim ve bu hikayeler için çok önemli. Rastgele sesime katlandığınız için teşekkür ederim.

Mesajlar.

Tüm formatçılar, editörler ve tasarımcılar, hepiniz birer Rock Yıldızısınız. Ben

sonsuz dek minnettarım.

Seni unutacağımı düşünmedin, değil mi? Okuyucu. Risk alan. Hayalperest. Gezegendeki en sevdiğim insan olduğunu biliyor muydun? Birlikte maceralara atılmak için beni seçtiğiniz için teşekkür ederim. Her biriniz benim için çok şey ifade ediyorsunuz. Kelimelerimin evi yok Sensiz. Beni evsiz bırakmadığın için teşekkür ederim, çok iyisin.

Karanlık, korku seven kalbimdeki tüm sevgilerimle.

-MJ

MONTY JAY'İN KİTAPLARI

THE HOLLOW BOYS

Çaldığımız Yalanlar
Yaktığımız Gerçekler
Arzuladığımız Kan Düeti

THE FURY SERIES

Aşk ve Hokey
Buz Kalpler
Parçalanmış Buz
Kör Geçiş

BAĞLANTILI KALIN

Kırık kahramanlar ve onların HEA'larını bulmalarına yardımcı olan aşıklar hakkında sinirli romantizm yazarı. Monty Jay kendisini Red Bull bağımlısı bir Vahşi Çocuk ruhuna sahip bir punk rock çocuğu olarak tanımlamayı seviyor.

Yazmadığı zamanlarda Stephen King ile ilgili her şeyi okurken, dövme yaptırırken ya da ailesiyle vakit geçirirken bulunabilir.

Beni [Instagram](#)'da takip edin

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

